

ЛИЙСИ ХАРИСЪН ЧУДОВИЩЕТО НА НАШАТА УЛИЦА

Част 2 от „Монстър Хай“

Превод от английски: Кристина Георгиева, 2012

chitanka.info

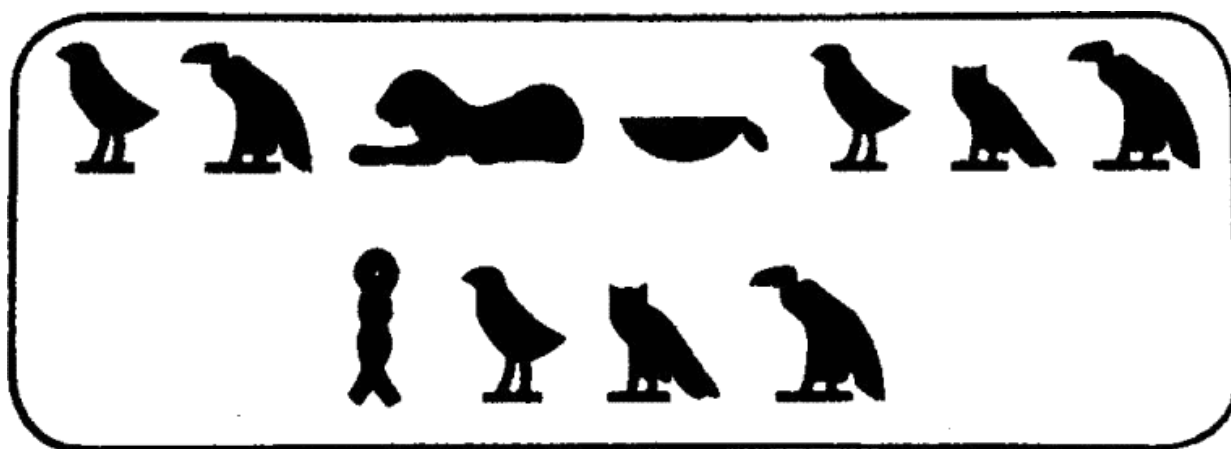
*Посвещение:
На Мер Мер и нашия NTF*

ПЪРВА ГЛАВА

МЪДРОСТТА НА ФАРАОНА

Напоеният с благовония въздух пращеше от напрежение, припукваше от очакване, свистеше от нетърпение. Но Клео отказваше да подвие крак, преди дворецът „Де Нил“ да е готов за своя цар, ако и прислугата да гледаше на нея като на знатен таралеж в...

— Така по-добре ли е? — попита Хасина и повдигна левия ъгъл на папирусния транспарант. Бяха повикали нея и съпруга ѝ Беб да го окачат.

Клео наклони глава и отстъпи три крачки назад, за да вижда по-добре. Навън дъждът валеше силно, приглушавайки тропота на сандалите ѝ по варовиковия под. В този дъжд беше само да се сгушиш до приятеля си и да гледате заедно някой филм от видеотеката...

СТИГА! Клео се отърси от приятното мечтание. Дюс вече не бе желан гост нито в мислите, нито на дивана ѝ пред телевизора. Не и след като вчера заведе Мелъди Карвър на училищните танци. А и точно сега Клео не биваше да се разсейва. После щеше да има предостатъчно време да мисли за разплата.

Тя допря пръсти и разпери лакти като кинорежисьор, нагласяващ кадъра. Ръцете ѝ с цвят на капучино оформиха рамка, през която

можеше обстойно да огледа разположението на транспаранта. От съдбоносно значение бе да види точно това, което щеше да види и зрителят, защото зрителят очакваше съвършенство и трябваше да се прибере след... Клео погледна изваяния в центъра на голямата зала слънчев часовник. *Пфу!* Нощем бе съвсем безполезен.

— Време!? — провикна се тя.

Беб измъкна един айфон от бялата си туника:

— Седем минути.

„Велики Ра!“

Далеч по-бързо щеше да напише приветствието си с едър шрифт и да го разпечати на лазерния принтер. Но баща ѝ беше безкомпромисен към технологиите. Станеше ли дума за бележки, списъци или поздравителни картички, той признаваше единствено йероглифите и нищо друго.

Рамзес де Нил, или Рам, както го наричаха западниците, настояваше всички под неговия покрив да почитат египетските си корени и да използват древните символи, чието старателно изписване отнемаше двацет минути само за единия. Затова надписът гласеше ДОБРЕ ДОШЪЛ У ДОМА, наместо ДОБРЕ ДОШЪЛ У ДОМА, ТАТКО. „Велики Геб^[1]! Та кой имаше време за повече?“

Добре че досадното писане не бе объркало обичайните ѝ планове с Клаудин, Лала и Блу за събота следобед, тъй като солариумът, спато и пазаруването пропаднаха. Солариумът — заради бурята, а другите две се отменяха, докато навън отново станеше безопасно за тях.

„Благодаря ти, Франки Щайн!“

От вчера насам, след танците в „Мърстон Хай“ (онези, на които Дюс отиде с Мелъди Карвър!), полицията в Салем издирваше „зелено чудовище“ (Франки!), чиято глава се изтърколила на пода, докато целувала Брет Рединг. Обществото на РАД (Регистрирани алдехидни дегенерати) прие, че най-безопасно за децата им ще бъде да останат по домовете си — за всеки случай.

Бащата на Клео, прочут търговец на антики, бе пропуснал драмата заради участието си в археологически разкопки. И тя имаше късмет, защото той зорко бдеше над дъщеря си. Какво ли щеше да последва, ако научеше, че тя също бе участвала в плана на Франки и бе отишла на бала на чудовищата, облечена като мумия, тоест като себе си, Блу бе оставила люспите си на морско чудовище да лъщят непокрити,

Лала бе показала зъбите си пред всички, а Клаудин — козината си на върколак? Какво ли щеше да последва, ако научеше за желанието им да покажат на нормитата, че няма причина да се боят от РАД и техните чудатости, а тъкмо обратното — трябва да ценят различността им? Клео потръпна при мисълта. Ако Рам научеше дори само половината от всичко това, щеше да я заключи в някоя гробница и да я съхранява там до 2200 година.

— Така добре ли е? — процеди Беб през стиснати зъби, чийто цвят на слонова кост ярко изпъкваше на фона на мургавата му кожа.

Дали на Клео просто ѝ се струваше, или левият ъгъл наистина трябваше да се повдигне още малко? Гърдите ѝ се свиха, сякаш стегнати в обвивката на мумия. Искеше да свърши с това. *Трябваше* да свърши. Толкова неща чакаха реда си — виното трябваше да се разлее по чашите, предястията да се подредят, египетските народни песни да се подготвят. Ако не освободи прислугата сега, те никога няма да успеят да свършат навреме. Клео също би могла да помогне, но по-скоро би умряла. Баща ѝ все повтаряше: „На света има и господари, и подчинени. Но ти, принцесо моя, си твърде ценна и нито едната, нито другата роля ти подхожда“. И Клео напълно споделяше мнението му. Но това съвсем не означаваше, че не може да наглежда как вървят нещата.

— Вдигни левия край.

— Ама... — подхвана Беб, но бързо премисли. После активира нивелира на айфона си, завъртя го хоризонтално и зачака търпеливо присъдата на дигиталния балон. В това време какаовите му устни ломотеха нещо на екрана, в чиито ръце се люшкеше съдбата му.

— На мен ми изглежда идеално — обади се Хасина, крепейки се да не падне на позлатената облегалка на древноегипетския трон. — Беб обикновено не греши в изчисленията си. — И за да придаде повече тежест на казаното, ококори широко очертаните си с черен грим очи.

Жената имаше пълно право. Преди шестнайсет години Рам бе възложил на Беб да построи къща с внушителна външна фасада по западните стандарти и в аристократичен дворцов стил според египетските. Няколко месеца след това къщата се появи на номер 32 на Радклиф Уей.

Бяла и гълъбовосива на цвят, отвън многоетажната сграда носеше новобогаташкия отпечатък на имение от предградията. Входната врата

въвеждаше посетителя в тесен коридор с дървена ламперия. Стените бяха бежови, слабо осветени и *безинтересни*. Та как иначе семейството можеше да се опази от любопитните погледи на момчетата, които доставяха пица, и подозрителността на момичетата скаути, които продаваха бисквити? Но в края на този мним коридор имаше втора врата — *истинската* врата, която отвеждаше към истинския им дом. И там с цялата си дворцова пищност се изправяше часовникът.

Главната зала бе с височината на три етажа и бе покрита с висока стъклена пирамида. При слънчево време светлината се просмукваше във вътрешността като разтопено масло върху парещ хляб. Когато валеше, ритмичното ромолене унасяше обитателите като нежна приспивна песен. Стените бяха изписани с цветни йероглифи. Изящно гравирани алабастрови делви украсяваха гробниците на предците им, а реката, конструирана от Беб и пълна с вода от Нил, пълзеше като змия през всяка стая в двореца. На празниците Хасина я украсяваше с блещукащи чаени свещи, а през останалото време по водата се носеха сини египетски лилии. Тази вечер имаше и от двете.

— Пет минути — извика Беб.

— Закачайте го! — реши Клео и изненадващо плесна с ръце.

Чисиси, най-страхливата от седемте котки на семейството, се впусна нагоре по високата финикова палма, която растеше на сред залата.

— Извинявай, Чи — изгука Клео. — Не исках да те уплаша.

Тих звън се разнесе в коридора. Друго беше уплашило Чисиси, не Клео. И това беше...

— Той е тук! — извика Хасина, щом видя ясният образ на господаря си на монитора до истинската врата.

— По-бързо! — сопна се Клео.

С едно последно отчаяно движение Хасина притисна угълчето на транспаранта към колоната и с поглед подкани съпруга си да стори същото. Но бе късно.

— Сър! — тъмните страни на Хасина добиха наситения цвят на узрели сини сливи. Тя бързо слезе от облегалката на златния трон, като избърса невидимите следи от подметките на гладиаторските си сандали. Без нито дума повече двамата с Беб се оттеглиха в кухнята. Миг след това от колоните гръмна широкоспектърният глас на Марая Кери,

придружен от тези на Алвин и чипоносковците, и бързото темпо на *Ya Halilah Ya Halilah* разтърси двореца.

— Татко! — гласът ѝ прозвуча едновременно хрускав и мек като разтопени бонбони *M&M*. — Добре дошъл у дома! Как мина пътуването? Харесва ли ти транспарантът ми? Сама го направих — тя се изправи гордо между колоните, очаквайки отговора му — макар и да бе в зрялата половина на петнайсетте си години (благодарение на мумифицирането), тя все още жадуваше одобрението му. А да получи такова човек, понякога бе по-трудно, отколкото да се сдобие с удължени мигли наред пустинна буря.

Но не и тази вечер. Тази вечер Рам избута асистента си Ману и се спусна към дъщеря си с широко отворени обятия.

— Сър! — повика Ману, гласът му изпълнен със загриженост. — Палтото ви!

— Принцесо! — Рам сграбчи Клео в подгизналия си шлифер и я притисна силно. Поройният дъжд не бе отмил нито застоялия мирис от международния полет и изпълненото с гъст цигарен дим бентли, нито опияняващия аромат на мускус от кожата му. Клео не възразяваше. Дори баща ѝ да миришеше на котешко сандъче, след като е пил вода от Нил, тя пак щеше да го прегръща безкрай.

Като я улови за раменете, той се отдръпна и настойчиво се вгледа в нея. Щедрото му внимание я накара да се сгърчи.

„Да не би роклята ми да е твърде прилепнала? Или пък очната линия е много дебела? А може би спиралата е твърде крещяща? Дали пък кафявите звезди по лицето ми не са прекалено малки?“

Клео се засмя нервно:

— *Какво?*

— Добре ли си? — той изпусна въздишка. Дъхът му ухаеше на сладкия аромат на тютюн. В тъмните му бадемови очи се четеше нещо необичайно, меко, но търсещо, може би дори тревожно. У повечето хора това щеше да е израз на страх, но у баща ѝ то изглеждаше необичайно като погребано надълбоко чувство, изровено по време на разкопките.

Клео се усмихна:

— Да, добре съм. Защо?

От трапезарията се чу тих звън: предястията бяха готови. Чисиси слезе бързо от палмата. С тихи стъпки Бастет, Акинс, Ебъни, Уфа, Уси и

Миу-Миу се измъкнаха изпод шезлонга и се упътиха към богатото угощение. Клео се усмихна — всичко бе така предвидимо. Но Рам не се усмихваше. Безпокойството придаваше на лицето му суровата твърдост на глинена маска от Мъртво море.

— Новините са навсякъде — той потърка слепоочията си, сребрилата му коса бе по-бяла от обикновено. — Какво си въобразява тази Франки? Как изобщо родителите ѝ са допуснали това да се случи? Цялото ни общество е застрашено.

— Значи си чул? — попита Клео, но онова, което искаше да разбере, бе какво точно беше чул.

Рам извади навит на руло вестник от вътрешния джоб и удари дланта си, рязко слагайки край на нежността от срещата им.

— Да не би Виктор да е забравил да сложи и малко ум в главата на дъщеря си? Защото аз, Геб ми е свидетел, изобщо не разбирам как...

Звънецът за предястията отново се чу.

Неочаквано у Клео бликна силен порив да защити Франки. Дали този порив не идваше от нуждата да защити себе си?

— Но нали никой не знае името ѝ, а в училище носи грим за нормита, тъй че и никой не я е познал. Може би се е опитвала да хване Ка^[2] за рогата — предположи Клео, поклащайки се неспокойно на високите си платформи. — Нали знаеш, да промени нещата.

— Какви неща? Та тя е била създадена едва преди месец. Какво ѝ дава правото да променя нещата? — попита той и вдигна очи към транспаранта. „Най-накрая!“ Но чертите на суровото му лице не се смекчиха.

„Откъде знаеш толкова за Франки?“, питаше се Клео. Тя имаше приятели, чиито родители не дръзваха да стигнат по-далеч от Сан Франциско и въпреки това проявяваха удивителна разсеяност към купоните и среднощните разходки с автомобили в тяхно отсъствие. В същото време баща ѝ участваше в археологически разкопки на другия край на света и се завърна, получил повече обаждания от някоя радиостанция, която раздава безплатни билети за концерт. И това ако не беше пълно Ка!

— Какво му става на вашето поколение? — продължи той, без да обръща внимание на въпроса ѝ. — Не цените историята. Не уважавате традициите и наследството от миналото. Не правите друго, освен да...

— Сър? — прекъсна го Ману, чиято плешива глава лъщеше от капките дъжд. В ръцете си стискаше алуминиево куфарче с такава сила, че матовите кокалчета на ръцете му бяха станали сиви. — Къде бихте желали да оставя това?

Докато обмисляше отговора си, Рам поглади наболата след еднократното пътуване брада. След това погледна Клео и посочи величествените врати в другия край. Стиснал здраво ръката на дъщеря си за лакътя, той я поведе през просторната зала с привичната си грациозност и двамата прекрачиха прага на тронната зала.

Семейство соколи отлетя навън към палмата. Заострените крила на птиците изплющяха и звукът отекна в целия дворец като развени от вятъра знамена.

Медните стени, озарени от пламъка на горящите алабастрови лампи, излъчваха меко кехлибарено сияние. Гладка тръстикова пътека, излъскана от хилядолетните стъпки на босите крака на прадедите им, водеше към издигнатата част, където стояха тронове. Клео се настани върху кадифената лилава възглавничка и отпусна ръце върху златните облегалки, инкрустирани със скъпоценни камъни. Инстинктивно брадичката ѝ се издаде напред, а клепачите ѝ се притвориха наполовина. Сега, когато гледката не бе така ясна, всичко стигаше до нея откъслечно и фрагментарно. Тя неочаквано бе станала царица и поемаше владенията си на малки глътки, вместо да ги погълне наведнъж: черния смарагдов скарабей над вратата... папура край пълзящия Нил... двата абаносови саркофага, разположени на входа.

Картините, миризмите, звуците от владенията ѝ пропъдиха напрежението от последните дни и тя се почувства в безопасност — особено сега, когато владетелят се бе завърнал. Клео дишаше по-свободно, а кожата ѝ потръпваше от усещането за власт. Колко приятно бе да си царска особа!

След като се настаниха, Ману внимателно сложи куфарчето на медната маса между тронове, после отстъпи назад в очакване на последващи указания.

С едва забележимо движение на ръката, Рам му даде знак да го отвори.

Ману отвори куфарчето с щракване, повдигна капака с кадифена подплата и отстъпи назад.

— Виж — каза Рам. — Намерих това в гробницата на леля Нефертити — той завъртя изумрудения пръстен на палеца си с тиха увереност.

Клео се надвеси над облегалката и затаи дъх. Умът ѝ незабавно започна да прави опис на съкровищата, които проблясваха пред очите ѝ.

1. Огърлица от лазурит във формата на сокол с разперени криле, предназначен да кацне на врата на най-красивите жени в Египет;

2. Ковани гривни, съединени с окото на Хор^[3], от рубин и изумруд;

3. Масивна златна корона с формата на лешояд, отрупана с толкова много разноцветни скъпоценни камъни, че Клео виждаше отражението на разширените си жадни очи във всеки един от тях;

4. Златен спираловиден пръстен със сив лунен камък, голям колкото топче, който сияеше в мрака;

5. Обеци от нефрит с формата на круша, увити в златни нишки, на фона на които изумрудените обеци на Анджелина Джоли на „Оскарите“ през 2009 изглеждат просто като евтини дрънкулки;

6. Златна огърлица с перли и висящи паунови пера;

7. Гривна с формата на змия, която се виеше от китката почти до рамото, с очи от рубини;

8. Плътна бяла визитна картичка, бутната случайно между другите неща в куфарчето.

— Стой! — Клео се наведе напред и грабна картичката. — Какво е това? — попита тя, макар да знаеше отговора. *Та кой ли не би се досетил?* Добре познатото лого, щамповано в сребърен цвят отгоре на картичката, изписваше петбуквена думичка, синоним на „огромни възможности“.

— *Златна находка!* — прошепна тя с благоговение. С трепет Клео прочете думите върху визитката, а нанизаните по ръката ѝ гривни се разклатиха в ритъма на жизнерадостната египетска музика. — Откъде се сдоби с *това?*

Загледан все така пред себе си, Рам се усмихна самодоволно:

— Поразително, нали? Какво изпитваш *сега* към миналото си? Имаш ли някаква представа колко струва всичко това? Не само в долари, а като историческо наследство? Само пръстенът...

— Татко! — Клео скочи на крака. Тронът бе тесен да побере вълнението ѝ. Тя прокара пръст по всяка една от буквите — V... O... G... U... E — Как се сдоби с *нейната* визитка?

Рам рязко се извърна към дъщеря си. На лицето му се четеше неприкрито разочарование.

— Какво толкова намираш в тази Ана Уинтър? — тросна се той и затвори куфарчето. Ману пристъпи напред, за да го вземе, но Рам го отпрати с един жест.

— Уинтур, татко! — поправи го Клео. — Тя е главният редактор на списание Vogue. Наистина ли си се запознал с нея? Говорихте ли? Със слънчеви очила ли беше, или без? Какво каза? Разкажи ми всичко.

Рам най-сетне свали черния си шлифер. Ману се втурна да го вземе, а после предложи и пура на Рам. И сякаш опитвайки с наслада мъчителното нетърпение на дъщеря си, той пое дима, изпусна го, пак пое и чак тогава каза:

— Беше седнала до мен в първа класа на самолета от Кайро до Джей Еф Кей^[4] — той изпусна вонящ облак дим през стиснатите си устни. — Видя статията за разкопките ми на корицата на египетското издание на „Бизнесът днес“ и се впусна да ми разказва за новооткритата си любов към египетския кутюр^[5]... каквото и да значи това — той погледна с досада. — Иска да му посвети цял един брой.

Ману поклати глава от своя пост зад трона. Изглеждаше толкова обиден, колкото и Рам.

— Наистина ли каза „египетски кутюр“? — Клео засия. Най-сетне и Египет бе на мода!

— Тази жена каза доста неща — той плесна два пъти с ръце. Бързешком от кухнята се появиха Беб и Хасина с подноси храна в ръце. Зад тях Бастет, Акинс, Чисиси, Ебъни, Уфа, Уси и Миу-Миу подтичваха нетърпеливо.

Клео седна и попита:

— Какво например? Какво друго каза?

— Спомена нещо за някаква фотосесия за тийнейджърското си списание.

Хасина постави бронзов поднос пред него. Рам взе едно триъгълно парче пита и го потопи в хумуса^[6].

— Какво? — Клео ахна и отпрати подноса на Беб със самбусеки^[7] с пълнеж от сирене и агнешко. Единственото приложение, което искаше за телефона си, беше Teen Vogue, достъпно през iTunes за 1,99 долара.

— Нещо за някакви модели, които яздат камили по пясъчните дюни на Орегон с накитите на сестра ми и облечени по последния египетски кутюр.

Клео се размърда на трона. Първо сложи десния крак върху левия, после левия върху десния. Завъртя стъпалото си, седна на ръцете си и забарабани по плюшените облегалки. Не можеше да спре да се върти, въпреки нетърпимостта на баща си към това. Всяка клетка, всеки нерв, мускул, сухожилие в тялото ѝ я тласкаха да изтича навън, да се изкачи като Спайдърмен по стените на двореца и от покрива да разтръби навред скъпоценната новина. Искеше ѝ се да бе безопасно да излезе навън.

„Много ти благодаря, Франки Щайн!“

— Мен ако питате, това е чиста експлоатация — измърмори Ману.

Рам се съгласи с кимане.

Клео стрелна мъжа с поглед, сякаш казваше: „Да мълчиш, че ей сега ще покрия плешивата ти глава с черен дроб и ще повикам котките!“. Той се покашля и сведе кръглите си влажни кафяви очи.

— Искам да участвам! — каза твърдо Клео и запърха с мигли.

— Да участваш в какво? — Рам угаси цигарата си в чиния с формата на анкх^[8], пълна с баба гануш^[9]. Хасина незабавно се спусна и я отнесе. — Не съм се съгласявал на нищо.

— Но това съвсем не попречи на Ана Уинтър да организира цялата сесия, докато се придвижвахме от пистата към сградата на летището. Дори си избра и ден — обади се Ману.

Рам сви рамене, сякаш това бе твърде маловажно, за да го помни.

— Четиринайсети октомври.

— Този ден съм напълно свободна — Клео скочи на крака и плесна с ръце.

Баща ѝ погледна през рамо и стрелна същото предупреждение за котките и черния дроб към Ману.

— Велики Геб, та тази Ана Уинтър го раздава по-важна от царица. Не искам да работя с...

— Ти няма да правиш нищо. Аз ще работя с нея — Клео бе така развълнувана, че този път дори не се опита да го поправи за името. Това *трябва* да стане. Така бе отредила съдбата.

Рам огледа лицето на дъщеря си за някакъв знак. Но въпреки пренебрежливостта си сърце, Клео запази самообладание и остана спокойна.

— Сетих се! — Тя щракна с пръсти, сякаш мисълта току-що ѝ бе хрумнала. — Аз ще съм един от моделите! — Тя го погледна в очите. — Така ще мога да следя целия процес отблизо — предложи тя, като знаеше много добре как работи умът на баща ѝ. Рам можеше и да използва йероглифи, когато пише, и да говори на египетски, но разсъждаваше като Доналд Тръмп. Той ценеше предприемчивостта, самоувереността и микромениджмънта повече от всичките си находки при разкопките.

Докато въртеше изумрудения си пръстен, бадемовите му очи изглеждаха далечни и замислени.

— Моля те! — Клео падна на колене, после се наведе напред, докато челото ѝ докосна килима. Той излъчваше същата миризма на мускус като мароканското ѝ олио за коса. „Молятекажидамолятекажидамолятекажидамолятекажида...“.

— Не съм те отгледал, за да бъдеш модел — отвърна той.

Клео вдигна очи и изгука:

— Знам. Отгледал си ме, за да бъда дизайнер на бижута от световна класа.

Той кимна одобрително на отколешната ѝ мечта, но продължаваше да не вижда логиката. Клео се изправи.

— Какъв по-добър начин да създам контакти — „Да впечатля приятелите си и да накарам Дюс да се разкайва за деня, в който покани Мелъди на танците“, добави тя наум, — от това да работя с редактора, отговорен за аксесоарите в Teen Vogue.

— Защо са ти контакти? — попита засегнат Рам. — Аз мога да ти намеря работа, където поискаш.

Клео искаше да тропне с крак и да изкрещи. Вместо това взе ръката на баща си в своята.

— Татко — успя да каже със спокоен глас, — аз съм наследница на царица. Не съм принцеса!

— Какво означава това? — попита той, а от очите му заструи топла игривост.

— Означава, че искам, каквото искам — Клео се усмихна. — Но мога и сама да го постигна.

— Извинете, госпожице Клео — прекъсна ги Хасина. — Да напълня ли ваната ви?

— Да, с лавандула, моля.

Прислужницата кимна и се оттегли припряно.

Рам се засмя.

— Какво стана с желанието ти да правиш нещата сама?

Клео не можа да сдържи усмивката си:

— Помолих я да напълни ваната, не да се изкъпе вместо мен.

— О, сега разбирам — той ѝ се усмихна в отговор. — Значи, искаш да потвърдя за фотосесията, да настоявам ти да участваш като модел, а после да се оттегля и да те оставя да свършиш останалото?

— Точно така! — Клео целуна баща си по добре запазеното чело. Като потупваше свитите си устни, Рам за последно даде външен израз, че обмисля молбата на дъщеря си. Клео застави себе си да не помръдва.

— Може би твоето поколение се нуждае именно от това — рече той гласно.

— А? — Това не бе отговорът, на който се надяваше.

— Обзалагам се, че ако Виктор Щайн бе насърчавал дъщеря си да се занимава с допълнителни неща извън училище, тя нямаше да се забърка в тази каша.

— *Напълно* съгласна — Клео кимна така силно, че чак гривните ѝ се разклатиха. — На кого ще му остане време да се забърква в каши, когато е зает? Не и на мен.

Видимо облекчение се изписа по лицето на баща ѝ. Той взе визитната картичка от ръцете на Клео и я подаде на Ману.

— Свържи се с нея!

„Йееее!“ Колкото и неумолим да изглеждаше Рам в действията си, той бе изцяло под властта на Клео.

— Благодаря ти, татко! — Тя покри лицето на баща си с гланцови целувки с аромат на горски плодове. Това бе първата ѝ крачка по пътя към завладяването на света на модата. И възможностите караха добре запазеното ѝ сърце да се рее по-нависоко и от най-високо окачения транспарант.

„Прибери си искрите, Франки Щайн. В града има нова сензация.“

До: Клаудин, Лала и Блу

26 септември, 18:34

Клео: Забравете вечерния час и се измъкнете от вас. Чакам ви. Имам изненада. ^^^^^^^

(btw, харесва ли ви новият ми подпис? Това са пирамиди.)

До: Клаудин, Лала и Блу

26 септември, 18:38

Клео: Всяка от вас трябва да си има свой подпис. Клаудин — #####, за следи от нокти. Лала — ;;;;;;;;;;, за следи от зъби. Блу — @@@@, за люспи. Получихте ли последното ми съобщение??? Чакам ви!

До: Клаудин, Лала и Блу

26 септември, 18:46

Клео: Ако ви е страх, ще пратя ману да ви чака в клисурата. Повярвайте ми, струва си. ^^^^^^^^^^^^^^^

---

[1] Египетски бог на земята. Според вярванията предизвиквал земетресенията със смеха си и от него растели житните култури. — Б.пр. ↑

[2] Според египетската митология това е една от петте съставни части на душата на човек. Йероглифът, с който се отбелязва, представлява два рога, съединени в основата си. — Б.пр. ↑

[3] Египетски бог с глава на сокол, носещ двойната корона на Египет и ореол от слънчевия диск. — Б.пр. ↑

[4] Летище в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[5] От френски — висша мода. — Б.пр. ↑

[6] Източно ястие, приготвено от нахут и подправки. — Б.пр. ↑

[7] Малки тестени изделия с пълнеж. — Б.ред. ↑

[8] Древноегипетски символ с формата на кръст с дръжка, известен още като ключа към вечния живот и безсмъртието. Египетските богове често са изобразявани да го носят. — Б.пр. ↑

[9] Арабско ястие от печени патладжани и зехтин. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ТИК-ТАК

Светкавиците плющяха по небето като мокра кърпа по голия гръб на някой идиот. Дъждът се усили. Дърветата се поклащаха и скърцаха. Глутница вълци виеше в далечината. Имаше смущения в приемането на сигнала и плоският екран на телевизора ту потрепваше, ту се изглаждаше... потрепваше и се изглаждаше... потрепваше и...

Bun!

Мелъди Карвър се отдръпна от по-голямата си сестра Кандис, до която се бе сгушила, и се сви в ъгъла на канапето с цвят на патладжан. Натисна бутон на телефона си и се приготви за поредната електронна заплаха.

„Тик-так... тик-так... тик-так...“

Беше точно същата като предишните. На всеки шейсет минути бившата ѝ приятелка, Бека Мадън, ѝ напомняше заплашително, че четирийсет и осем часовия срок вече се бе стопил на двацет и три.

Целта на Бека бе проста: да залови зеленото чудовище, което на училищните танци се беше целувало с приятеля ѝ Брет и го бе травмирирало. Или по-скоро, искаше Мелъди да залови чудовището вместо нея. И тя трябваше да успее до десет вечерта в неделя. В противен случай, Бека щеше да разпространи клипа, на който Джаксън Джекил се превръщаше в Ди Джей Хайд, и тогава той също щеше да бъде обявен за издирване. Мелъди искаше да предпази Джейсън повече от всичко друго, но тя се бе *запознала* с това „чудовище“. Нещо повече — на първия учебен ден то, без да иска, я беше ударило с ток, докато се редяха на опашката в стола. И ако оставим настрана зелената кожа, болтовете на врата, шевовете и електричеството, Франки Щайн бе напълно нормална. Без грим и одеждите на монахиня, тя всъщност бе доста красива.

Нова светкавица озари клисурата зад къщата на семейство Карвър. Чу се гръмовен тътен.

— Ааааа! — изпищяха Кандис и Мелъди.

Екранът на телевизора потрепна и се изглади... потрепна и се изглади.

— Пфу! Все едно сме се пренесли в каменната ера! — Кандис удари с ръка кадифената възглавница. — Чувствам се като пещерняк.

Вторичните вълни на раздразнение прииждаха към ъгъла на Мелъди.

— Не мисля, че тогава са имали цифрова телевизия с висока резолюция.

— Не внимаваш! — Кандис смушка с педикюрираното си ходило крака на Мелъди. — Не говоря за телевизията.

— Добре тогава, за какво говориш? — попита Мелъди и за първи път тази вечер обърна внимание на сестра си.

Облечена в пепеляворозово кимоно, Кандис се бе обградила с ленти от плат, дървени пръчици от сладолед, камари бебешка пудра и купа с нещо подобно на захаросан мед.

— Говоря за смотаната кола маска! Всичко е толкова примитивно.

— Ти откога почна сама да почистваш краката си? — попита Мелъди, докато проверяваше телефона си за пропуснати съобщения или известия от Twitter по време на краткия разговор.

— Откакто единственият сносен салон в града се уплаши и остана затворен в събота, след снощната драма с чудовището. — Кандис намаза дебел слой кола маска върху пищяла си и го покри с бяла ивица плат. — Ако скоро не отворят отново, Салем наистина ще се напълни с космати страшилища. — Тя енергично затърка плата. — Ти виждала ли си момичетата в училище? Казах на едно, че мохерните ѝ панталони са направо убиец, а знаеш ли тя какво ми отвърна?

Прожекторите на минаващата отвън патрулна кола нашариха дървената стена на всекидневната — полицията търсеше Франки Щайн с ожесточението на акула. Мелъди късаше нащърбените кожички на пръстите си. Колко дълго щеше да издържи на напрежението? Един час? Цяла нощ? До следващата гласова заплаха на Бека? Часовникът тиктакаше. Времето изтичаше.

— Мел — Кандис я сръчка с крак, — знаеш ли какво ми каза?

Мелъди сви рамене. Джаксън и опасността, на която ще бъде изложен, ако не успее да спре Бека, не излизаха от ума ѝ. Какво да

направи, че да не се налага да предава Франки на полицията? Трябваше да е нещо находчиво и хитро, и...

— Каза ми: „Аз не нося мохерни панталони!“. — Кандис хвана лентата на крака си. — И знаеш ли защо ми каза това? Защото носеше къса поличка, Мели! Горкото момиче, беше толкова космато! — Тя стисна силно очи и дръпна. — Оооох! Космите ги няма!

Бун!

— Какво има пак? — попита Кандис, докато ръсеше от бебешката пудра върху възпалената кожа.

Мелъди погледна телефона си. Беше Джаксън.

Джаксън: Видя ли фоторобота на франки по новините?

Мелъди: Не. Заради бурята телевизорът пращи.

Джаксън: Прилича на Йода^[1] в булчинска рокля.

Мелъди се засмя.

— Какво толкова смешно има? — Кандис заметна дългите си руси вълнисти коси през рамо с жеста на модел.

— Нищо — измърмори Мелъди, като отбягваше острите зелени очи на сестра си. Защо всъщност държеше Кандис в неведение? За да я предпази? Или да изпита себе си? Да открие дали ще успее да оцелее в тази оплетена ситуация, а защо не и да излезе победител от нея без помощта на смелата и безупречна Кандис. И тя самата не знаеше отговора.

Мелъди: Някакви идеи?

Джаксън: Не, но трябва да измислим нещо. Ако Бека пусне видеото, мама ще ме прати да живея в Лондон при леля ми.

Новината разкъса душата на Мелъди с раздиращата сила на лента за кола маска. Макар че се познаваха едва от месец, тя не можеше да си представи Салем без Джаксън. Нищо не можеше да си

представи без него. В азбуката на любовта Мелъди беше буквата А, а Джаксън беше нейното Б. Той я допълваше.

Мелъди: Да поговорим с Бека! Може би, ако я помолим...

Джаксън: Много е заета с интервютата. Дават я по всички телевизии и в интернет. Няма да се спре, докато не пипне франки. Брет е в шок. Още е в болница. Всички са нащрек. Луда работа! Youtube е залят от клипове за мними чудовища.

Нова лента раздра сърцето на Мелъди. Последните новини съвсем я уплашиха. Трябваше да стане от дивана и да предприеме нещо. Трябваше да намери начин да изтрие клипа от телефона на Бека и...

Външната врата се отвори широко. Леден порив премина през цялата къща. Последва силна гръмотевица.

— Ааааа! — писнаха отново момичетата. Кандис паникьосано замахна с крака във въздуха. Задната част на бедрата ѝ бе покрита с разкривени парчета бял плат.

— Готови ли сте да поиграем тази вечер? — провикна се майка им, докато тръскаше кафяво златистия си чадър пред вратата. — Купихме *UNO*, *Balderdash* и *Apples to Apples*^[2] — уведоми ги тя и сложи мокрите торби в кухненската мивка. Онова, което бившата асистентка по покупките ненавиждаше повече от черни панталони в съчетание със сини чорапи, бе водата по паркета.

— *Да поиграем?* — повтори Кандис, без от устата ѝ да излезе и звук.

Мелъди сви рамене. И тя сега чуваше за това.

— Искате ли по една нискокалорична, тъничка пица? — попита Бо, техният татко, който бе в отлична форма и имаше постоянен загар. Той вървеше зад Глори с торбата с пиците и с широка усмивка на лицето.

— Татко ще яде сирене? Какъв е поводът? — извика Кандис от дивана.

Глори се появи и им даде по една кафява кутия за обувки с надпис *UGG*.

— Опитваме се да извлечем полза от цялата тази работа с полицейския час. Искаме да му отпуснем края, в случай че това е последната ни вечер сред живите. — Тя намигна закачливо на Мелъди, за да подчертае, че според нея целият шум около чудовищата не е нищо повече от икономическа стратегия за раздвижване на пазара в малкия град, като се увеличат продажбите на консервирани храни, бутилирана вода и батерии. Но за да не се отличават от останалите, родителите ѝ бяха решили да правят каквото правеха другите.

Кандис повдигна капака на кутията за обувки и предпазливо надникна вътре.

— Винаги си казвала, че *UGG* са онези обувки за планинарите, каквито са джапанките за другите хора, и неомъжените жени никога не бива да ги носят.

— Това беше, докато живеехме в Бевърли Хилс — обясни Глори. Тя свали от главата си златния копринен шал и разроши кестенявите си коси. — Сега сме в Орегон. Правилата се променят. Тук е студено.

— Не и в тази къща — обади се Мелъди, като намекваше за разваления термостат. Навън вятърът виеше, докато тя се потеше по шорти и потник.

— Всички ли си обуха ботушите? — попита Бо, докато пристъпваше към тях със своя нов сив чифт. Дори солидната употреба на ботокс не можеше да прикрие радостта по лицето му.

— Защо сте толкова... весели? — попита Кандис и тогава: *храссс!!!* — дръпна поредната лента от крака си. — *Ооооох*, мамичко! — задъха се тя от болка и побърза да разтрие червеното петно.

— Радваме се, че ще прекараме заедно почивните дни като едно семейство — Бо се облегна на дивана и погали Кандис по главата. — От години насам това е първата събота вечер, в която Кандис няма среща.

— Ахъм, поправка — Кандис пристегна колана на кимоното си и се изправи. Една сребриста хартийка от дъвка бе залепнала за коляното ѝ. — Имах среща. Но пропадна заради тъпия полицейски час. И сега съм затворена тук вътре с разни игри, пица и ботуши *UGG*. — Тя отскубна хартийката, сви я на топка и я запрати в камината. — Няма

вече „Кандис изчезва“. Отсега нататък има само „Кандис остава“. Повярвайте, в това няма нищо весело.

— Съжалявам — нацупи се Глори и бързо пхна ботушите обратно в кутията. — Не знаех, че аз и баща ти сме толкова ужасна компания.

— Не исках да кажа това — отвърна Кандис отчаяно.

Bun!

Мелъди взе телефона си, благодарна, че може да се откъсне от семейния уют, който плашеше да се превърне в спор, и то лют.

Джаксън: Още ли си там? Какво стана? Трябва да измислим някакъв план. Времето изтича.

Точно когато Мелъди вдигна пръста си над сензорния дисплей, някой вдигна телефона от ръката ѝ.

— Какво правиш? — извика тя на Кандис.

— Опитвам се да се забавлявам със семейството — пошегува се сестра ѝ, като размаха телефона под носа ѝ. — Цяла вечер не правиш друго, освен да пишеш съобщения като някой маниак. Искам да знам какво става.

— Мелъди! — рече Бо строго. — Да не си почнала и ти със *сексинга* вече?

— *Какво?* — Мелъди се сопна рязко. — Тъъ, не!

При други обстоятелства сигурно щеше да се разсмее на опита на баща си да говори езика на тийнейджърите, но нямаше нищо смешно в това да те изнудват с телефона ти.

— Кандис, върни ми го!

— Не и преди да ми кажеш какво става! — настоя Кандис и вдигна телефона над главата си. — С кого говориш? С господин Холивуд?

— *Кой?* — Мелъди се хвърли към телефона, но Кандис ловко го дръпна.

— Онова момче, *ел мистериозо*^[3], което винаги ходи с шапка и слънчеви очила. Нали той те заведе на танците снощи?

— Не съвсем. Бека почти насила ни изнуди да отидем заедно. Ние дори не прекарахме вечерта заедно, нито... — Мелъди спря. —

Защо ти давам тези обяснения?

— Знаех си! Джаксън е!

— Кандис! — Мелъди отново се хвърли към нея. — Върни ми телефона! Татко, вземи ѝ го!

— Няма как да стане — рече той унило. — Оправяйте се сами. — Той стана и тръгна към кухнята, като по пътя оплакваше саркастично радостите от това да си родител на тийнейджърки.

— Кандис! — Мелъди запрати една възглавница по сестра си, но Кандис парира атаката с пъргавината на боец, привикнал да отблъсква чуждите нападения.

— Върни ми го веднага! — повтори Мелъди и се хвърли през дивана с пръсти, готови да скубят. Но тъкмо да осъществят контакт със скалпа на Кандис, когато едно бяло облаче пудра замъгли зрението ѝ.

Мелъди мигновено се разкашля.

— Не се приближавай! — предупреди я Кандис и размаха кутията с пудра като меч. — Иначе пак ще пострадаш.

— Астмата ми! — едва успя да изрече Мелъди, като пропъждаше с ръка мъглата от бебешка пудра.

— О, по дяволите, забравих — каза Кандис и пусна оръжието си. — Добре ли си? Да ти дам ли инхалатора?

Мелъди се хвана за гърлото и кимна. Щом Кандис се обърна, Мелъди се спусна след нея и дръпна една от лентите от вътрешната страна на бедрото ѝ. — А така! Върнах ти го!

— Оооооу! — изви Кандис. После скочи на крака и с монета, залепнала на прасеца ѝ, се затича към плъзгащата се стъклена врата, която водеше към клисурата. — Телефонът изчезва!

— Недей! — изпищя Мелъди.

Кандис отключи вратата и започна нарочно да я отваря бавно.

— Кажи ми какво става, или, кълна се, телефонът ще послужи за плазмен телевизор на птичките в някое гнездо.

Мелъди не се осмели да ѝ каже, че блъфира. Последния път, когато опита този номер, раницата ѝ *Барби* полетя към задната седалка на един минаващ кабриолет.

Вместо това, както винаги, отстъпи и разказа шепнешком на Кандис всичко за Бека, Брет, Франки, Джаксън, клипа и тиктакащия часовник.

— Леле! — каза Кандис, когато Мелъди свърши разказа си. И без да ѝ се напомня, върна телефона, наклони леко глава и се загледа. Лицето ѝ изразяваше смесица от интерес и объркване, сякаш изучаваше непознат, за когото можеше да се закълне, че е срещала и преди.

Уплашена от реакцията на сестра си, Мелъди загриза ноктите си. „Дали ще се присмее на затруднението ми? Или ще ме нарече глупачка, че не съм предала Франки? Ще ме обвини, че съм се сприятелила с Бека? Ще пропъди Джаксън от живота ми? Ще каже на мама и татко, че историята с чудовището съвсем не е пакет от мерки за съживяване на икономиката в Салем?“

Една гръмотевица наруши мълчанието им.

— Спри да ме зяпаш така — помоли се Мелъди. — Каж ми нещо!

— Почти се вързах — отвърна Кандис ухилена. — Но тази част с дъщерята на Франкенщайн, която се крие в лабораторията на баща си... Виж — тя мина край Мелъди и се тръшна на дивана, — ако не искаш да признаеш, че с Джаксън си пращате любовни съобщения, добре. Но поне измисли нещо по-така. Ти си последният човек, от когото очаквах да използва злободневната история с чудовището за свое оправдание. Не ти отива никак.

Мелъди понечи да се защити, но размисли. Защо да не остави Кандис да си мисли, че драмата с Франки е измишльотина? Така щеше да е най-добре за всички.

— Добре, права си — Мелъди въздъхна и седна на огледалната масичка за кафе. — Излъгах те. Срам ме е...

— Аха! — скочи на крака Кандис. — Значи всичко е истина!

— Какво? Не е вярно.

— Лъжеш! — Кандис решително мушна с пръст във въздуха. — Никога не си признаваш, че съм права, когато наистина съм права.

Мелъди се засмя нервно, докато се удивляваше на Кандис. Тя разрушаваше стереотипните представи за блондинките. Нейната глава не беше пълна с въздух. Зъбните колелца на мозъка ѝ изкарваха всичкия въздух оттам през ушите ѝ.

— Значи дъщерята на Франкенщайн не е измислица? — прошепна Кандис.

Мелъди кимна.

— И живее в лаборатория?

Мелъди пак кимна.

— И се зарежда с ток?

— Да!

— *Тре клише*^[4] — Кандис надникна през стъклената врата към клисурата. — Има ли и други?

— Не съм съвсем сигурна — отвърна Мелъди. — Но няма от какво да те е страх. — После почувства, че трябва да обясни. — Съвсем нормални са... е, не точно.

— Да ме е страх? — Кандис се усмихна бавно, а лицето ѝ се озари като езеро при изгрев-слънце. — Не ме е страх. Не съм на себе си.

— Какво? — Мелъди придърпа краката към гърдите си. Студената повърхност на масичката разхлади потните ѝ стъпала.

— Гордея се с теб — Кандис се усмихна широко. — Най-накрая и ти да участваш в нещо опасно.

— Наистина ли?

— Да, но не мога да си обясня защо — призна Кандис, докато изтупваше бялата пудра от възглавничките на дивана. — Просто не е в твой стил да се забъркваш в такива неща.

Думите ѝ засегнаха Мелъди. Нищо че идваха от момиче, според което да свалиш „Надежда за Хаити сега“^[5] от интернет, бе достатъчно да наречеш себе си филантроп.

— Предполагам, че разбирам какво е да съдят за теб по външния ти вид — обясни тя, може би за стотен път, както ѝ се струваше.

— И? — Кандис се изправи и заопипва краката си за останали ленти по тях. Тонът ѝ бе по-скоро любопитен, отколкото снизходителен.

Мелъди разбираше колко трудно е за генетично съвършен човек като Кандис да проумее какво е да бъдеш естетически неравностоен. Но колкото и да разказваше на сестра си за живота преди операцията и обидите от децата в училище, тя така и не можеше да разбере. Това бе все едно да обясниш какво е интернет на бушмен от Танзания.

— И искам хората да спрат да съдят другите — продължи Мелъди. — Всъщност искам хората да спрат да се чувстват, сякаш ги съдят. О, и искам изнудвачите в училище да спрат да унижават хората... или чудовищата... или когото и да е друг... — Тя млъкна,

като си даде сметка, че звучи малко объркано. — Искам да помогна, това е.

Кандис взе да се върти като куче, което гони опашката си.

— Ами може да започнеш, като махнеш останалите ленти от краката ми — подкани я тя. — Не мога да стигна тези отзад.

— Забрави! — измърмори Мелъди. — След всичко, което ти разказах, ти за *това* ли мислиш? За *краката си*?

Бун!

Мелъди погледна телефона. Имаше ново гласово съобщение от Бека. Този път го пусна на високоговорител.

„Тик-так... тик-так... тик-так...“

Луничавото лице на Бека изскочи в съзнанието на Мелъди. Това бе лице, на което до скоро вярваше. Лице на момиче, с което обядваше в стола. Лице на приятелка. Но сега това лице излъчваше самодоволство и сигурно се смееше гръмогласно „муухаухахахааа“ всеки път, когато Бека изпращаше глупавото си съобщение. Мелъди се опита да си представи как бившата ѝ приятелка тършува из телефона ѝ, натъква се на клипа с Джаксън, скалъпва плана за изнудване, очерня Франки, повежда лова на чудовища, сее навред паника и страх и използва нараненото си его като извинение да разрушава чуждото щастие...

„Пфу!“

С всяка мисъл сърцето на Мелъди биеше по-бързо и по-тежко. Искаше да се изправи и да почне да действа; да отскубне главата на Бека, както Брет случайно бе отскубнал главата на Франки. Искаше да скочи от масичката, да сграбчи една от лентите от безценните крака на Кандис и да изтръгне навън собствения си гняв.

И това и направи.

— Ааааау! — изпищя Кандис.

Мелъди прекоси отсечено всекидневната, изпълнена с нова устременост.

— Следващият, който ще пици така, ще бъде Бека.

— Чакай — Кандис заприпка след нея. — Мислиш ли, че има и хубавци сред тях?

— Успокой топката, Бела! Май някой друг иска да се възползва от историята с чудовищата сега?

— Стига вече! — възропта Кандис. — Искам да помогна.

Този път Мелъди спря и се обърна:

— *Наистина ли?*

— Да — Кандис кимна с неподправена искреност. — Трябва ми кауза за кандидатстването в колежа.

— *Кандис!*

— Какво толкова? Колкото повече нормални хора имаш на своя страна, толкова по-добре, нали така?

Мелъди се замисли върху думите ѝ. За втори път сестра ѝ печелеше точка. Какъв по-добър защитник на естетически неравностойните (ЕН) от някой генетично свършен (ГС)?

Нищо друго не казваше по-категорично „Отвътре всички сме еднакви“ от съвместното хармонично съществуване между ЕН и ГС. Дори и филмите.

— Добре. Хайде, обличай се — съгласи се Мелъди. — И гледай да е по-обикновено.

— Колко обикновено: като за самолет или за йога?

— Суперобикновено.

— Защо? Къде отиваме? — попита Кандис и взе да оправя косата си.

— Не знам — отвърна Мелъди, докато се качваше по неравните дървени стъпала към стаята си. — Но при всички случаи ще ми трябва шофьор.

До: Клаудин, Лала и Блу

26 септември, 19:01

КЛЕО: Имам повече бижута от нощта на „Оскарите“. Елате да се забавляваме. ^^^^^^^

До: Клаудин, Лала и Блу

26 септември, 19:06

КЛЕО: Първата от вас получава златната корона с лешояда за вечерта. ^^^^^^^

До: Клаудин, Лала и Блу

26 септември, 19:09

КЛЕО: Ще съжалявате. Който наруши забраните,
печели диамантите. ^^^^^^^

До: Клаудин, Лала и Блу

26 септември, 19:12

КЛЕО: Хм, да не ви удари някой гръм? Защо не
отговаряте? ^^^^^^^

---

[1] Един от главните персонажи в „Междузвездни войни“. —
Б.ред. ↑

[2] Настолни игри — първата с карти, а другите две с думи. —
Б.пр. ↑

[3] El misterioso (исп.) — мистериозното. — Б.ред. ↑

[4] Très cliché (фр.) — Колко банално. — Б.ред. ↑

[5] Благотворителен концерт с участието на много световни
звезди, направен в подкрепа на пострадалите от земетресението в
Хаити през 2010 година. — Б.ред. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

ЗАРЕДЕНА И ЗАКЛЮЧЕНА

Франки Щайн се извърна с лице към лабораторните плъхове в клетката до леглото ѝ.

— Нямам много опит в тези неща — рече тя, — но не е ли прието да се отбиеш и да видиш как е приятелката ти, след като главата ѝ е паднала?

Мишката Б, или Гуен, както Франки я бе кръстила, надигна розовото си носле и започна да души. Гага, Гърлишъс, Грийн Дей и Гостфейс Кила продължиха да се хранят.

— Ако не е прието, то трябва да го приемат — каза тя и се обърна по гръб. Над главата ѝ висеше операционна лампа с една крушка, която през изминалото денонощие се взираше в нея с презрение от тавана, подобно на осъдителен циклоп.

„Но имаше ли някой, който да не бе правил същото?“

Цял ден валеше. Ненадейно една светкавица озари улицата отвъд матирания прозорец. Това не бе първата мълния, която разтърси леглото на Франки. Но бе най-силната. Потокът от електричество бе така чист и мощен, че в сравнение с него онзи от самоделната машина на баща ѝ приличаше на атаката на куц бик. Краката ѝ се изстреляха във въздуха и се приземиха с глухо тупване. Точно като социалния ѝ живот.

— Пълна с енергия и без да мога да изляза никъде — въздъхна тя, като отвори зъбчатите скоби, пристегнали болтовете със захапката на малко алигаторче. Енергията ѝ бе напълно възстановена. Вратът — защит наново, а шевовете ѝ — опънати. След като изгуби главата си по време на подкосяваща краката целувка с нормито Брет Рединг, Франки получи втори шанс да живее. За беда, това не бе животът, който тя искаше.

Вдишвайки напоения с формалдехид въздух в лабораторията на баща си, Франки тъгуваше за наелектризиращите момичешки дрънкулки, които той ѝ бе отнел след случката: свещите с аромат на

ванилия, скелета с лицето на Джъстин Бийбър, пълните с гланц за устни и четчици за грим стъкленници, розовите килими, червения диван, бляска върху Гуен, Гага, Гърлишъс, Грийн Дей и Гостфейс Кила. Всичко това бе изчезнало. Всички следи от щастливите дни на Франки бяха заличени. На тяхно място сега се бяха настанили стерилни хирургически инструменти, спираловидни електрически жици и обикновени бели лабораторни пльхове. Всички те бездушно ѝ напомняха как бе дошла на този свят. И колко лесно би било да я изключиш от контакта и да я убиеш.

Не че родителите ѝ искаха да я убият. Те очевидно я обичаха. Защо иначе баща ѝ цяла нощ ще я възстановява? Не те, другите жители на Салем искаха да дръпнат шалтера. Именно нейна беше вината за първия лов на РАД след 1930 година. Освен това бе уплашила Брет до смърт и го бе пратила право в Психиатричното отделение. И сега всеки полицаи в града я издирваше.

Но въпреки това трябваше ли родителите ѝ да конфискуват телефона ѝ? Да я заключат в лабораторията? Да я отпишат от „Мърстон“ и да я обучават у дома? Да, вярно, че се измъкна от къщи и отиде на танците, при все че я бяха (съвсем нечестно) наказали да не излиза. И, да, зелената ѝ кожа лъсна (съвсем изцяло) пред очите на всички. И, да, да, да, главата ѝ (съвсем случайно) падна. Но преди всичко, тя се бе изправила срещу дискриминацията! Как не можеха да го проумеят?

От небето се чу грохот. Гага, Гуен, Гърлишъс, Грийн Дей и Гостфейс Кила се изправиха на задни крачета и обезумели задраскаха по стъклените стени на клетката.

Франки бръкна вътре. Сърчицата им биеха до пръсване, но като пленници те нямаха избор. Бяха принудени да останат в затвора си, независимо кой заплашваше живота им. Точно като Франки.

— Това ще помогне — каза тя и измъкна едно пакетче разноцветен блясък, който бе скрила под стърготините в клетката. — Само защото татко ми е ядосан до смърт, не значи, че и вие трябва да страдате. — Тя разчупи мини печата и поръси мишките като пържени картопки със сол. — Вали блясък — запя тя в опит да изкара няколко жизнерадостни ноти. Вместо това излязоха няколко фалшиви.

Само след миг животинките спряха да драцят неистово и се сгушиха, както винаги, на кравайче, за да си отдъхнат. Но вече

приличаха на топки ванилов сладолед, поръсени с цветовете на дъгата.

— Наелектризиращо — усмихна се Франки одобрително. — Глитератите се завърнаха. Това бе една съвсем малка крачка към възстановяването на козметичния салон, но все пак бе начало.

Без да почукат, в стаята влязоха Виктор и Вивека.

Франки отстъпи назад от клетката и се върна в леглото — единственото място, което все още бе нейно.

— Станала си — отбеляза баща ѝ безизразно. От безразличието му болеше повече, отколкото от сто пробождания с изхабена игла.

— Лека нощ, Франки — каза майка ѝ уморено. Тя скръсти ръце върху черната копринена рокля, затвори теменужените си очи и отпусна глава върху рамката на вратата.

Зеленият цвят на кожата ѝ бе повехнал. Той вече не притежаваше пулсиращата жизненост на цвета на ментов сладолед, а приличаше по-скоро на сока в буркан с кисели краставички.

Франки се спусна към тях.

— Съжалявам! — Искаше да ги прегърне. Искаше да я прегърнат. Но те просто стояха там. — Моля ви, простете ми, обещавам да...

— Обещанията бяха дотук — Виктор вдигна огромната си ръка. Очите му бяха полупритворени. Тъглчетата на широката му уста бяха провиснали като мокър, лепкав червей. — Утре ще говорим.

— Трябва да се заредим — обясни Вивека. — Цяла нощ не сме мигнали, за да те сглобим отново, а днес беше... — гласът ѝ заглъхна за миг — изтощителен ден.

Засрамена, Франки сведе поглед към сивия болничен халат с усмихнатото лице на него. Родителите ѝ, тъй като вече не бяха деца, рядко се нуждаеха от зареждане. Но сега очевидно изпитваха остра нужда да се заредят и вината за това бе нейна.

Тя вдигна глава и се застави да ги погледне в очите. Но вратата бе вече затворена и там нямаше никой.

„Сега какво?“

От другата страна на стената машината за зареждане на Виктор и Вивека се разбуди с бръмчене. В това време Франки, пълна с повече енергия от електроцентралата в Салем, влачеше крака безцелно по искрящо белия под и мечтаеше за живота извън лабораторията на баща

си. Копнееше да научи последните новини от приятелите си. Но къде бяха те? И те ли бяха наказани? Все още ли бяха нейни приятели?

А къде се изгубиха Мелъди и Джаксън (тире) Ди Джей Хайд? Дватама трябваше да работят върху плана за спасяването на Франки от Бека. Но и от тях нямаше вест... освен ако не си отплащаха, че и тях бе изложила на риск. Може би Ди Джей дори не я харесваше. Може би в този момент Мелъди и Бека бяха заедно и ѝ се надсмиваха; вдигаха чаши с пенливата сода на нормитата и наздравици за успеха си... „Наздраве за Франки — най-големият лапнишаран, по-голям дори от Блу!“

Като се покатери обратно на леглото, тя уви около цялото си тяло електромагнитното одеяло, покрито от естествена кожа.

— Виж, Циклоп. аз съм рулце от авокадо.

Лампата я гледаше безучастно.

Самотата повея вътре в нея като първия хладен бриз на есента, мразовит намек за тъмнината, която я очакваше занапред.

Нов гръм удари. Проблесна светкавица. От клетката на глитератите се чу отново тихо *туп-туп-туп-туп*.

— Спокойно — измърмори Франки от кожената си фунийка. — Това е само...

Нова мълния.

Уличните лампи угаснаха. Бръмченето на машината от другата страна на стената замря. Лабораторията потъна в мрак.

— Това беше токов удар! — Франки изрита одеялото и седна. — Не ми ли стигат другите наказания?

От напрежението пръстите ѝ започнаха да изпускат искри и осветиха стаята.

— Наелектризиращо! — прошепна тя, преосмисляйки наново своя иначе смущаващ навик да искри.

Водена от пукащите жълти пламъчета, Франки се отправи към вратата. Ако успееше да се добере до стаята на родителите си, преди последните им капчици енергия да са се изпарили, можеше да им даде малко от своята, докато машината заработи отново. Може би тогава щяха да разберат какви късметлии са, че имаха такава дъщеря. Може би щяха да я прегърнат.

Докато Франки посягаше към дръжката на вратата, нов бриз повя край нея. Но този не приличаше на самотата. Беше по-скоро вятър. Тя

се извърна бавно по посока на хладния бриз, като се взираше напрегнато в мрака. Но не можа да види нищо друго, освен набръчкания подгъв на халата и босите си зелени крака.

Вятърът повя по-силно.

Устата на Франки пресъхна. Болтовете ѝ изтръпнаха. Разхвърчаха се искри.

— Ехо? — гласът ѝ потрепери.

Глитератите се щураха напред-назад по скърцащите стърготини.

— Шшшт — изсъска Франки, вслушвайки се да чуе онова, което не можеше да види.

Прас!

Нещо хлопна в другата част на лабораторията. Шкафът? Скелетът? Прозорецът?

„Прозорецът!“

Някой се опитваше да влезе!

„Бека!“

Изпратила е полицията за мен? Дали щяха да отведат Франки, докато родителите ѝ лежаха безпомощни в леглата си? Мисълта, че ще я арестуват и няма да има време да се сбoguва с тях, я накара да се запали като печена „Аляска“^[1]...

И ето така видя в тъмното летящата към нея тухла.

Франки реши, че тя бе запратена от огромна тълпа нормита, струпана пред къщата. И ако помнеше правилно историята на дядо си, то тогава те бяха въоръжени с вили, запалени бали сено и огромно количество нетърпимост към онези техни съседи, които се хранеха с ток.

---

[1] Десерт, приготвен от тесто и сладолед, обвит в белтъци и печен на фурна. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ПРЕВЗЕМАНЕ

Франки затърси из паметта си упътване за действие в случай на нападение от тълпа нормита. Може би когато я бе конструирал, Виктор бе инсталирал нещо в мозъка ѝ. Но единственото, което успя да изрови, бе... *заягай!*

Тя се просна по корем на балатума и разпери ръце като морска звезда, за да не стърчи от никъде. Със стоманени остриета ужасът се въртеше в стомаха ѝ като перките на окачен вентилатор. Дишаше като уплашено животинче. Франки стисна очи и...

— Прилича на полумесец тази вечер — прошепна мъжки глас.

„Каква беше онази теория за убийците и празните приказки?“

— Хайде, действай! — извика Франки.

— До-бре — отвърна гласът.

Франки стисна още по-силно очи. Картини на скърбящите ѝ родители се заредиха пред очите ѝ. Сигурно тогава, когато нея вече нямаше да я има, те щяха да са в по-голяма безопасност и нямаше да са така изтощени. Тази мисъл ѝ даде киловати спокойствие.

— Давай! Направи го!

Похитителят сложи нещо на пода до главата ѝ.

„Пистолет? Ножица за шевове? Клеци за вадене на болтове?“ Бе твърде уплашена дори да надзърне. Той стоеше надвесен над нея. Усещаше топлината му. Чуваше дишането му. „Какво чака?“

— *Какво чакаш?*

Той сложи тънък чаршаф върху провисналите ѝ момчешки шорти.

— Ето.

Тя си позволи да отвори очи.

— Уби ли ме вече?

— Да те убия? — той се засмя. — Току-що ти спасих кожата! Съвсем буквално.

Франки седна.

— Какво?

— Блестеше като полумесец, затова те покрих — гласът изведнъж ѝ се стори познат.

— *Били?*

— Да — прошепна невидимият ѝ приятел.

Франки се разсмя. Пръстите ѝ спряха да пускат искри. Тя стана на крака.

— Влязох през прозореца. Дано не възразяваш — рече той от тъмнината.

— Никак даже — тя засия. — Какво правиш тук?

— Наминах да те видя — каза той нежно. — И да ти донеса това — той сложи нещо в ръката ѝ. Беше тухлата, само дето се оказа, че не е тухла. Беше кутия, увита в сребриста хартия.

— Какво е това? — попита Франки, докато разкъсваше хартията. В дланта ѝ лежеше бял правоъгълник. — Айфон?

— Айфон 4, ако трябва да сме точни. Опитвах да ти се обадя, но операторът каза, че телефонът ти е изключен, и си помислих, че може да ти свърши работа.

— Как го...

— Клод го купи вместо мен — отвърна той.

— Но той е много скъп.

— Е, аз не си харча джобните за кино. Влизам безплатно. А колкото до дрехите...

Тя се засмя. Беше се досетила, че Били се разхожда гол през цялото време. Иначе целият град щеше да стане свидетел на чифт реещи се по улиците панталони.

— Включи го — прекъсна той мислите ѝ.

Франки натисна кръглото копче. Бледозелена орхидея озари екрана.

— Това е снимка, на която аз държа зелено цвете в ръка. Ако искаш, може да я смениш — той щракна през страницата с цветните икони и отвори телефонния указател. — Качих номерата на всички, както и информация за всеки контакт — той докосна един оранжев квадрат. Появи се безкрайно дълъг списък с албуми. — И музика, разбира се.

Франки се взираше в подаръка, без да знае какво да каже. Но не наелектризиращият телефон я остави безмълвна. Не бяха нито

албумите с музика, нито страниците с приложения, нито пълният указател. Беше добротата му.

— Толкова мило, Били, благодаря ти.

— Няма за какво — отвърна той, макар да имаше. — О, виж и това. Когато токът спря, свалих приложение със свещ. Така ще можеш да виждаш в тъмното.

Франки докосна екрана. Наоколо ѝ затрептя дигитална топлина.

— Това е просто свръхнаелектризиращо — възкликна тя и допря телефона до гърдите си. — Какво съм направила, за да го заслужа?

— Какво ли не. Ти пое риск заради нас и макар да не успя съвсем, всички сме ти благодарни.

— Всички? — Въртящите се остриета в стомаха ѝ започнаха да намаляват скоростта си. — Значи никой не ми е ядосан?

— Само някои от родителите, но не и ние. Цялата история с Брет и травмата му беше доста смешна.

Франки се усмихна с цялото си тяло. Ако облекчението беше електричество, тя щеше да освети цяла Америка.

— Толкова ти благодаря, Били — рече тя на тъмнината. — Бих те прегърнала, но...

— Да, все пак съм гол — отвърна той. — Разбирам.

Франки се засмя.

— Впрочем, къде са родителите ти? — попита той.

— Ами, не са тук — отвърна тя неопределено.

— Кога очакваш да се върнат?

— Утре по някое време.

— Отлично — Били запали дигиталната свещ на своя телефон и я насочи към матирания прозорец.

— Какво правиш? — Чувството на параноя отново обхвана Франки. Дали това не беше капан?

— Няма страшно — отвърна Били, без да отмества свещта. — Гледай...

Неочаквано прозорецът изскърца и се отвори. Един по един, всичките ѝ РАД приятели се вмъкнаха вътре.

— Не беше безопасно да се срещнем под въртележката, затова решихме, че може да се съберем тук — поясни Били. — Дано нямаш нищо против.

За пореден път добротата му я остави без думи. И така, Франки вдигна своята дигитална свещ до неговата, за да му покаже, че няма нищо против.

До: АТ&Т^[1]

26 септември, 19:43

КЛЕО: Спирането на тока оказва ли въздействие върху мобилните услуги?

До: АТ&Т

26 септември, 19:43

КЛЕО: А върху съобщенията?

До: АТ&Т

26 септември, 19:43

КЛЕО: Може ли да получаваш съобщения, когато няма ток?

До: АТ&Т

26 септември, 19:44

КЛЕО: Велики Ра! Къде са всички?

От: МАНУ

26 септември, 19:44

Моля, въздържайте се от пращане на съобщения. Сървърът е претоварен. Системата за защита Firewall е активирана. Комуникацията от и към двореца е блокирана заради вашата сигурност по искане на баща ви.

До: МАНУ

26 септември, 19:44

КЛЕО: Как тогава си пращаме съобщения с теб?

От: МАНУ

26 септември, 19:45

Моментен пробив в системата. Желание на Ману.

До: МАНУ

26 септември, 19:46

КЛЕО: Можеш ли да го задържиш за 1 минута? Това ще е нашата тайна.

От: МАНУ

26 септември, 19:46

Въздържайте се от пращане на съобщения!

До: МАНУ

26 септември, 19:47

КЛЕО: :)

---

[1] Американска телекомуникационна корпорация. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

ЗАПЕЧАТАНО ССССССССС

Клео отмени ваната с лавандула и избра далеч по-разкошно занимание. Коленичила върху емералдовозелена възглавничка до леглото си, тя положи съкровищата върху ленените завивки. Очарованието на древния свят бе още по-завладяващо на светлината на мъждукащите свещи, отразявана от скъпоценните камъни. Дори котките разбираха, че това е нещо голямо. Сгушени на кълбо, те образуваха космата крепостна стена около бижутата и всяка бранеше царското съкровище, като че и деветте й живота зависеха от него.

Първоначално Клео изруга прекъсването на тока. Тя просто не можеше да дефилира пред Бастет, Акинс, Чисиси, Ебъни, Уфа, Уси и Миу-Миу на тъмно. Но тогава се появи Хасина с кутия от сто благовонни свещи и когато Беб запали и последната, високата два етажа стая на Клео се превърна в дърен храм. Трепкащите светлини хвърляха танцуващи сенки по каменните стени. Вече не бе трудно да си представи, че е леля Нефертити, окъпана от пламъка на Ра и сиянието на природната си красота. Сама край бреговете на Нил, тя чакаше на тайна среща с Куфу — красивия принц на пустинята. Както винаги, проникновените му очи щяха да огледат от всеки ъгъл изяществото й. Затова трябваше да е безупречна.

Клео вдигна огърлицата. Соколът в центъра й изглеждаше почти като жив. Рубинените му очи блестяха, сякаш се канеше да се нахвърли върху някой безпомощен заек. След това тя с мъка вдигна тежката, богато украсената корона — петнайсет вдигания с всяка ръка щяха да са достатъчни до понеделник да има бицепсите на Мишел Обама.

— Какъв е смисълът? — тя въздъхна и положи скъпоценностите обратно в куфарчето. Фантазията, че е леля Нефертити, не можеше да задоволи любовта й към блясъка за по-дълго. Нуждаеше се от *истински* почитател. Принц от настоящето. Но точно сега тя не

говореше с *него*. И така се оказа затворена с цяло котило полузаспали мъркащи котки стражари.

С тихи стъпки Клео слезе по стъпалата от леглото си и прекоси моста до своя пясъчен остров. Ленивото течение на Нил ѝ носеше покой. Коленичила, тя склучи ръце за молитва и вдигна сините си като топаз очи към безлунното небе над стъкления покрив. Имаше няколко неотложни въпроса към древната богиня на красотата.

— О, Хатор — подхвана Клео, — защо си ме надарила с изобилие от прелест и разкош, а сетне ме лишаваш от хора, които да ми завиждат? И то точно в събота вечер? — Тя бе на път да се разпростре върху коварството на новоналожения полицейски час в Салем и как не биваше да страда заради грешките на Франки, но Рам винаги повтаряше, че трябва да търси решение на проблемите си, а не съчувствие за тях. Вероятно и Хатор мислеше като него.

— Добре, ето и истинския ми въпрос — продължи Клео. — Може ли богът на слънцето и огъня, Ра, да контролира и защитната стена Firewall? Защото наистина имам нужда да премахне стената на татко, за да мога да пратя няколко съобщения. За две минути най-много. И после може пак да я вдигне. Ману го направи за около пет минути. Значи Ра ще може вероятно да го стори за половината от това време. Не, сериозно... — Тя повдигна стоманеното куфарче със скъпоценностите, за да може Хатор да ги види по-добре. — Какъв е смисълът от всичката тази красота, ако наоколо няма никой, който да ѝ се възхити?

Хатор мълчеше.

Клео свали куфарчето.

— Именно. Няма никой.

— Аз ще им се насладя — изрече познат глас.

Бастет, Акинс, Чисиси, Ебъни, Уфа, Уси и Миу-Миу надигнаха глави.

„Велики Геб!“

Клео се усмихна, щом зърна приятеля си да се подпира небрежно на вратата на стаята ѝ. Въпреки това отказа да прекоси моста и да го посрещне.

Тъмни прилепнали дънки, изкусителна блуза в избледнял тъмносин цвят с дълъг ръкав и кафявите като шоколад кожени

маратонки над глезена, които Клео му купи в Деня на труда, правеха Дюс просто неустоим.

„Благодаря ти, Хатор!“

Наследник на горгоните, Дюс имаше змии вместо коса и притежаваше способността да превръща всичко, което погледне, в камък. Затова винаги носеше очила и шапка. И макар тези аксесоари да бяха от съдбоносно значение за здравето и живота на околните, Клео оценяваше оригиналността, която придаваха на иначе непретенциозния му стил. Вярно че заради тъмните очила бе невъзможно да надзърне в очите на Дюс, но поне отражението им й позволяваше да се взира в своите собствени. А това никога не й омръзваше.

— Приятна обстановка.

Клео прокара пръсти по пясъка, за да скрие нетърпението си.

— Ти какво правиш тук? — попита тя величествено за всеки случай, да не би да беше забравил, че му е ядосана.

— Опитах да ти се обадя — каза той и пъхна ръце в джобовете си. — Но всеки път се включваше гласовата поща.

„Всеки път?“

Клео умираше да научи колко пъти бе опитвал, по кое време, какво щеше да й каже, ако се бе свързал, и дали отсъствието й бе накарало сърцето му да тръпне. Но не се осмели да свали гарда. Защо да му казва, че Рам е спрял обажданията й? Вместо това тя реши да го остави да си мисли, че нарочно бе постъпила така. Това й придаваше някаква привлекателна недостъпност.

— Е... какво? — промърмори Дюс. — Няма да ми говориш ли?

Неспособна да диша нито миг повече, защото роклята пристягаше корема й, Клео се изправи. Лилавата рокля смаляваше талията й и уголемяваше деколтето, което доказваше, че френският дизайнер бе истински Геб в своята област.

— А ти за какво точно искаше да говорим? — попита тя и като сложи ръка на кръста, издаде напред едното си рамо. Защо да не му даде да разбере какво е изгубил, като е завел на танците онова скарано с модата момиче?

— Искам да знаеш, че нямам никакви чувства към Мелъди.

— Кой? — попита Клео и погледна нежните кожички на пръстите си — О, говориш за онова *нещо*, чиято единствена дреха по

мярка е ластикът ѝ за коса.

Дюс поклати глава и вероятно погледна отчаяно зад слънчевите очила. Мразеше ехидността. Но ако ще се прави на куче, тогава... мяууу!

Най-сетне той пристъпи по-близо към Клео. Сто трептящи благовонни свещи докоснаха тъмния загар на кожата му.

— Ако помниш, исках да отида с теб. Поканих те да дойдеш с мен. Но ти реши да бойкотираш заради... — той спря и направи кавички във въздуха — „обидната тема“.

— И затова ти отиде с нея.

— Бях принуден от нахалната ѝ приятелка Бека. Не съм искал да ходя с нея. Това беше най-ужасната вечер в живота ми.

Клео жадуваше да чуе колко непоносима е била вечерта му без нея. Когато ставаше дума за Дюс, тя бе като камила — събираше в своята невидима гърбица с формата на сърце уверенията му в любов и когато имаше нужда да разсее неувереността си, прибягваше до нея и разпределяше думите му на дажби, така че да издържи по време на суша. „Много си сладка“ можеше да ѝ стигне до обяд. С „Липсваш ми“ можеше да изкара уикенда. „Обичам те“ стигаше за три дни. Но сега предателството му бе изтощило запасите ѝ. Имаше нужда от голямо зареждане.

— И защо това е била „най-ужасната вечер“ в живота ти? — попита тя, като се постара да прозвучи отегчено. Колкото побезразлична изглеждаше, толкова повече получаваше.

Дюс заби поглед в краката си.

— Мелъди разбра, че не се интересувам от нея, и опита да флиртува, и...

— И? — попита Клео, като едва забележимо наклони глава. Неуловимото движение леко разлюля лакираната ѝ черна лъскава коса.

— Ами, свали ми очилата.

Клео ахна, като си спомни статуята, подпряна на доста необичайно място до една от масите в салона.

— Ти ли я вкамени?

Дюс кимна засрамен.

— Избягах, колкото се може по-бързо, и тогава те видях, и... нататък знаеш останалото. Нищо не се е случило. Кълна се в Адонис^[1].

— Не знам — въздъхна Клео. Отговорът му не бе задоволителен. Трябваше да каже, че това е била най-ужасната вечер в живота му, защото тя не е била с него, а не защото е превърнал в камък някаква си вещица. Клео вярваше, че нищо не се бе случило между него и Мелъди, но това нямаше никакво значение. Тя искаше още уверения. Спомни си онзи случай, когато си купи същите обувки в четири различни цвята. Щом можеше да има повече от нещо, защо да не го има?

— Може би трябва да започнем да излизаме с други хора?

— Какво? — той пъкна ръце в джобовете си. — Но аз искам да съм само с теб.

Bon appétit^[2]!

Клео можеше да спре дотук. С това признание можеше да пирува до понеделник. Вместо това тя въздъхна и продължи да го разпенва като мляко за капучино в *Starbucks*.

— Е, сдобрихме ли се? — попита Дюс и тръгна към моста с нерешителна походка.

Клео погледна надолу и изтърси финия бял прах от роклята си. Боса, тя бавно тръгна по студената каменна дъга на моста. Щом стигна другата страна, опря гръб на перилата и скръсти ръце. Котките се сгушиха около глезените ѝ.

— Ами сега? — попита Дюс и пристъпи напред, като стискаше тънка червена кутия. В златни букви там се четеше Мон Блан и върху целия капак бяха пробити малки дупчици. Но надписът спокойно можеше да гласи „Вехтори“.

Изправена лице в лице с Дюс и собственото си отражение, Клео оправи пролуката в гривните си и прие подаръка. Но не и извинението му. Не още.

— Отвори я — той се усмихна. — Бавно.

Клео повдигна капака на кутията. Пантите изскърцаха в знак на протест. При вида на съдържанието тя ахна.

— Хубаво, нали? — попита Дюс, като плъзна пръста си под пъстрата змия. После я повдигна към ръката на Клео. Люспите на змията уловиха светлината на свещите и я отразиха в калейдоскоп от пъстроцветни искри, които съперничеха на скъпоценните камъни на леля Нефертити. — Падна от косата на мама. Това е първият ѝ бял косъм.

Клео се наведе над кутията и изгука:

— Здравсти, как се казваш?

В отговор змията вдигна триъгълната си глава и стрелна раздвоения си език навън:

— Хсссссссссссс.

— Мииииауууу! — Бастет, Акинс, Чисиси, Ебъни, Уфа, Уси и Миу-Миу се разпръснаха като мънистата на счупена огърлица менат^[3].

— Хисет! — Клео изпадна във възторг като горда майка. — Ще те кръстя Хисет.

Хисет стрелна език одобрително.

— Къде искаш да ти я сложа? — Дюс погали триъгълната глава на змията с върха на палеца си.

Клео посочи дясната ръка. След йероглифния маратон през деня тя бе по-силна от лявата.

Дюс нави Хисет три и половина пъти около ръката на Клео, без да променя конфигурацията. Перленият блясък на змията изпъкваше върху тъмната кожа на Клео като кръгче сметана в черно кафе.

— Дюси, великолепна е!

— Радвам се, че я харесваш. Сега затвори очи.

— Затворих ги.

Пламъците на стоте благовонни свещи продължаваха да блещукат в тъмнината под клепачите ѝ. Това оптическа измама ли бе? Или любовта бе пламнала отново?

— Така — обади се Дюс, — готово.

Клео примигна с изкуствените мигли и отвори очи.

— Ето го и твоя скъпоценен камък — рече Дюс и гордо потупа твърдата Хисет.

— Мъртва ли е? — Клео погали каменната глава на змията.

— Не, само е вкаменена — усмихна се той. — След няколко часа ще се събуди съвсем освежена.

Клео засия.

— Сега ще ми простиш ли?

— При едно условие — настоя тя.

Дюс кимна в очакване.

— Отсега нататък винаги ще сме заедно. Никакво разделяне, дори по време на пътуванията ти със семейството до Гърция. Никакви заместнички за училищните танци. И никаква Мелъди.

Той сложи едната ръка върху сърцето си и вдигна другата в знак на обещание.

„Златно!“

Миглите на Клео изпърхаха, давайки му своята прошка. Принцът ѝ от настоящето бе пристигнал.

Тя се наведе напред със свити устни.

Дюс отвори уста.

Клео се приближи още...

— По-добре да тръгваме.

Тя отвори очи.

— *Да тръгваме?* Къде?

— Не си ли прочела съобщенията?

— Ъ, прочетох ги — излъга Клео, тъй като не искаше да си признае за защитната стена.

— В такъв случай трябва да тръгваме.

— Не мога да тръгна ей така! Дори не си видял новите ми бижута — не отстъпи тя и впи крака в тръстиковата пътека. — Ами полицейският час? Татко няма да ми позволи да изляза. Особено с теб...

Дюс притисна дъгата на очилата си *Ray-Ban*.

— Очилата ми се плъзнаха малко надолу, когато Ману отвори вратата — ухили се той самодоволно.

— Той е *вкаменен*? — ахна Клео.

— Всички, не само той. Само така можех да те измъкна оттук.

— *Дюс!* — Клео тропна с крак, без да е сигурна дали да се ядоса, или да се смее.

— Не се тревожи, след няколко часа ще се оправят — Дюс я побутна към вратата. — Хайде. Трябва да се размърдаме.

Този път Клео се остави да я водят. При друг случай тя би спорила и упорствала да научи къде отиват. Но защо да разваля изненадата? Дюс сервираше романтика в изобилни количества. А Клео бе примаяляла от глад.

До: Мелъди, Джаксън

26 септември, 19:51

Франки: Франки е. Елате възможно най-скоро. Минете през клисурата. Безопасно е. Прозорецът ми е

отворен. ХХХХ

До: ФРАНКИ

26 септември, 19:51

Мелъди: Нов телефон? Имаш ли план? Къде са родителите ти? Добре ли си?

До: Мелъди

26 септември, 19:51

Франки: Побързай! ХХХХ

До: Джаксън

26 септември, 19:51

Мелъди: Какво става?

До: Мелъди

26 септември, 19:52

Джаксън: Не знам. Среща в клисурата зад вашата къща след 2 мин?

До: Джаксън

26 септември, 19:52

Мелъди: Нашите са в хола. Ще ме видят през прозореца. Ще дойда до вас.

До: Мелъди

26 септември, 19:52

Джаксън: Не е безопасно да пресичаш улицата. Ченгетата са навсякъде.

До: ДЖАКСЪН

26 септември, 19:52

Мелъди: По-добре мен да хванат, не теб. Идвам.

---

[1] Според гръцката митология — бог на красотата. — Б.пр. ↑

[2] Добър апетит! (фр.) — Б.ред. ↑

[3] Огърлицата менат е съставена от нагръдник с мъниста и противотежест. При трепкане на мънистата огърлицата издава звуци, затова се използва като музикален инструмент. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

ГАЩИ

Прекъсването на тока беше истинско чудо.

Шест газови светилника бяха окачени на стратегически места из бунгалото на семейство Карвър. Белите пламъци предлагаха глътка светлина на къщата, потънала в мрак.

Прокрадвайки се от един тъмен ъгъл към друг, Мелъди се приближи незабелязано до крайната цел: входната врата. Скрита в тъмното, тя стисна пиринчената топка на вратата и зачака сигнал от сестра си.

Решението да свали от раменете си бремето от заплахата на Бека и да сподели пред Кандис цялата работа с видеото на Джаксън, се бе оказало полезно за каузата, която Кандис държеше да нарича ГАЩИ или Група за атака на щатните идиоти.

— Не може ли да е нещо по-прилично, като СПОР — Съвет на противниците на отчайващия расизъм — опита Мелъди.

Кандис вдигна отчаяно очи.

— Да, а защо не УКОР — Умрели от скука орегонски размирници! Сериозно, Мели, помисли, възприемането е всичко — обясни тя авторитетно и с тежест, която не притежаваше. — СПОР не е термин, с който хората биха искали да се асоциират. Но, виж, ГАЩИ? Кой не би пожелал да е част от това?

— Тъъ, аз — засмя се Мелъди. И тогава видя съобщението от Франки. Това сложи край на разискването. Бе настъпил часът на първата им мисия — мисия, на която Кандис бе дала кодовото название „Избавление ГАЩИ“. И трябваше да започне след три... две... едно...

— Мамооооо? — извика Кандис от стълбите на горния етаж. — Таткооооо?

Под прикритието на пронизителния глас на сестра си Мелъди завъртя скърцащата топка. Вратата се отвори с щракване. Навън бурята ревеше оглушително.

— Да? — отвърнаха и двамата в един глас.

— Мели иска да си ляга, а на мен ми е скучно! Искате ли да играем UNOOOOO?

— Естествено! — извика Глори от всекидневната. В гласа ѝ се долови подозрение, но и радост.

— Питам искате ли да играем UNOOOOO?

— Да! — викна майка ѝ отново.

— UNOOOOOOOOOO!

Като се кикотеше, Мелъди затвори вратата зад себе си, без повече да подлага на съмнение самоотвержеността на Кандис. UNO с родителите им в събота вечер бе върхът на саможертвата за Кандис — положително доказателство, че тя не бе просто играч, а отборен играч.

Навън улицата бе притихнала и мразовита. Навъсен мрак и ресни от дъжд покриваха Радклиф Уей като подгизнало вълнено пончо. Люлката на верандата проскърцваше от вятъра. Клоните се люшкаха и листата плющяха едно в друго. Зад тъмните прозорци на съседите проблясваха свещи. Както миналата вечер, когато тенекиените кутии дрънчаха по училищния паркинг, Мелъди отново се почувства, сякаш бе прекрачила снимачната площадка на някой ужасно посредствен филм на ужасите. И въпреки това не се страхуваше, или поне не за себе си.

Тя се спря на верандата, заслушана в шума от мокрите гуми на минаващата полицейска кола.

Чисто е.

Време бе.

Вятърът прерасна в буря. С едно движение тя наметна качулката на глава, скочи надолу по стъпалата, зашляпа през мократа поляна и пресече улицата. Розовите ѝ маратонки бързо подгизнаха.

След като стигна зад светлата къща на Джаксън, която излъчваше надежда дори в най-мрачните дни, Мелъди навлезе в клисурата.

— Защо се забави толкова? — прошепна той, скрит дълбоко някъде сред храстите.

— Къде си?

— Следвай светещото в мрака сърце — отвърна той, без да спре за целувка.

— *Какво...?* — започна Мелъди. — О! — Тя се усмихна, когато забеляза на гърба на шапката зелената неонова лепенка във формата на сърце.

— Падна ми се от кутия зърнена закуска — обясни той, докато прескачаше купчина паднали клони и лъщящи листа. — Няма да привлича толкова внимание, колкото фенерчето.

— Така е — Мелъди дишаше тежко, като се опитваше да не изостава. — Как се измъкна?

— Мама знае, че излязох.

— И тя сама те пусна?

— С нея имаме нов договор — да си казваме всичко — прошепна Джаксън. — Само истината, без тайни. Пълно доверие. Казах ѝ, че Франки се нуждае от помощта ми и тя не възрази. Всички тези неща за подкрепа в обществото са важни за нея.

Изведнъж Мелъди се запита защо и тя не се бе сетила за това. Родителите ѝ винаги са били честни и открити с нея. Може би ще им каже утре сутринта... ако преди това полицията не я залови.

— Тя не се ли разтревожи? — попита Мелъди.

Най-накрая Джаксън се обърна към нея. Капки дъжд покриваха големите му очила.

— Шегуваш ли се, направо полудя. Но аз ѝ казах, че единственият начин да ѝ простя, задето не ми е казала за... — той спря, за да не ги чуе някой — знаеш какво, е да сме напълно открити отсега нататък.

И Мелъди знаеше какво. Всичко знаеше — че е РАД, че е наследник на Доктор Джекил и Мистър Хайд, че някакъв химикал в потта му провокира превръщането му в Ди Джей Хайд, че Ди Джей е импулсивен, обича музиката и винаги е душата на компанията. А също, че такъв живот не бе за нея. Затова трябваше да прави всичко по силите си да предпази Джаксън от прегряване.

— Може би трябва да си починем малко — предложи тя.

Той пренебрегна предложението ѝ и продължи напред.

— Мама ми каза, че в училище има и други РАД. Не сме само аз и Франки. Това добре ли е?

Вятърът повя и ги поръси с хладни капки дъжд от листата над тях, които опръскаха лицето на Мелъди. Но нито неочакваният дъжд, нито дори новините за съществуването на други РАД я жегнаха толкова, колкото ревността. Ами ако Джаксън поискаше да излиза с други момичета от РАД вместо с нея? Те може би бяха по-интересни и със сигурност имаха повече общи неща помежду си.

— Намали малко, моля те! — рече тя и рязко прекърши клончето под крака си с възмущението на някой, когото току-що са изоставили. — За къде бързаш?

— За къде бързам ли? — сопна ѝ се Джаксън в отговор. — Къщата на Франки е в другия край на клисурата, а полицаите са навсякъде. Ще арестуват всеки, който е навън по това време и ще го отведат на разпит. Малко пот от напрежението и горещината под лампата за разпит и... „Здравей, знаеш кой е“!

Мелъди повдигна вежди и скръсти ръце. За първи път го виждаше да избухва.

— Извинявай — промълви Джаксън, а огънят в лешниковите му очи се стопи до малки искрици. — Мама беше доста напрегната. Предполагам, че съм се заразил от нея — той се приближи. — Ако и мен ме заловят, тогава кой друг ще прави това? Той се наведе и нежно и дълго целуна Мелъди. Искреността му обви устните ѝ като мехлем.

„На ви сега, момичета, РАД!“

С подновена надежда, Мелъди му подаде ръка:

— Да побързаме.

Той я поведе през гъсталака, а зелената неонова лепенка на шапката му ѝ показваше пътя. Вече нямаше усещането, че се препъва, за да го догони — сега чувстваше, че следва сърцето си.

— Ди, защо бързаш толкова? — В далечината се чу приглушен шепот на момичешки глас.

Джаксън и Мелъди замръзнаха на място.

— Ооох, дървото ме намокри! — проплака тя. — Косата ми подгизна.

— Шшшт — обади се момчето. — Това е само коса.

— Каза момчето с *шапката*.

Джаксън долепи устни до ухото на Мелъди.

— Това Дюс...

Тя закри устата му, цялата настръхнала.

— *Тихо!* — повтори момчето. — Да не искаш да ни убият?

— Не аз, *ти* искаш — изсъска момичето.

— Хайде, почти стигнахме.

Звукът от стъпките им стана по-ясен... идваше по-близо...

Бъзззззззз.

Очите на Джаксън се разшириха от ужас.

— Извинявай — изрече Мелъди безгласно и бързо бръкна в задния джоб на дънките си, за да спре вибриращия телефон. Нямаше нужда да поглежда екрана, за да види от кого е съобщението. Сърцето ѝ, привикнало вече към ежечасните гласови съобщения от Бека, биеше в синхрон с посланията им.

Тик-так... тик-так... тик-так...

Туп-туп... туп-туп... туп-туп...

Тик-так... тик-так... тик-так...

Туп-туп... туп-туп... туп-туп... Стъпките се приближаваха все повече...

Мелъди бавно погледна към Джаксън, без да смее да диша дори.

Лицето му, изопнато от напрежение, пулсираше недоловимо.

Тя стисна ръката му за кураж.

Най-сетне, след няколко мига на вцепеняващ страх, другата двойка си отиде.

Остатъка от пътя Мелъди и Джаксън пробягаха в заредена с адреналин тишина.

* * *

Призрачни силуети се движеха напред-назад зад матирания прозорец на стаята на Франки. Познатият дъх на парфюм от смола витаеше около правоъгълния отвор като предупреждение. Мелъди не можеше да определи какво точно, но нещо в него я изпълваше с напрежение.

— Сигурен ли си, че е безопасно? — попита тя и ѝ се прииска родителите ѝ да знаеха къде е.

— Не — въздъхна Джаксън, като оглеждаше тъмната улица. — Може би аз трябва да вляза пръв.

Мелъди не се възпротиви.

Той стъпи на удобно разположения дънер и се повдигна до прозореца така, както някой би излязъл от плувен басейн. После с няколко завъртания на тялото се вмъкна вътре. Велурените му обувки се приземиха с глухо тупване.

Дъждът се усили.

— Хайде! — Джаксън ѝ подаде ръка. — По-бързо!

Мельди се провря през тесния процеп. Джаксън хвана глезените и ѝ помогна да се вмъкне през отвора, сякаш беше лекар, който изражда бебе. Мокрите ѝ маратонки тупнаха все така глухо.

Лабораторията, която бе посетила вчера вечерта с Ди Джей, сега гъмжеше от ученици от „Мърстон Хай“. Въпреки мъждивата светлина на свещите, тя успя да разпознае мнозина от тях, макар да не знаеше имената им. Някои бяха по пижами, други носеха анцузи. Някои се бяха скупчили един до друг и разговаряха, други седяха на пода като пътници на летището, чийто полет е бил отложен. Някои говореха свободно, други гризяха ноктите си. Но не след дълго едно нещо ги обедини. В мига, в който забелязаха Мельди, те преустановиха всичко и се спогледаха един друг за обяснение.

— Какво става? — попита Мельди.

Джаксън свали бейзболната шапка и разроши кафявата си коса.

— Нямам идея.

— Наелектризиращо! Ето ви и вас — рече Франки със снизходителната усмивка на рожденик, който посреща гостите си. Мельди бе благодарна за одобрението на домакинята. Ако не друго, така всички щяха да знаят, че и тя е била сред поканените.

Разговорите замряха. Лицата се извърнаха към тях.

Пулсът на Мельди се ускори.

— Мислех, че искаш да дойдем, защото имаш план — обади се тя, обърквана от неочакваното събиране. — Времето ни изтича. Бека ще...

— Нещата са под контрол. Помислила съм за всичко — увери я Франки. — Вас чаках да дойдете, за да го споделя.

— Тогава *те* какво правят тук? — попита Джаксън, докато се оглеждаше. — Чакай! Те не знаят за моя клип, нали? Мислех, че това ще си остане между нас.

— Те са от *нас* — смигна му Франки.

— Какво? — объркан попита Джаксън.

— Те са РАД.

— РАД? — повтори той беззвучно и сложи ръка на зеленото рамо на Франки, което бе останало непокрито заради елегантно завързания на кръста и провиснал болничен халат. — Не може да бъбъде!

Докато Мелъди оглеждаше осветената от свещите компания, кожата ѝ тръпнеше от страх и възбуда. Тя видя бледото момиче от класа по английски... хубавото момиче с кестенявите къдрици и кожения шал... русата австралийка с люспите и манията по ръкавиците... атлетичните момчета „от каталога на J.Crew“, с които Кандис бе флиртувала в първия ден от пристигането им в Салем... О, боже, ДЮС! „Наистина ли само за един месец съм целувала две чудовища?“

— *Всички?* — попита Мелъди.

Франки кимна с доволство.

— Това е невероятно!

— Да — рече Франки с гордост и стегна Джаксън здраво в прегръдките си. — Не можеш да повярваш, нали?

Слисан, Джаксън само поклати глава в отговор.

Момичето с кожената яка не сваляше очи от Мелъди, докато шепнеше нещо в ухото на момичето с ръкавиците. Дюс каза нещо на братята от J.Crew, което ги накара да се приближат към Мелъди. Някой тупна Мелъди по рамото. Тя се обърна, но там нямаше никой. Клео и приятелките ѝ се разсмяха отдалеч.

Мелъди взе ръката на Джаксън, но той, изглежда, не забеляза. Тя висеше влажна и безжизнена в ръката ѝ, без да откликне на допира. Сега той бе в ръцете на Франки. Вероятно преценяваше бъдещите си приятели, отегчен до смърт от предсказуемите гени на Мелъди, в търсене на нещо различно...

„О, боже!“ Ами ако цялата им връзка бе измама, скроена, за да може той да следи отблизо новото момиче, което си връше носа тук и там? Може би я бяха примамили тук като норми заложник — нейният живот в замяна на видеото с Джаксън?

Това беше капан!

Паниката разбуни кръвта ѝ. Страхът писна в ушите ѝ. Адреналинът избути Мелъди от мястото на водача и сграбчи кормилото. С трепереща мощ и без да мисли, тя изтръгна Франки от Джаксън, хвана я за китката и се вторачи в очите ѝ.

— Знам какво се опитваш да направиш, но няма да стане!

Всички се обърнаха отново.

Франки се намуси и се засмя.

— Не можеш да ме виниш, че опитах. Ди Джей вече познава всички тук и...

— *Ди Джей?*

— Затова ли бяха всичките тези прегръдки? — попита Джаксън и се отдръпна. После включи мини вентилатора си. — Опитваше се да ме изпотиш?

Франки кимна виновно.

— Исках Ди Джей да чуе съобщението ми.

Адреналинът върна кормилото на Мелъди и засрамен се изниза.

— Значи аз не съм заложник?

Джаксън я погледна объркан. Франки избухна в смях. След като шевовете ѝ бяха пристегнати, ментовозелената ѝ кожа бе изключително гладка.

— Оздравяваш толкова бързо — каза Мелъди в тромав опит да започне разговора наново. — Пациентите на баща ми се възстановяват в продължение на седмици.

— Така ли? Той какво работи? — попита Франки с искрен интерес.

— Пластичен хирург е — оплака се Мелъди и посочи новия си усъвършенстван нос.

— Стига бе! — Франки прегърна Мелъди през рамото и я притегли близо до себе си. — Между нас има толкова общо.

„Така ли?“

Като подпря брадичка върху дланите си, Франки запърха с мигли.

— Лицето ми е от татко! — Тя засия. Способността ѝ да приеме цялата странност на всичко това с толкова чувство за хумор и лекота уталожи безпокойството на Мелъди.

— *Ууф!* — някой тупна Джаксън по гърба и го запрати напред. — Приятно ми е най-сетне да те видя сред останалите, двулики приятелю!

Мелъди се взря, но не можа да види никого в тъмното.

— Кой каза това?

Джаксън се засуети да намести очилата си.

— Запознай се с Били — Франки посочи празното място до себе си. — Той е невидим. И е най-наелектризиращият приятел, който едно

момиче може да има — тя целуна въздуха. — Само не го прегръщай, защото е гол — добави тя със смях.

— Добре дошъл — обади се Били. Пакетче Starburst изникна от въздуха. Един бонбон с вкус на череша се показа за кратко и после изчезна в устата на Били.

— Благодаря — усмихна се Джаксън на реещата се обвивка.

— Ела, ще те запозная с останалите — предложи Били и поведе Джаксън към центъра на лабораторията. Джаксън погледна назад към Мелъди ужасено, но не направи усилие да остане при нея. И тя го остави да върви.

— Това е толкова яко — каза Мелъди на Франки в опит да покаже на зяпачите, че можеше да се справи и сама, без Джаксън, макар това да бе далеч от истината. Може би ако се запознае с всички и покаже, че интересът ѝ е неподправен, ако ги попита кои са, какво правят, от къде произлизат и защо...

— Какво, в името на Геб, прави *тя* тук? — попита Клео с напоена със смола язвителност.

Нищо чудно, че тази миризма бе уплашила Мелъди. От мига, в който се срещнаха, Клео се отнасяше към нея като към най-жалкия шестокласник на света. Изгарящо сърцето чувство, което ѝ бе твърде добре познато.

— Чакай! — Клео тропна с крак. — Не ми казвай, че тя е...

Франки поклати глава отрицателно.

— Тогава защо е тук?

Бавно, със запалена свещ в ръка, към тях се приближи Дюс.

— Не може да бъде! — засмя се той. — Ти си РАД?

Клео го сръга:

— Не е.

— Тогава защо е тук? — измънка той. Клео се втренчи във Франки за отговор.

— Защото трябва да направя съобщение и искам Мелъди да го чуе.

— Има ли и други къртици в стаята, за които трябва да знам? — попита Клео и завъртя разноцветната гривна змия на ръката си.

— *Клео!* — умолително изрече Франки. — Тя е моя приятелка.

Сърцето на Мелъди се разтопи.

— *Щайн* — произнесе заплашително Клео. — Не можем да ѝ се доверим! Излагаш ни на още по-голям риск.

Франки пусна искри.

— Всъщност на път съм да направя обратното. — Тя смигна на Мелъди и се отправи към операционната маса.

Клео дръпна Дюс към първите редици, като остави Мелъди сама край прозореца.

— Моля за вниманието ви! — провикна се Франки тихо. Тя сложи ръце на металната повърхност и повдигна дребничкото си тяло, за да седне отгоре. Босите ѝ крака се полюшваха като на малко дете, но изразът в очите ѝ бе сериозен като на възрастен.

— Първо — започна тя, — искам да благодаря на Били, че събра всички ви тук.

Те започнаха да ръкопляскат. Франки размаха ръце, приканвайки ги да спрат.

— Шшшт! — напомни им тя с пръст до устните.

Вятърът изсвири през процепа на прозореца и смрази врата на Мелъди. Джаксън ѝ махна да отиде при него сред другите, но тя поклати глава. Студеният въздух утешително ѝ напомняше, че спасителният отвор е само на сантиметри от нея.

— И да благодаря на всички ви, че дойдохте — продължи Франки. — Знам колко е опасно да се излиза навън точно сега и това, че сте тук, значи тонове мегавати за мен. Аз наистина си мислех, че всички ме мразите — тя се засмя.

Мелъди се усмихна, усетила приятен гъдел от обезоръжаващата честност на новата си приятелка.

Франки въздъхна.

— Вчера вечерта — каза тя с растяща сериозност, — аз, такава...

— Загуби си главата? — пошегува се едно от момчетата от J.Crew. Братята му го поздравиха за шегата.

Франки посегна към шевовете на врата си, но после явно премисли и отпусна ръка.

— Чувствам се ужасно, че животът ви е застрашен заради моите действия. Съжалявам. Но аз искам нещата тук да се променят. Не искам да се промъквам тайно през клисурата, когато няма ток. Не искам да нося грим с цвета на нормитата в училище. Искам да се гордеем кои сме и да бъдем приети от...

— *Мелодорк?* — изкрещя Клео с вдигнат пръст към Мелъди, чиито страни пламнаха.

Отначало РАД се засмяха тихо, но постепенно смехът им ескалира в истерия. Не защото това бе толкова смешно, а защото Клео бе казала на глас онова, което всички мислеха и очевидно имаха нужда да изляят навън.

Джаксън се появи ненадейно до Мелъди и пъкна пръст в гайките на дънките ѝ за подкрепа. Тя бе твърде уплашена, за да може да му благодари.

— Ей, вие с Бека не сте ли най-добри приятелки? — провикна се едно момиче с хладно изражение.

— Проверете телефона ѝ! — извика момче с лице като човка. — Обзалагам се, че пуска съобщения в Twitter за нас.

— Тя е шпионин!

Устата на Мелъди пресъхна.

— Не е вярно! Аз и Бека не сме приятелки вече — съумя да каже тя с дрезгав, несигурен глас. — Аз съм нова тук. Когато се запознахме, нямах представа що за момиче е. Повярвайте ми, искам да я сложа на мястото ѝ точно толкова, колкото и вие.

— Да, сигурно — обади се момче с големи крака и рунтава черна коса. — Вероятно точно в този момент насам идва екип от TMZ^[1], и то благодарение на теб.

Мелъди започна да се задушжава. С усилие поемаше въздух, сякаш пиеше пудинг през сламка.

Клео се усмихна широко като Чеширския котарак. Трябваше само да посее семето, да отстъпи назад и да гледа как расте омразата им.

„Не е вярно“, в отговор искаше да изкрещи Мелъди. „Бека се обърна и срещу мен! Аз приличам на вас повече, отколкото си мислите. Не гледайте съразмерното ми лице. Погледнете в очите ми! Знаем какво е да съдят за теб по вида ти!“ Но гласът ѝ — онзи, който някога изнасяше рецитали и участваше в мюзикъли, преди да се разболе от астма — бе изчезнал. Свит като зародиш в гърлото ѝ, той се страхуваше да излезе навън. Страхуваше се да не му се присмеят, да не го наранят за сетен път. Страхуваше да не пропилее последния ѝ шанс да започне отначало.

— *Мелъди е на наша страна* — заяви Джаксън.

— Разкарай я отгук! — изрева Голям крак.

— Недей — намеси се един от братята. — Нека да остане. Трябва да я държим под око.

— Какво ще кажете да я държим под зъб? — предложи друг от братята и се облиза.

Приятелите му завиха от смях.

Мельди сграбчи ръката на Джаксън, за да се успокои. Той включи вентилатора да разхлади лицето си.

— Спрете! — Франки пусна искри. — Мельди не е наш враг, ясно? Бека е врагът.

— Тогава двете работят заедно!

— Не е вярно! — с треперещи устни рече Мельди.

— Докажи го!

— Да! Докажи го!

Франки плесна веднъж с ръце.

— Хора, това няма значение, защото...

— Аз мога да го докажа — прекъсна я Джаксън.

— Как?

— Бека преследва и мен — отвърна той.

Мельди ахна. „Да ме спаси ли се опитва, или да ме убие?“ Само да научеха, че Бека бе открила клипа с Джаксън на нейния телефон, щяха да я вържат за въртележката и да ѝ пускат онази страховита музика, докато главата ѝ експлодира.

— Ка — сопна се Клео. — Ти какво общо имаш с това?

— Бека намери клип, на който аз се превръщам в Ди Джей. Ще го пусне по новините, ако Мел... — Той спря, след като разбра накъде води всичко това. — Ако аз не ѝ кажа къде е Франки.

— А тя откъде го е взела този клип? — притисна го Клео.

— Откъде го е взела? — започна той да заеква. — Ами...

„О, боже! Трябва да намеря смелост. Трябва да си призная всичко. Не бива да се страхувам. Трябва да им кажа. И ще...“

— От телефона ми — изтърси Джаксън. — Изпуснах го на танците и Бека го намерила.

Раменете на Мельди се отпуснаха. „Наистина ли той направи това за мен?“ Тя стисна ръката му в знак на благодарност. Той стисна в отговор нейната.

— Добре. Случаят е приключен. Продължаваме — каза Клео. —
Време е да се върнем обратно към нормалния си живот.

— И как да го направим? — попита Били. — Навън се вихри
истински лов на чудовища.

Клео издиша шумно. Гривните ѝ се разлюляха, а после
притихнаха.

— Не знам. Франки, татко ти не може ли да те разглоби и после,
когато всичко утихне, пак да те сглоби?

Приятелките ѝ прикриха смеха си в шепа.

— Ами аз? — обади се Джаксън, докато разхлаждаше лицето си.
— Мен кой да ме разглоби?

„Добър удар!“, помисли си Мелъди и стисна ръката му.

— Ще питам моите подчинени дали не могат да те консервират
за няколко години — предложи Клео небрежно, сякаш на света нямаше
нищо по-лесно от това.

Приятелките ѝ отново се разсмяха. На Мелъди ѝ се прииска да
грабне стъклениците от металната маса и да ги запрати по главите им.

— Нищо чудно, че ти си царицата на Де Нил — присмя ѝ се
Джаксън.

„Да!“ Мелъди пак стисна ръката му.

Всички се засмяха.

Клео завъртя с пръсти големите си златни обеци с царствено
безразличие.

— Хора! — намеси се накрая и Франки. — Това няма значение!
Нищо от това няма значение. Защото аз ще се предам.

Чу се всеобщ звук на изненада.

— Ти си луда!

— Вашите знаят ли?

— Ще ми подариш ли грима си?

— Това е самоубийство!

— Така е най-добре. Полицията издирва *мен*, не вас — обясни тя
като истинска героиня. Ако не бяха искрящите ѝ пръсти, никой не би
узнал колко уплашена бе. — Бека няма да спре, докато не си отмъсти,
че целунах Брет, така че...

— Ууу-хууу — тихо извика красивото момиче с кожения шал. —
Давай, Франки!

Приятелките на Клео безмълвно започнаха да аплодират Франки и смъртоносната ѝ целувка. В натежалата атмосфера Франки се покачи на операционната маса и се поклони и така разведри тягостния момент.

— Стоп! — извика Клео. — Никой да не мърда! Хисет е избягала!

Всички се извърнаха към нея.

— Гривната ми! Змията. Избягала е!

Обезумели от страх, всички започнаха да я търсят.

— Може би моментът е подходящ да се измъкнем оттук — прошепна Мелъди сред хаоса. Джаксън кимна и посегна към прозореца.

— Дръжте змийчето! — извика австралийката, сочейки към змийчето, което пълзеше нагоре по стената на аквариума.

Франки скочи от операционната маса.

— Хванете го, преди да е изяло глитератите!

— Не е „то“, а *тя* — изсъска Клео, докато тичаше към змията.

Дюс се втурна към Хисет и я грабна в шепи.

— Затворете очи! — извика той.

Франки бързо гушна петте гризача от клетката им и ги целуна по главичките.

Мелъди и Джаксън съвсем забравиха прозореца и изпълниха заповедта.

— Няма страшно вече. Можете да отворите очи — обади се Дюс.

Той плъзна обратно змията на ръката на Клео, докато приятелките ѝ гледаха със завист. Тя го целуна нежно по бузата.

— Това жива змия ли беше? — попита с шепот Мелъди.

— Аха — изсумтя Джаксън.

— А сега е превърната в камък? — прошепна тя отново.

— Да. Почти съм сигурен, че Дюс направи това с очите си — прошепна Джаксън зад ръката си.

Мелъди кимна. Най-сетне бе разбрала защо Дюс бе реагирал така, когато на танците свали очилата му.

— Ей, Франки, *сега* вече разбираш ли? — провикна се Клео, та всички да чуят.

— Какво?

— Да поканиш тук норми, е като да пуснеш змията ми при твоите мишки.

— Това са *плъхове* — отвърна Франки.

Клео тропна с крак и посочи Мелъди:

— Ами тогава и *тя* е плъх!

Точно тогава лампите светнаха. Всички се втурнаха панически през прозореца и затичаха към къщи, без дори да се сбогуват.

Хванати ръка за ръка, Мелъди и Джаксън тичаха през тъмната блатиста клисура. Мелъди трябваше с лекота да прескача падналите дънери и локвите. Все пак Франки щеше да се предаде сама! Бека щеше да унищожи видеото с Джаксън! Повече нямаше да има съобщения! Всичко бе свършило. Но въпреки това краката ѝ тежаха и тя едва успяваше да не изостава. Както в сънищата, тя тичаше, без да може да се придвижи напред. Твърде странна за Бевърли Хилс. Твърде нормална за Салем. Твърде странна за нормитата. Твърде нормална за РАД.

Мелъди искаше да спре. Искаше да се отпусне в някоя купчина от гладки листа и да се взира в безлунното небе; да остави облаците да я загърнат, докато изчезне; да предаде мечтите си на вятъра. Но всеки път, когато изоставаше, Джаксън я дърпаше напред, заставяше я да продължи.

---

[1] Американски уебсайт за новини от шоубизнеса. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

ПРОЗОРЕЦ КЪМ СВЕТА

Франки се събуди с лице, притиснато към клетката на глитератите, но този път не те се нуждаеха от утехата ѝ. Заплахата от Хисет бе отминала, след като Дюс отново я бе вкаменил. Бурята също утихна малко след като пуснаха тока. И така, сега лъскавите плъхове спяха кротко, сгущени един в друг като донати, опаковани за вкъщи, в прозрачна кутия. Този път Франки се нуждаеше от утеха. Веднъж предадеше ли се в полицията, това означаваше, че може никога вече да не види родителите си; никога няма да иде на бал или да учи в колеж; никога няма да кара кола или да лети със самолет. Никога няма да стане изпълнителен директор на Sephora или да отиде на почивка на Бахамите. И най-вече, тя никога нямаше да получи топяща шевовете целувка от Ди Джей — като онази, която получи от Брет.

Да, решението да се предаде май дойде малко прибързано, подтикнато от силното чувство на благодарност към приятелите ѝ, които се промъкнаха през прозореца и така изразиха своята подкрепа. Но щом те рискуваха живота си за нея, не биваше ли и тя да рискува своя за тях? На първо място, вината за лова на чудовища бе именно нейна. А и саможертвата ѝ ще спре издирването на полицията и РАД ще получат обратно своята свобода. Тоест, ако считаха, че прикриването на кожата, зъбите, козината, люспите, змиите, потта и невидимостта можеше да се нарече „свобода“. Със сигурност не това Франки наричаше свобода.

— Искате ли малко ирония? — оплака се тя, докато връщаше клетката на глитератите на стоманената маса до леглото. — Борих се за свобода, а сега имам по-малко, отколкото когато започнах. И както изглежда, ще става още по-зле.

Те свиха розовите си нослета.

— Благодаря — Франки опита да се усмихне. — И аз ви обичам.

— С кого говориш? — попита баща ѝ, като влезе, без да почука. Изглеждаше, че „правото ѝ на усамотение“ бе прибавено към растящия

списък с неща, които ѝ бяха отнети, наред с общуването с погледи, социалния живот, общуването с родителите, мобилния телефон, училището, телевизията, музиката, гардероба с дрехи, интернет, украсата на стаята, ваниловите свещи и чистия въздух.

Франки скри новия си телефон под одеялото.

— С плъховете — каза тя. — Доста е самотно тук.

Виктор не отговори. Вместо това прекоси стаята в износените си чехли и бялата престилка и събра инструментите си.

— Какво правиш? — попита Франки. Дали предложението на Клео да я разглоби, докато всичко отшуми, не се е просмукало някак през стената в подсъзнанието му по време на зареждането?

— Ще конструирам семейно куче — отвърна той и тръшна инструментите на масата.

Франки бързо събра завивките си (и контрабандния телефон) и ги стовари в далечния ъгъл до прозореца. Времето навън бе слънчево. Имаше надежда.

— Наелектризиращо! Ще ти помагам — предложи тя.

— Няма нужда — каза той на купчината от метални джаджи пред себе си. — Предпочитам да работя сам днес. — Той включи окото на Циклопа, без да вдигне тежките си клепачи и да я погледне.

— Мога да боядисам козината му или нещо друго — не отстъпи тя. — Какво ще кажеш за розово на зелени сърца? Ще бъде свежо, а?

Виктор въздъхна шумно и прокара ръка през косата си.

— *Татко* — помоли се Франки, като подръпваше грубия бял ръкав на престилката. — Погледни ме!

Влезе Вивека с димяща чаша кафе за съпруга си.

— Баща ти трябва да работи сам днес. — Боса и увита в черен плюшен халат, тя изглеждаше, сякаш бе болна от грип. Сияйната ѝ кожа бе посърнала. Теменужените ѝ очи бяха зачервени. Черната ѝ коса бе разрошена. Тя леко сложи чашата до съпруга си. Зажадняла да си спомни предишния живот, Франки се приближи към Вивека и вдъхна с отчаяние да улови аромата на гардения. Но сладкият аромат бе изчезнал.

— Защо трябва да работи сам?

— Майсторенето му помага да се освободи от стреса — обясни майка ѝ, без да вдига очи.

— Стресът, който аз причиних?

Точно като при Виктор, очите на Вивека огледаха лабораторията... масата... инструментите... готови да се спрат върху всичко друго, но не и Франки.

— Така ли?

Те сведоха поглед.

— Така ли? — Тя пусна искри. Болката ѝ отекува в голите стени. Родителите ѝ мълчаха. — Кажете ми нещо! Скарайте ми се! Обвинете ме за неприятностите, които причиних! Кажете ми, че вече не ме обичате! Само кажете нещо!

Страхът и разочарованието се сляха и се усукаха вътре в нея като двойна спирала от ярост, която се изви до сърцевината на съществуването ѝ, разтърсвайки самите му основи. Неспособна повече да владее себе си, с един замах Франки бутна инструментите на Виктор на пода. Чу се градушка от дрънчене.

Виктор не помръдваше. Вивека потърка челото си. Франки хлипаше.

Най-сетне Вивека погледна дъщеря си в очите.

— Как може да си помислиш, че не те обичаме, Франки? Чувстваме се по този начин именно защото те обичаме.

Думите ѝ силно разтърсиха Франки.

— Залогът е голям и... — Тя положи ръка върху ръката на Виктор. — Ние сме учени, а наука за това как да те опазим няма и се чувстваме объркани и неспособни да се справим. И...

— Вече няма нужда да се тревожите — каза Франки и се усмихна смело. Тя вдигна разпилените инструменти и ги струпа на купчина пред баща си. — Ще се предам сама.

— Нищо подобно! — изрева Виктор и юмрукът му се стовари върху масата. Купчината издрънча.

— Франки, скъпа, какво се опитваш да докажеш? — попита Вивека и ледът в очите ѝ се разтопи.

— Нищо не се опитвам да докажа, мамо — отвърна Франки, като се подготвяше за поредната реч за търсенето на промяна и свобода. Но се възпря от страх да не прозвучи като Бъфи^[1] в седмия сезон. Някога интересната убийца можеше до смърт да отегчи вампирите със своите самодоволни проповеди. За Франки поне те бяха достатъчни да си направи от DVD-тата поставка за лакове за нокти. — Искам просто да постъпя правилно.

— Решението ти е благородно — каза Виктор. Той положи длан върху масата и погледна Франки. — Но ако наистина искаш да постъпиш правилно, ще спреш и ще помислиш, преди да предприемеш нещо. Не само за себе си или мисията си, а и за хората, които може да нараниш по пътя.

— Точно това искам да направя — не отстъпваше Франки. — Като се предам, ще помогна на всички и така ще сложа край на цялата история.

— Но това няма да помогне на теб, а ще те изложи на голяма опасност — отвърна Виктор. — А това ще нарани и нас.

Този път Франки отмести поглед.

— Напълних мозъка ти със знание, равно на петнайсет години — продължи Виктор. — Какво ще правиш с него, решаваш сама. Но, моля те, избирай разумно. Да се предадеш, може и да е достойно, но е безразсъдно.

Вивека кимна.

— Искаш ли да оставим баща ти на спокойствие да прави кучето. Сигурна съм, че докато стане готово, той ще...

Матираният прозорец се отвори и затвори с трясък.

— Не възразявате, че ви прекъсвам? — попита момчешки глас.

— Били?

— Да — отвърна той плахо.

— Били Файдин? — попита Виктор, който очевидно го познаваше от срещите на РАД.

— Да, въъ, здравейте, господин и госпожо Щайн. — Били взе един от чаршафите на Франки от купчината до прозореца и се уви в него. — Ето тук съм. — Фигура подобна на буритос^[2] се затътри към тях. — Знам, че не бива да се промъквам така в чужда къща, и искам да ви кажа, че никога не бих направил нещо лошо и непристойно.

Франки се засмя.

— Не исках да привличам внимание върху къщата, като позвъня на вратата, а вие отворите на някой невидим. Но трябваше да говоря с вас — обясни Били. — С всички ви.

Виктор повдигна гъстите си вежди и се вторачи с очакване.

— Знам как да спра Франки да не се предава — каза Били.

„О, не!“

— Ти откъде знаеш, че тя ще се предава? — попита Вивека.

— Ами, аз...

— Сигурно е влязъл през прозореца, когато съобщих на вас — изрече Франки бързо.

— Така е — потвърди Били. — Трудно ми беше да се промъкна, затова чух някои неща. Качих няколко килограма през лятото, особено в бедрата. Може и да не сте забелязали — този чаршаф ме прави по-слаб, но...

Виктор се почеса по главата.

— Ако си ни чул сега, как толкова бързо успя да измислиш...

— Та какъв е планът ти? — попита Франки, за да сложи край на разпита.

— Боядисайте ме в зелено и ме облечете в сладка рокличка, така че всички да ме помислят за Франки. Аз ще се предам, ще измия боята и ще изхвърля дрехите. Така отново ще стана невидим и ще мога да избягам.

Франки засия:

— Мислиш, че роклите ми са сладки?

— Франки! — скастри я Вивека. — Това не е шега!

Виктор скръсти ръце.

— Ако полицията мисли, че Франки е избягала, няма ли да продължи да я издирва?

— Не и ако оставя шепа болтове и конци след себе си. Така ще си помислят, че не е издържала и се е разглобила сама — отвърна Били. — За Франки остава само да махне кичурите си, да носи грима, пак да се облича като мъж и да се върне в „Мърстон“. Нормитата никога няма да разберат, че тя е тази, която се целува с... Искам да кажа... според тях Франки Щайн е просто едно нормално момиче. Не мистериозното зелено чудовище, което си загуби главата на танците.

— Хм! — Виктор се замисли над предложението на Били.

Вивека въздъхна:

— Не знам. Родителите ти какво мислят? И без това всички ни винят, че сме изложили децата им на опасност. Това е безотговорно.

— Няма страшно. Те нямат нищо против. Вече...

Франки сръчка увития в чаршаф буритос.

— Да, имате право — поправи се Били. — Първо ще поискам разрешението им. Но просто да знаете, татко ми позволи да се вмъкна в кухнята на KFC, за да науча кои са седемте тайни подправки. А мама

веднъж ме накара да проследя касиерката на Асоциацията на родителите и учителите, за да разбере дали краде от касата. Така че те нямат нищо против, когато е за добра кауза.

— И ти би направил това за нас? — попита Вивека.

— При едно условие — каза Били.

— Какво? — обади се Виктор.

— Да позволите на Франки да се бори.

Франки се усмихна. Добре знаеше какво иска да каже той.

— Моля?

Били пристъпи към родителите ѝ.

— Франки иска да промени нещата. И тя е единственият човек с достатъчно смелост да го направи, когато някога съм срещал. Отдавна чакам някого като нея. И не само аз, всички. Да я оставим да го направи.

— Това е война, която не може да бъде спечелена — каза Виктор.
— Повярвай ми! По едно или друго време всички са опитвали. И всички сме губили.

— При цялото ми уважение, сър, нашите родители са загубили. Не ние — отвърна Били. — Но ние израснахме с ужасните истории на вашето поколение и затова се страхуваме да отстояваме себе си. Но ето, появи се Франки. Оставете я поне да опита.

Виктор и Вивека въздъхнаха. Ако и да бяха вдигнали белия флаг на поражението, то въздишката им го отвя.

Франки стисна рамото на Били в знак на признателност. „Кой би предположил, че е толкова мускулист?“ Тя наистина започна да го харесва. Родителите и бяха тези, които трябваше да измислят как да я спасят. Това бе тяхна работа, не на Били. И въпреки това той продължаваше да го прави отново и отново.

— Може би ще ми трябват около два часа, за да направя лицето на Франки. Все още пазя калъпа — рече Виктор.

— Ууу, зловец! — потръпна Франки.

— Можеш да вземеш и перуката, която нося в лоши дни — предложи Вивека.

— Толкова ли е лесно да ме замените? — попита Франки малко засегната.

— Ни най-малко — Виктор заобиколи масата и прегърна дъщеря си. Миришеше на кафе и спокойствие. — Точно затова ще направим

всичко необходимо.

— Значи сте съгласни? — попита Били.

— Стига да ни държите в течение за всяка ваша стъпка — отстъпи Виктор. — Ако ще се „борите“, трябва да премисляте нещата и да сте търпеливи, защото, трябва да ви предупредя, това ще е една много дълга и изтощителна битка.

— Наелектризиращо! — извика Франки и прегърна всички едновременно. — Този път няма да ви разочаровам. Обещавам — изведнъж тя се откъсна и се спусна към прозореца.

— Къде отиваш? — попита баща ѝ.

— Да си взема телефона. Трябва да пратя съобщение на Мелъди и да ѝ кажа за плана. Тя ще трябва да отведе Франки-Били при Бека и...

— Ти откъде имаш телефон? — прекъсна я Вивека.

Франки се спря и се обърна към увития в чаршаф буритос с мегаватова усмивка.

— Появи се от нищото.

За първи път от цяла вечност родителите ѝ се усмихнаха.

---

[1] Героиня от сериала „Бъфи, убийцата на вампири“. — Б.ред. ↑

[2] Ястие от мексиканската кухня, подобно на дюнера, но с пълнеж от мексикански боб, ориз или месо. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

ВРАЖЕСКА ТЕРИТОРИЯ

Излегната на пясъчния остров в стаята си, с вдигнато във въздуха коляно и ръка, свободно полюшваща се над бавното течение на Нил, Клео се наслаждаваше на една почти идеална неделя. Затоплена от лъчите на слънцето и разхлаждана от ленивото поклащане на папура, тя въздъхна дълбоко. В продължение на часове не се бе помещвала и само от време на време потапяше ръката си в червените хладни води, които се нижеха през пръстите ѝ.

В двореца всички спяха, за да прогонят главоболието от вкаменяването. Само Клео не можеше да прогони своето. Причината ли? Причината бе присъствието на нормито на срещата на РАД от предишната вечер. Норми, което беше особено привлекателно, бе целунало Дюс и бе най-добрата приятелка на Бека. А тя, по една случайност, бе инициаторът на лова на чудовища, който се вихреше сега в Салем. Лов, който пося страх в обществото на РАД, наложи вечерен час в деня на срещата ѝ и накара баща ѝ да отреже комуникацията на двореца с външния свят.

Дали тази Мелодорк не бе омагьосала всички? Явно бе, че имаше някакво тайнствено влияние върху Джаксън и Франки. Как иначе би могла да се вмъкне в затворения, строго охраняван кръг на РАД? Клео възнамеряваше да научи това... по-нататък. Сега имаше далеч по-неотложна задача.

Като повдигна леко триъгълното горнище на бронзовия бански, тя погледна очерталата се линия. Двете отсенки на кафявото — тъмно и още по-тъмно — ѝ казаха, че е готова. След дългите дъждовни дни, кожата ѝ най-сетне бе придобила отново своя предпочитан тон — лате с много малко мляко. Часът удари. След шейсет минути трябваше да дефилира със скъпоценностите на леля Нефертити пред приятелките си. Ако закъснееше и миг дори, цветът на кожата ѝ щеше да започне да избледнява.

След като втри набързо, но щателно, в тялото си лосион от смола, тя облече вталена рокля, пясъчна на цвят, обу кожените сандали с каишки и нави Хисет на ръката си. Внимателно, на пръсти, за да не вдига шум, тя прекоси бързешком двореца и изтича навън в слънчевия следобед.

Вървейки по улицата с телефон, вдигнат нагоре към боговете, Клео призова завръщането на чертичките в индикатора за обхват. Когато стигна средата на улицата, близо до къщата на Джаксън, симфония от звуци извести, че бе отново в играта. Имаше седем съобщения.

„Благодаря ти, Геб!“

До: КЛЕО

27 септември, 9:03

Дюс: Баща ти размрази ли се вече? Как е главата му?

До: КЛЕО

27 септември, 9:37

Клаудин: Как се прибра? Ние с браточките влязохме точно преди татко да стане за лов. Пфу. Трябва да обсъдим толкова неща. Мелодорк, признанието на Франки, как Хисет почти излапа плъховете. Ще се пръсна от смях! Искаш ли да излезем? Някъде на сянка. Трябва да отида на козметик. Впрочем, чак късно вечерта получих съобщението ти от снощи. Кога ще ми покажеш бижутата? О, знакът е убиец. #####

До: КЛЕО

27 септември, 10:11

Лала: Сега виждам съобщението ти. Умирам да видя камъните. Какво правиш? Чичо Влад казва, че съм бледа. Кара ме да ям пържола. Казва, че в-то във вампир не значи вегетарианец, после се смя сам на тъпата си шега. Отивам до Health Is Wealth^[1] за железни добавки. Ще дойдеш ли?

Трябва да обсъдим събитията от вчера. Франки ще се разкрие. Шокиращо. ;;;;;;;;;;;;;;;;;;

До: КЛЕО

27 септември, 10:16

Блу: Чичо ме хвана снощи, като се прибирах. Помислил, че съм се забъркала в нещо съмнително, като видял празното легло. Вряка като луд, докато не му казах, че съм била навън в дъжда, за да овлажня люспите си. Той го глътна като вомбат^[2] зелена салатата. Каква е програмата днес? Мислиш ли, че Франки ще се разкрие на полицията? Аз мисля, че ще се уплаши и ще се свие като мушморок. Нямам търпение да видя брилянтите ти. Звучи страхотно.
@@@@@@@@

До: КЛЕО

27 септември, 11:20

Лала: Върнах се от НІW. Трябваше да дойдеш. Раздаваха безплатни сладоледи с киноа. Вкусно. Отивам до Франки да науча новините. Среца у тях? ;;;;;;;;;;;;;;;;;;

До: КЛЕО

27 септември, 11:22

Блу: Събираме се у Франки. Идваш ли?
@@@@@@@@

„У Франки?“

До: КЛЕО

27 септември, 11:23

Клаудин: Къде си, коте? Среца у Франки? Отзад сме.
#####

„У Франки?“

Клео съвсем не разбираше за какво говорят, а още по-малко — как бяха научили нещо преди нея. Но най-вече не разбираше защо Франки не я бе поканила. Всеки тропот на дървените токчета по пустия тротоар на Радклиф Уей я приближаваше към отговора.

Като отметна черната коса и разклати блестящите си рамене, Клео прекоси отривисто затворената улица и зави покрай крепостта във формата на L с овладяна самоувереност. Плетеница от електрически жици образуваше бариера между външния свят и високия гъст плет вътре. Промъквайки се по поляната, тя се ослуша за шепнещи гласове, но грохотът на водата заглушаваше всеки шум. „И сега какво?“

Точно навреме се появи ново съобщение.

До: КЛЕО

27 септември, 12:43

Клаудин: Проври се под жиците, после през храсталаците. Не са толкова гъсти. #####

Клео направи каквото й казаха и се озова на една примитивна пътека от каменни плочи. Шумът от водопада се усилваше, докато тя следваше пътеката през лабиринта от листа.

— *Пресвета майко Изиди*^[3] — измърмори тя под нос, когато стигна края.

Широк водопад с формата на подкова се лееше от около петметрова скала и яростно се разбиваше в езеро от пяна. Едно потапяне само в този котел и Клео щеше да излезе без кожа. И въпреки това Блу лежеше над водопада, люспестите й крака бяха протегнати върху един гладък камък, а тя щастливо шляпаше в мъглата от разноцветни пръски. Другите момичета лежах по корем на зелената трева вдясно от езерото. Всяка една имаше жълта кърпа и бе положила брадичка върху дланите си. Всяка се усмихваше със задоволство. Можеше да позират за картина със заглавие „Натюрморт — продължавам напред без теб“.

— Какво правите? — попита Клео с престорена безгрижност. Ако не друго, поне тен имаше. Това винаги повдигаше самочувствието

й.

Клаудин седна.

— Говорим си за моя шестнайсети рожден ден. Ще разпрятя поканите в понеделник.

— Знам — отвърна Клео. — Забрави ли, че ти помогнах да надпишеш пликовете?

— Не е ли страхотно тук? — попита Лала припряно. — Това е резервен електрически генератор. Зад скалите има турбини. Семейство Щайн го използват, за да не пораждат подозрение с високите си сметки за ток. Ела да седнеш — тя потупа тревата до себе си и се усмихна, без да крие зъбите си. — Да не говорим, че мястото е много подходящо за клюкарстване. Никой не може да ни чуе — добави тя и уви вечно зъзнещото си от студ тяло в кърпата.

Клео остана права.

— Ти какво правиш тук? — Франки се надигна. Белите кичури бяха изчезнали от косата й, а кожата й бе намазана с грим. Изведнъж Клео се почувства като зеленото чудовище.

— Имам по-добър въпрос. — Клео завъртя Хисет. — Какво *не* правя тук? Защо научавам за това малко събиране от приятелките си?

Клаудин и Лала се спогледаха сконфузено и също се надигнаха. Блу помахна невинно от върха на водопада, а русата й опашка се развя щастливо. Очевидно бе, че не чуваше и дума от разговора заради шума на ревящите води.

Франки поглади бледорозовата си рокля и погледна нагоре, закривайки очите си от слънцето.

— Имам добри новини за моето... нали знаеш... разкриване, и исках да ги споделя — тя сви рамене да покаже, че нещата бяха лесно обясними.

— И...? — Клео присви очи. Тъгълчетата им бяха все така изкусително свежи след сутрешния плаж.

— И... и си помислих, че може би не те интересува.

— И защо да не ме интересува? — Клео присви очи още повече.

— Снощи се противопоставяше на всичко и аз си помислих, че не даваш пет пари — отвърна Франки без помен от смущение.

— Пробвай ме пак — изсъска Клео и седна на края на кърпата на Клаудин.

Те ѝ разказаха за плана и Франки-Били с досадно количество въодушевление. Планът бе хитър и тя им го каза. Но колко време трябваше да се преструва на заинтригувана, преди да им каже за снимките в Teen Vogue? Трийсет секунди? Четирийсет и пет? Шейсет? Ако трябваше да изтърпи повече от това, щеше да се хвърли във водопада и да се самоубие с хидроелектричество... ако приемем, че такова нещо съществуваше изобщо.

— Да се надяваме, че Мелъди ще стигне при Бека, преди срокът да е изтекъл — Франки погледна часовника на телефона си.

— Мелъди? — попита рязко Клео. — Тя какво общо има с това?

— Именно тя ще отведе Франки-Били при Бека — обясни Клаудин. — Ама ти не слушаш ли?

— А, да — излъга Клео. — Просто не разбирам защо всички ѝ вярват.

Франки, Клаудин и Лала с недоумение се вторачиха в Клео. В далечината Блу пошляпваше щастливо във водата.

— Тя е *норми*! — умолително рече Клео. — Те сеят омраза и провеждат пропаганда със своите сензационни филми на ужасите, модерни поредици от книги, унизителни костюми за Хелоуин и изтъркани теми на училищните танци като „Миш-маш с чудовища“ — очите на Клео излъчваха страст, за чието съществуване тя дори не подозираше.

— Мелъди не е като другите нормита — обади се Лала. — Тя се опитва да ни помогне.

— Не ставай глупава, Лала. Всичките са еднакви. Векове наред нормитата използват прадедите ми, транспортират съкровищата ни до музеи, в които любителите на изкуството се превъзнасят по древните египтяни и тяхното майсторство в занаятчийството. А на излизане от музея си купуват някой цветен албум за Цар Тут и се оплакват, че вече никой не обръща внимание на детайлите. Това е пълно *ка*. На тях не им трябва майсторството на занаятчиите. Каквото и да казват в музеите, нормитата не обичат различното. Вие гледали ли сте „Хълмовете“^[4]? Франки, баща ти може да ти направи сестра от остатъците, които пластичните хирурзи изхвърлят. И познайте кой е отраснал на Хълмовете?

Момичетата продължаваха да я гледат с изумление.

— *Мелъди!* Мелъди е от Хълмовете — продължи Клео с глас, който бе станал дрезгав под напора на собствената ѝ увереност.

— Всъщност, не съм съвсем сигурна, че Бевърли Хилс е „Хълмовете“ — обади се Лала с изключително уважение в гласа. — Мисля, че шоуто се снима на Хълмовете в Холивуд. Но съм съгласна, че е объркващо.

Клео устоя на импулса да задърпа розовите кичури на Лала, докато от очите на вампира потекат сълзи.

— Все едно откъде е, тя настрои Джаксън срещу мен. Чухте ли какво ми каза той снощи? Нарече ме царицата на Де Нил. Изобщо не е оригинално. Духовитите отговори не могат да станат по-нормални от това.

Телефонът на Франки иззвъня.

Момичетата се надвесиха над екрана, благодарни за прекъсването.

— Мелъди и Франки-Били тъкмо спират пред къщата на Бека — докладва Франки.

Те изпищяха замаяни от очакването. Клео погледна с досада. Те трябваше да пицят на нейните новини за Teen Vogue. Не на приключенията на Мелодорк.

— *Успех* — изрече Франки гласно, докато пишеше. — *Дръж ни в течение.*

Тя натисна бутона за изпращане, а момичетата отново изпищяха.

След минути пристигна и отговорът.

„Бека е в болницата при Брет“, прочете Франки. „Тръгваме натам. Имаме достатъчно време. Всичко ще е наред. Между другото, Били е страхотен!“

— Не мислите ли, че и някой от нас трябва да отиде в болницата? — предложи Клео. — В случай, че се опита да ни измами?

— Няма да ни измами, не разбра ли? — Франки пусна искри. Клаудин и Лала сведоха глави и нервно задърпаха конците на кърпите.

— О, нима? — Клео се облегна на ръце и вдигна лице към слънцето. — Кой стана царица на отричането сега?

---

[1] Хранителна компания за замразени зеленчуци. — Б.пр. ↑

[2] Австралийско двуутробно тревоядно животно. — Б.пр. ↑

[3] Египетска богиня на семейството. — Б.пр. ↑

[4] Телевизионно риалити шоу, което проследява личния живот на няколко младежи. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

КАН СРЕЩУ МЪЖКАТА СГАН

Най-сетне калифорнийското слънце бе открило Орегон и едва ли някой можеше да отрече опияняващия му ефект. Всичко, покрай което Кандис минаваше, кипеше от живот — мокрите от дъжда коли, пешеходците, хванати за ръка, тънките сребристи иглички на иглолистните дървета. И дори последната заплаха от Бека не можеше да помрачи приповдигнатото настроение на Мелъди. Само няколко минути я деляха от спасяването на Джаксън и Франки; от това да покаже на Клео и другите РАД, че може да ѝ имат доверие. И хубавото време бе дошло да ознаменува това.

Bun!

Поредното съобщение от майка им. Третото за последния час.

До: Мелъди

Септември, 27, 13:48

МАМА: Били с костюм ли е? Намерихте ли Бека?

Политиката на Джаксън за пълно доверие между него и майка му бе вдъхновила Мелъди да каже истината на родителите си за нейната роля в местния скандал. Отне ѝ известно време да ги убеди, че цялата тази история около чудовищата не е част от пакета с икономически мерки на Салем, а всъщност бе съвсем истинска. Но иначе нямаше причина да съжالياва за решението си. Както винаги, те ѝ казаха, че много ценят откровеността ѝ, и обещаха да пазят тайната, стига да не крие нищо от тях. Но три съобщения за един час май бяха много. Затова отговори само „Още не сме стигнали“ и това беше.

— ГАЩИ идва на помоощ! — извика Били през отворения капак на БМВ-то на семейство Карвър.

Една тайфа колоездачи с каски на главите се извърнаха към зеления джип, както изглежда, в очакване да видят човек, разголен по гащи. За тяхно разочарование, видяха само Кандис в дизайнерски камуфлаж зад волана да се залива от смях с новия си най-добър невидим приятел. За пети път бе предизвикала Били да изкрещи нещо от прозореца. Но и двамата се смееха, като че бе първият.

Резкият завой към улица „Оук“ запрати Мелъди от единия край на задната седалка чак в другия. Но намерение да критикува шофирането на сестра си или чувството ѝ за хумор тя нямаше. Кандис бе единственият член на ГАЩИ, който имаше шофьорска книжка. А и часовникът тиктакаше.

— Ей — Кандис се извърна към празната седалка и вдигна върху русите вълни на косата си огромните бели слънчеви очила. Дяволито пламъче грееше в зелените ѝ очи. — Мога ли да те наричам Прозрачния Били?

— Защо гледаш натам? — провикна се Били от третия ред. — Тук съм.

— Не може да бъде! — Кандис удари с ръка празната седалка. — Много сте бързи вие, невидимите!

В дясното платно, мъж в стар пикап вдигна ръка, за да покаже златната си халка, и се намуси.

— Зает съм вече — прочетоха те по устните му, а сетне сви рамене, сякаш казваше, че той губи.

Кандис извърна лице от него.

— Уф, че гадост!

— Спри да флиртуваш с женени фермери — пошегува се Били.

— Аз си мислех, че говоря на теб — засмя се тя, като се обърна назад.

— Ей — каза Били и бързо се върна на предната седалка. — Тук съм.

— Това е *невероятно!* — извика Кандис и натисна клаксона.

Мелъди се наведе напред и хвана сестра си за рамото.

— Кан! — изкрещя тя, без повече да мисли за чувствата на шофьора си. — Спри с тоя клаксон. Болницата е на една пресечка. Намираме се в тих квартал!

— Тогава защо крещиш? — прошепна Кандис.

* * *

Нови бели камиони със сателитни чинии на покривите и лого на телевизионните компании отстрани бяха паркирани на гъсто зад полицейската лента като папараци, които не бяха допуснати до червения килим.

— Сигурен ли си, че това е Психиатричното отделение? — попита Мелъди, смутена от хората, втурнали се към входа. Едва малцина имаха вид на загрижени близки. Повечето приличаха на репортери.

Принтирана карта на болницата се зарея във въздуха над предната седалка.

— Сграда Д — потвърди Били.

— Да, Д като душевноболен — каза Кандис, докато се движеше бавно покрай редиците коли на претъпкания паркинг, търсейки място за паркиране. Една блондинка с електриковосиньо сако и прилепнала пола в тон с него изскочи пред джипа, като стискаше микрофон до устата си. Мъж с камера на рамото бързаше близо зад нея. — Надявам се, че се е втурнала така да си боядиса корените на косата.

— Всички тези хора само заради Брет ли са дошли? — попита Мелъди.

— Ей, Прозрачен Били! — Кандис спусна стъклото на прозореца до Били. — Защо не попиташ окаяно облечената репортерка какво става?

— С най-голямо удоволствие — рече той и се засмя. — Извинете, госпожице?

Кандис спря до нея. Мелъди потъна дълбоко на седалката.

— Бихте ли ми казали какъв е поводът за това оживление? — попита Били.

Със стиснати устни Кандис се взираше в жената.

— Ами... — без да знае накъде да погледне, репортерката претърси жълтеникавокафявия интериор на джипа с очи. — Момчето, което е видяло чудовището, вече е по-добре. Докторите смятат, че ще проговори.

— Хиляди благодарности, красавице — отвърна Били с дълбок, басов глас.

Жената се ококори от ужас.

— Какво става тук?

— Гласове ли чувате? — попита невинно Кандис.

Жената кимна.

Кандис натисна газта.

— Тогава си дошла на правилното място — извика тя и се отдалечи, като силно се кикотеше.

— Браво на вас! — засмя се Мелъди. Шегата беше смешна, но така нямаше да подобрят обществения имидж на РАД. — Мислех, че целта на ГАЩИ е да покаже на нормитата, че няма от какво да се боят.

— Имаш право — отвърна Били. — Спирам.

— *Край* на забавлението — възропта Кандис.

Мелъди пхна юмруци в дългите ръкави на раираната си блуза и свъси вежди. Наистина ли Кандис и Били се бяха вслушали в думите ѝ?

След още десет минути на обикаляне покрай редиците от паркирани автомобили и като едва не блъсна няколко репортера, Кандис най-сетне спря на мястото, запазено за доктор Нгуйен. Единствената друга възможност бе да паркира във фойето.

— Да вървим! — Мелъди сграбчи военната си раница и поведе ГАЩИ-те към сграда Д. Минути ги дяляха от унищожаването на клипа с Джаксън. Дори можеше да усети пастелния аромат от ръцете му върху лицето си, докато я целува вместо благодарност. Обещанието за тази целувка даде нов заряд на розовите ѝ маратонки.

Никак трудно не бе за две красиви момичета да си проправят път сред репортерите и учениците, събрали се на бдение, и папараците, които снимаха с мобилните си телефони. Но двамата закръглени охранители до плъзгащата се стъклена врата не изглеждаха толкова очаровани.

— Стой зад мен. Аз ще се оправя с тях — прошепна Кандис в ухото на Мелъди. — Имам подход към охранителите.

— Кандис, недей! — извика Мелъди, но бе твърде късно. Сестра ѝ вече се приближаваше към мъжа вляво.

— Винаги ли е такава? — прошепна Били в ухото на Мелъди. Тя само кимна гневно в отговор.

— Журналистически пропуск или пропуск за посетители — излая единият охранител и намести спиралната жица, която висеше от

ухото му.

— Какво? — Мелъди загриза нокти. Това бе Психиатричното отделение на болницата, не парти за „Оскарите“. Макар че, помисли си тя, двете места надали се различаваха много.

— Всъщност, господине, надявах се да направите изключение — Кандис свали белите очила и се усмихна с цялото си тяло. Камуфлажният ѝ дамски гащеризон без ръкави ѝ придаваше обаянието на нисичък модел на Victoria's Secret. — Виждаш ли, наистина трябва да...

Кюфтето вдигна ръка и я накара да замълчи:

— Чакай — изджафка той, притисна слушалката с дебелия си пръст и сведе очи, докато слушаше. Кандис се извърна към другия мъж, но и неговата ръка бе вдигната така.

Мелъди продължаваше да гризе ноктите си. Ами ако не успееш да се вмъкнат вътре? Ако Бека не излезе навън? Ако изпусне срока? Ако...

— Може би трябва да дадеш раницата на Били и да го оставиш да влезе сам — прошепна Кандис, докато Кюфтето слушаше какво му говореха. — Той е невидим.

— Да, но чантата не е! — сопна се Мелъди.

— Кой ще ти обърне внимание — отвърна Кандис. — Това тук е психо отделението все пак.

— Вече използва тази шега с репортерката. Може ли сега да проявиш малко сериозност? Това не е игра...

— Извинявай за това — каза охранителят и насочи вниманието си към Кандис. Суровото му изражение се пропука и широка усмивка се разля по него. Хиляди пъти Мелъди бе виждала това преобразяване и дори го бе кръстила „Кан срещу мъжката сган“. Кан винаги печелеше.

— Ей, Гарет — извика той на другия охранител, — това не е ли хубавото момиче, което си видял да обикаля наоколо за място за паркиране?

— Възможно е — кимна Гарет. — Ти ли караше зеления баварец?

— Да — Кандис се усмихна гордо. — Дизел е. Не вреди на околната среда.

— Чудесно — той се усмихна. — Може ли да ми покажеш някакъв документ за самоличност?

— С удоволствие — Кандис се обърна и смигна на Мелъди, докато тършуваше из бронзовата си чанта. — Ето.

Той погледна шофьорската книжка, издадена в Калифорния, и я подаде на колегата си.

— Кандис Карвър? — попита мъжът вдясно.

Тя кимна с гордост.

— Кандис Първа.

— Значи ти не си доктор Нгуйен?

— А? Не, кой е това?

— Хванахме я — каза той в микрофона.

— Имаш три минути да освободиш мястото на паркинга. В противен случай ще те вдигнем.

Мелъди стисна глава в ръцете си.

— Две минути — рече Кюфтето.

— Но вие не разбирате — замоли Кандис. — Трябва да влезем в болницата.

— Чакай — охранителят се обърна към Мелъди. — Заедно ли сте?

Мелъди изгледа кръвнишки сестра си, сякаш казваше като героиня в сапунена опера: „Изчезвай, или ще те погубя!“

— Кандис изчезва — рече тя бързо и се отдалечи.

— Не, не сме заедно — излъга Мелъди. — Аз съм тук за, тъъ, интервюто за работа — Били се закашля. Мелъди смушка с лакът въздуха. До ушите й стигна едва чуто „ох“.

— Каква работа? — попита той.

— Събужда се — извика някой (*репортер?*) от прозореца на третия етаж.

Участниците в бдението извикаха радостно. Светлините на камерите се включиха. Репортерите щурмуваха вратите.

— Назад, назад! — извика охранителят отдясно.

— Виждам, че имаш доста работа, затова направо ще вляза — каза му Мелъди.

И по някаква необяснима причина той я остави да влезе, като само махна пренебрежително с ръка.

Миг преди приливната вълна от репортери да ги залее, Мелъди и Били се спуснаха нагоре по тъмното вито стълбище към третия етаж.

— Дали ще излезе нещо от всичко това? — попита тя, задъхвайки се, осъзнала реалността (а може би риска) на онова, което се канеха да извършат. Успееша ли, това щеше да сложи край на лова на чудовища, а животът щеше да се върне към своя нормален ход. Проваляха ли се, ужасна опасност грозеше Джаксън, Франки, а сега и Били. И Клео щеше да се окаже права — вината за това щеше да е на Мелъди.

— Ти, какво, краката ти да не се подкосиха от страх? — попита Били.

— А, не, излязла ми е пришка само — излъга Мелъди и изкачи последните стъпала по две наведнъж.

Те нахлуха на оживения трети етаж и се скриха в най-близката дамска тоалетна, за да подготвят Франки-Били.

— Каж ми, ако се нуждаеш от помощ — каза Мелъди и пъкна чантата под вратата на кабинката.

— Включваме се на живо след пет минути — извика някой в коридора.

— Включваме се след пет минути! — разнесоха новината други гласове.

След няколко минути, целият зелен и прекрасен, се появи Били, облечен в дантелената рокля на баба Щайн от сватбата ѝ. Мелъди се изненада от приликата с Франки на танците. Двамата дори бяха един ръст. С изключение на адамовата ябълка на тънкия му врат, той беше Франки.

— Да изчакаме, докато започнат да записват — предложи Мелъди. — Така всички ще видят, че тайнственото зелено чудовище е заловено и всичко ще свърши бързо.

— Звучи добре — отвърна той и провери здравината на самозалепващите болтове на врата си.

— Така ли? Сигурен ли си?

Били кимна.

Мелъди сложи ръка на неочаквано ясно очертаните му рамене и се усмихна на отражението в огледалото: зелено чудовище и тъмнокоса хубавица. Така щяха да изглеждат двете с Франки като истински приятелки. Заедно, една до друга, в обществената тоалетна.

— Струва си да се бориш за това — сякаш прочел мислите ѝ, каза Били.

Мелъди се съгласи, а после изпрати едно бързо съобщение.

До: Франки

27 септември, 14:36

Мелъди: Пуснете новините. Включваме се на живо след пет мин.

Мелъди се усмихна, докато отваряше вратата на тоалетната. След години на боледуване от астма и социално гонение, гласът ѝ отново щеше да се чуе. И хората щяха да се вслушат в него.

ДЕСЕТА ГЛАВА

НЕ МЕ МРАЗИ, ЗАЩОТО СЪМ ХУУ-БАВА

Висококачествена картина на унесено момче в леглото се появи на телевизора с плосък екран на семейство Щайн. Под нея течеше текст: „Брет Рединг идва в съзнание след шокиращата среща с чудовището... Семейството и приятелите му очакват първите му думи!“

— Аааааа!

Писък от пет гърла се надигна откъм мръснобелия диван и изпълни всекидневната с такава сила, че почти задвижи стоманените перки на вентилатора на тавана.

— Ох, ще се пръсна! — Блу тръшна капака върху овлажнителя от чаено дърво и положи крака в скута на Лала. — С тези цветя около него Брет прилича на парадна платформа.

— Нормитата драматизират толкова много — каза Клео, докато се наслаждаваше на педикюра си в уютния ъгъл на дивана.

— Ммм. Я виж подноса с нарязаните студени предястия — подхвърли Клаудин.

— Бляк — потръпна Лала.

— Твоята козина да не би да е изкуствена? — пошегува се Клаудин. — Такава загуба на кучешки зъби. Знаеш ли как трябва да ги използваш? — Тя се извърна към Блу и се престори, че захапва рамото ѝ. — Трябва да се отбиеш в месарницата.

— Долу! — Австралийката хвърли лосиона от чаено дърво по Клаудин, а тя се разсмя гръмогласно.

— Искаш да си разменяме празни остроумия? — Лала потрепери и се уви в черния кашмирен шал. — Козината от една твоя разходка до козметичния салон ще ми стигне да се топля цяла година.

— Груба шега! — Клаудин запрати лосиона обратно към Лала.

— Ами нашата Джордин Спаркс^[1] тук? — Лала хвърли лосиона по Франки и той глухо тупна на килима. — Харчи електричество за цял Вегас.

— Много добре! — поздрави я Клео. — Вампирът отвърща на удара!

Всички, освен Франки, избухнаха в смях. Прикована пред телевизора от образа на Брет, загърнат под синьо кафявите карирани завивки, тя не помръдваше. Като върху бяло платно изпъкваха яркочервените устни, сините очи и черната коса на бодлички — бледата кожа бе идеален фон за пулсиращите цветове на лицето му.

От възмущение устните на Франки изтръпнаха. Гърдите ѝ се разшириха. Това бе първият път след злочестата им целувка, в който виждаше Брет; целувка, която откъсна главата ѝ, прати Брет в Психиатричното отделение и застраши бъдещето на РАД в Салем. Дори само видът му трябваше да я изпълни със страх, срам, гняв. Вместо това вътре в нея всичко бръмчеше с копнеж.

„Ди Джей кой?“

— Изпуснахме ли нещо? — попита Виктор, като влезе забързано, придружен от жена си. Остър аромат на пот и метал се разнасяше от престилката му. Аромат на гардения, примесен с грим, се носеше от нейната.

— Къде е Били? — попита Вивека.

— Шшшшт — изсъска Франки, почти хипнотизирана пред телевизора. — Брет идва в съзнание. Ще говори.

Кадърът се разшири, за да покаже болничната стая. Лимоненожълтите стени бяха покрити с картички с пожелания за бързо оздравяване. Прозорецът предлагаше изглед към паркинга.

А Бека, която стоеше до майката на Брет, носеше тениска с надпис „Белият цвят е по-добър от зеления“ и лицето ѝ бе пълно с надежда.

Франки ахна:

— Каква обидна тениска!

— Виж изражението на лицето ѝ! — обади се Клео.

— Ужасно е — съгласи се Клаудин.

— Добре че баба Щайн не е тук да види тази безвкусна имитация на кичурите ѝ — каза Вивека на съпруга си.

— Шшшт — повтори Франки настойчиво, докато камерата отново показва Брет отблизо. Красивите му устни се размърдаха.

Един репортер с микрофон и присвити, загрижени очи се надвеси над Брет.

— Изглежда, че Брет се опитва да каже нещо — каза мъжът с дълбок глас, който контрастираше с момчешките му черти. Името му, Рос Хийли, се появи на екрана. — Брет, чуваш ли ме?

Брет промърмори нещо неясно.

Бека и майка му се наведоха по-близо.

— Брет, чуваш ли ме? Аз съм Рос. Рос Хийли, нали знаеш, от новините на Втори канал.

Брет отново измърмори нещо.

— Той каза „Мамо“! — зарида от щастие госпожа Рединг, а къдриците, които стигаха до раменете ѝ, се заклатиха от радост. — „Мамо“ ли каза, миличък?

— *Къджечия!*

— Той каза: „Къде е тя?“ — обясни Бека и избута майката на Брет.

— Ето тук, при нас е! — Клаудин посочи към Франки.

Момичетата се разсмяха.

— Той иска *мен*. *Мен* търси той — Бека изви с пръст косата му и от това тя щръкна още повече. — Мен ли търсиш, Брет?

— Махай се оттам, глупава Шийла такава! — извика Блу на телевизора. — Той иска Франки, а не теб, нахална флърцо!

— *Бека?* — изрече Брет с усилие и се закашля немощно.

Медицинската сестра се втурна с купа ледени кубчета. Брет напълни устата си и посегна към ръката на Бека. В мига, когато ръцете им се допряха, лицето му грейна. Нейното засия, а лицето на Франки посърна.

— Добре ли си? — попита той, докато сините му очи се взираха жадно в нейните.

— Сега вече съм добре — кимна Бека.

Симфония от звуци на отвращение избухна от дивана. Франки се усмихна вътрешно.

— Толкова се безпокоях за теб — каза Бека, докато попиваше с кърпа мокрите му устни.

— Шегуваш ли се? — Брет седна изправен. — Аз се уплаших за теб.

— Не е ли невероятно? — с приглушен шепот рече Рос, сякаш снимаше документален филм за дивата природа и пред очите му се

раждаше жираф. Франки искаше да изтръгне конците от врата си и да го удуши с тях. Ето *това* вече щеше да е невероятно!

— Бека, та аз мислех, че съм те убил — зариде Брет. Огромен балон изскочи от носа му.

— О, гадост! — извика Блу. — Видяхте ли това?

Сияйната усмивка на Бека угасна по-бързо от залеза на слънцето на бърз каданс.

— Какво искаш да кажеш с това, че си ме убил?

— Всички да отстъпят — нареди млад доктор. На гърба му пишеше „Стажант“. Той се втурна към Брет със спринцовка. — Има халюцинации от посттравматичния стрес.

— *Какво?* — Брет избута стажанта. — Не халюцинирам!

— Да, халюцинира — потвърди Бека.

Стажантът пристъпи напред.

— Не е вярно.

Стажантът отстъпи.

— Вярно е.

Стажантът пристъпи напред.

— Оставете го да говори! — извика госпожа Рединг.

Всички отстъпиха назад.

Брет мушна още едно кубче лед в устата си и се обърна към майка си:

— Мамо, помниш ли десетия ми рожден ден?

Тя кимна разплакана и каза:

— Направихме къща на призраците в мазето. Ти искаше страшна торта и аз ти опекох едно човече, а после го намушкахме с пластмасови ножове и го наръсихме с компот от череша.

— Да... — Брет отлюспи парченце от черния лак на палеца си. — Когато духнах свещите, си пожелах да... — той продължи да стърже лака — пожелах си да...

В стаята се чуваше само стърженето.

— Не се страхувай, Брет — прошепна Рос. — Не сме тук да те съдим.

Брет пое дълбок дъх.

— Пожелах си да се превърна в *чудовище*. И успях, мамо. *Успях!*

Стажантът отново пристъпи напред, но госпожа Рединг го избута назад.

— Мили боже, Брет. Не се шегувай така! — извика тя. — Ти не си чудовище.

— Как можеш да кажеш това, когато аз откъснах главата на приятелката си?

— *Какво?* — изкрещяха едновременно Виктор и Вивека.

— Златно! — засмя се Клео. — Той си мисли, че Франки е Бека!

— Все пак и двете носеха еднакви костюми — отбеляза Клаудин.

— Прекрасно! — извика Лала. — Размина ти се!

Франки успя убедително да се усмихне, защото в действителност Лала имаше право. Това беше прекрасно. Ако Брет не знаеше за съществуването ѝ, как би могъл някой да я вини? Неведението му бе дар! Благословия! Документ, който гарантираше свободата ѝ от затвора!

„Тогава защо боли повече, отколкото когато ми изтръгна главата?“

Противоречиви емоции се надигаха и спускаха у Франки като боядисаните кончета на въртележка: облекчение, объркване, достойнство, благодарност, меланхолия, свобода, загуба... Но чувството, което не се менеше — седалката, прикована към каретата, която не помръдваше никога, това бе чувството на незначителност.

— Мислиш, че това е била *моята* глава? — попита Бека.

Брет кимна.

— *Моята глава?*

— Да! — извика той в ръцете си. — Аз съм толкова лош.

— *Брет!* — възкликна майка му. — Недей дори...

— Истина е, мамо. Само истински звяр би опитал да убие момиче по време на най-хубавата целувка в живота си.

„Какво каза той? Най-...“

Със силни викове момичетата скочиха от дивана и се спуснаха към Франки. Те я прегръщаха и пищяха, като че тъкмо бе спечелила *American Idol*.

— Успокойте се — изгърмя гласът на Виктор. — Той говори за моето момиченце.

Вивека стисна рамото му и му вдъхна спокойствие.

— *Това* ли беше най-хубавата целувка в живота ти? — попита Бека, а зелените ѝ очи се натъжиха.

— Разбира се — засмя се Брет. — Хайде, признай си. Ти изпита същото.

— Изключете камерите! — Бека изпищя така силно, че чак луничките ѝ потрепериха.

— Разбира се — Рос намигна на оператора. — Готово, изключени са. Продължавай.

— Брет, това не бях аз!

— Ти беше. Аз не съм луд — държеше той на своето. — Аз бях Франкенщайн, а ти беше моята годеница. Помня всичко.

Франки направи крачка към телевизора. Приятелките ѝ също.

— Брет, това не бях аз! Беше чудовище. Истинско чудовище.

Той се засмя.

— Кой е лудият сега?

— Това бях аз! — в стаята нахълта Франки-Били, облечен като баба Щайн в деня на сватбата си.

Цял Салем възкликна в един глас.

Брет грейна. Франки засия. Бека посърна.

— НАЕЛЕКТРИЗИРАЩО! — Франки подскочаше и ръкопляскаше. Шумни викове и ръкопляскане изпълниха дневната на семейство Щайн.

— Зъб-ележително! — смееше се Лала. — Прилича толкова много на теб, Франки!

— Какво е това? — заекна Бека хем подозрително, хем уплашено. — Какво става тук?

— Брет, аз съм — Франки-Били бавно се приближи към него. — Аз съм тази, която ти целуна.

Група охранители влетяха в стаята.

— Чакайте! Оставете я на мира! — Те чуха виковете на Мелъди зад гърба им. — Тя е безобидна!

За всеобща изненада охранителите отстъпиха.

— Коя си ти? — попита Брет.

— Аз съм тази, която е виновна за всичко това. — С жест Франки-Били посочи леглото, навалицата от репортери и хората под прозореца. — Искам да знаеш, че съжалявам. Никога няма да се приближа отново до теб или до някой друг. Не исках да те уплаша...

— Да ме уплашиш? — Брет отхвърли с крак завивките и се надигна. Носеше тениската си на Франкенщайн, същата от първия

учебен ден. — Аз наистина се уплаших, но не от теб. От себе си! Уплаших се, че съм те погубил. Нараних ли те? Защото ако е така, не съм искал да го сторя. В един миг преживях най-хубавата целувка в живота си, а в следващия...

— Помощ! — изкрещя Бека. — Някой да му помогне! Това *нещо* е обсебило ума му!

— Не ме мрази, защото съм хуу-бава — каза ѝ Франки-Били.

— Ха! Каза ли ти го! — засмя се Лала с другите момичета.

Охраната понечи да се намеси. Този път Рос и екипът му не им позволиха да го сторят.

— НАЕЛЕКТРИЗИРАЩО! — извика Франки. — Все едно гледам „Клюкарката“. Само че това е истинско и е за *мен!*

— Мелъди не ни излъга! — Лала хвърли във въздуха черния си шал.

Клео погледна с отегчение.

— Ще видим. Все още нищо не е свършило.

Брет пристъпи към Франки-Били.

— Нищо не е обсебило ума ми, Бека. Единствено сърцето ми е обсебено.

— Взело е сърцето му! — изрева Бека, но никой не ѝ обърна внимание. Брет посегна към ръката на Франки-Били. Франки-Били посегна към неговата.

— Сега ще се целунат ли? — ахна Клаудин.

Бека се хвърли към Били.

— Не го докосвай!

Двама охранители се спуснаха към нея.

— Пуснете ме! — Когато я уловиха, тя започна да се дърпа. — Това нещо е чудовище! Градът гъмжи от чудовища! Те крадат мъжете ни! — Двама охранители я вдигнаха за мишниците и я понесоха към вратата. — Чакайте! — Бека се запря с крака на вратата. — Имам доказателство. Имам доказателство. Мога да го докажа още сега.

— Пуснете я! — настоя Рос.

— Пратете тук Хейли! — изрече Бека твърдо.

След миг с енергичността на навита играчка в стаята влезе плахата приятелка на Бека. Носеше прилепнало вълнено сако, широки панталони, шапка с козирка и любимите си бежови очила в стил котешко око. Единствено айпадът във външния джоб на куфарчето от

изкуствена крокодилска кожа я спасяваше да не изглежда толкова старомодна.

Бека нетърпеливо размърда пръсти.

— Дай го!

Хейли шумно сложи айпада в ръката ѝ.

Франки дръпна конците на врата си.

— Какво прави тя?

Бека няколко пъти докосна екрана, вдигна го пред камерите и пусна записа.

— Не! — извика Франки. — Не може да постъпваш така! Мелъди стигна там много преди крайния срок. Ти обеща!

Виктор и Вивека затаиха дъх.

Блу се почеса. Лала потрепери. Клаудин изръмжа.

— Виждате ли? — Клео се усмихна, докато клипът се завъртя пред очите им и Джаксън се преобрази в Ди Джей Хайд. — Казах ли ви, че на нормитата не може да се вярва!

---

[1] Американска певица и актриса, нашумяла след спечелването на шестото издание на American Idol. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА НА ВОЙНА В ИМЕТО НА ЛЮБОВТА

Рояк репортери с жужене влезе през отворената врата. Ръце и стативи с микрофони се спуснаха отвсякъде към Бека, нетърпеливи да уловят всяка дума на героинята в това събитие, което журналистите нарекоха „Делото Доносник“. Но зависеше ли от Мелъди, тя би предложила дума, която да подхожда повече на женското куче с лице на лунички от „доносник“.

— Пуснете ме да вляза! — извика Мелъди, като си пробиваше път сред тях.

Изненадващо, те я пуснаха. Но бе твърде късно. Уличаващото Джаксън видео вече се излъчваше по Втори канал, а също и по всички национални дъщерни канали. Следващата спирка бе YouTube. А крайната дестинация? Целият свят.

— Какво правиш? — Мелъди изтръгна айпада от потните ръце на Бека. — Имаме сделка! Аз ти дадох всичко, което поиска.

— О, така ли? Защото *това* — тя посочи Брет и Франки-Били, които седяха на крайчеца на леглото и разговаряха тихо, — *това* не беше част от сделката.

Хейли затършува из куфарчето си. — Аз имам документ за доказателство.

— С други думи, Джаксън трябва да заплати за нещо, което Брет върши? — Мелъди стисна юмруци. — Но това противоречи на здравия разум...

— Извинете, госпожице Мадън? — провикна се един от репортерите. — Може ли да ни разкажете нещо за момчето от клипа?

Жадни за сензация, всички се нахвърлиха върху Бека като гълъби върху парче пица.

— Да — отвърна тя, щастлива да помогне.

— Има ли и други чудовища?

— Сигурна съм, че има. Тези мутанти сигурно имат семейства.

— Получавала ли сте заплахи?

— Ако това да откраднат любовта на живота ти не е заплаха, тогава не знам какво е.

— Да се върнем към момчето в клипа. Този, Раздвоения, способен ли е да убива?

Смазана, победена, отчаяна, Мелъди се отдръпна от хищническото угощение. Провалът ѝ бе главоломен. Джаксън се бе превърнал в новата Франки за по-кратко, отколкото тя можеше да му прати своето „Съжалявам“. Момичето, което си изгуби главата, вече не бе актуална новина. Сега всички търсеха Раздвоения. Макар да нямаха шанс да го открият. В този момент Джаксън сигурно се качваше на самолета за Лондон, разхлаждаше лицето си с вентилатора и се разкайваше за деня, в който бе срещнал Мелъди Карвър край въртележката в „Ривърфронт“. И дори не знаеше колко дълбоко тя щеше да скърби за него, за преживяванията, които можеха заедно да споделят, за доброто, което можеха да направят, за гласа, който тя можеше да си възвърне. Смъртта, причинена от медиите, бе бърза и болезнена.

Поне Кандис да беше тук! Тя щеше да направи нещо, за да отвлече вниманието на репортерите от Джаксън и да го насочи към...

„Стой!“ Сърцето на Мелъди забърза. В булчинска рокля в този момент примамката седеше до Брет.

— Съжалявам, че ви прекъсвам. — Тя дръпна Били, за да стане. — Цялото тяло ли си намазал в зелено, или само откритите части? — прошепна тя през перуката със сладникавия пластмасов мирис на кукла Барби.

— Само откритите части — тихо отговори той. — Защо?

— Сваляй дрехите. Така ще останат само зелените части. Дай им нещо ново да гонят.

— Страхотно! — засмя се Били.

След минута вече роклята на баба Щайн лежеше на дантелена купчина на пода. Две ментовозелени ръце, изкуствената глава на Франки и тила на Били бе всичко, което се виждаше.

— Почерпка или номер! — извика той като раздрънкан скелет на Хелюин.

Викове и възклицания изпълниха претъпканата стая. Медицинският персонал се втурна към вратата.

— Хванете ме, ако можете! — и Били поведе жадните за сензация репортери по коридора на Психиатричното отделение на болницата в Салем.

— Почакай! Как се казваш? — извика Брет. — Къде отиваш? — Той също тръгна след Франки-Били, но госпожа Рединг настоя да отиде вместо него, а той да остане да си почива.

Бека сграбчи госпожа Рединг за розовата жилетка.

— Вие наистина ли ще му доведете онова *нещо*?

— Мамо, побързай! — подкани я Брет. — Може да я наранят.

Госпожа Рединг тръгна в стремителен спринт. Бека я последва, като крещеше нещо за внуци с цвят на водорасли.

След като всички излязоха, Мелъди вдигна роклята и започна да приглажда гънките по нея. Ярkozелен грим се бе стекъл от двете страни.

— Нали нищо лошо няма да ѝ се случи? — сините очи на Брет бяха овлажнели от искрена загриженост.

Мелъди кимна с тиха увереност.

Брет стана. Олюля се и се хвана за перилата на леглото да не падне. — Ще ида да се уверя сам. За всеки случай.

Мелъди отиде бързо до него и го накара отново да се върне в леглото.

— Струва ми се, че не бива да ставаш, преди да заякнеш още малко.

Той с усилие се надигна да види какво става в коридора. — Ами ако я наранят?

— Повярвай ми — усмихна се Мелъди. — Сам ще се оправи.

— *Сам?* — Брет отново бе на път да загуби разума си.

— Исках да... — Мелъди огледа внимателно лицето и му въздъхна. „Горкото момче, вече преживя достатъчно. Може би е време да научи истината!“ — Това не беше момичето, което целуна — прошепна тя в ухото му.

— О, я стига! — той се изправи. — Защо всички се опитват да ме лъжат?

— Не те лъжа, Брет. Кълна се. Не искаме никой да пострада. Това беше примамка. Да не позволим на Бека да издаде истинското момиче.

— Кое е истинското момиче?

— Това не мога да ти кажа без нейното разрешение. Но ще я попитам дали иска да се срещнете.

— Наистина ли? Тя от нашето училище ли е?

Мелъди стисна устни.

— Само това ми кажи: тя истинско чудовище ли е?

Мелъди се поколеба. Как трябваше да отговори на този въпрос? Тя потърси някакъв знак в очите му. Широко отворени, те бяха пълни с надежда, просълзени от нежност, жадни за истината. Най-сетне тя кимна.

Скованото лице на Брет се смекчи. Но широката му усмивка бързо бе изместена от мрачни мисли.

— Какво има?

Той въздъхна и сведе поглед към лакираните в черно нокти.

— Това означава, че аз не съм чудовище.

Мелъди се усмихна. В някои отношения много си приличаха. Под красивата външност и на двамата бушуваше вихрушка от мрак. Те не търсеха онова, което търсеха другите хора с красива външност. Бяха привлечени от необичайното. Като човешкия еквивалент на Сан Франциско — под своята красота те бяха непредсказуема поредица от недостатъци. Животът и на двамата бе едно нескончаемо търсене да се прислонят в някое убежище.

— Защо не се присъединиш към ГАЦИ?

— Към какво?

— Това е моята организация за защита на чудовищата. Група за атака на щатните идиоти.

Той се усмихна.

— Къде да се запиша?

— Току-що се записа.

— Съжалявам, Мелъди.

— За какво?

— За Бека. Знам, че двете бяхте приятелки. А Джаксън е добро момче. Тя не биваше да му причинява това.

— Благодаря — Мелъди отпусна чело върху звукоизолиращия прозорец. — О, божичко, виж! — възкликна тя и притисна пръст към стъклото.

Долу гъмжилото от оператори подскачаше като на рок концерт в надпревара да снимат нещо на паважа. На едната страна Мелъди видя

Хейли и приятеля на Брет, Хит, но тълпата бе толкова гъста, че не можеше да разбере какво бе привлякло вниманието на репортерите.

Брет взе дистанционното и пусна малкия телевизор, монтиран на стената. На екрана се виждаше от близък план маската на лицето на Франки, която лежеше на тротоара. Наблизо бе захвърлена перуката на черно-бели кичури и купчина салфетки, покрити със зелен грим. Успокоен донякъде, но предимно разочарован, Рос обяви, че целият случай с чудовището е бил шега, устроена от група ученици в „Мърстон Хай“. После прехвърли предаването обратно към студиото, където експерт по специалните ефекти чакаше в готовност да хвърли светлина върху това как сръчните деца са успели да подготвят номера.

Брет спря звука.

— Не е било номер, нали?

— Кълна се, истинска е. Утре мога да те запозная с нея.

Той се усмихна. Искреността му я накара да усети липсата на Джаксън.

Малко след това Рос Хийли и екипът му се върнаха да опаковат техниката си.

— Успя да ме преметнеш. — Той се престори, че удря Брет с юмрук в корема.

— Нямам нищо общо с това — увери го Брет. — Аз станах жертва на шегата.

— Отлична шега, Брет — Рос му подаде визитката си. — Обади ми се, ако нещо друго се случи в това странно училище. Ще те уредя с билети за Лейди Гага или нещо друго.

Брет повдигна вежди.

— Мислиш ли, че някой ден ще мога да снимам за теб? Аз се интересувам от правенето на филми.

— Кои са твоите идоли в тази индустрия? — попита Рос.

Уверена, че Брет няма да издаде тайната, Мелъди деликатно ги остави да разговарят и тръгна да търси Били и Кандис.

Отвън, пред стаята, един полицаи разпитваше обстойно Бека относно нейното участие в шегата.

— Госпожице — той удари бележника в ръката си, — ако ни съдействате, присъдата ви ще е по-лека.

— *Присъдата?*

Той кимна.

— Казвам ви, това не беше шега — тя подсмръкна. — Тези чудовища са съвсем истински. Къде е Хейли? Може ли някой да открие Хейли?

— Видях я да говори отвън с Хит — услужливо се обади Мелъди, доволна от лошите новини за Бека.

Бека изпръхтя.

— Добре, тогава питайте нея. Тя ще ви каже. Не лъжа!

Полицаят огледа подозрително Мелъди.

— Познавате ли това момиче?

— Да — отвърна Мелъди с уважение. След като даде името и адреса си, тя каза, че ще се радва да му съдейства по всички възможни начини.

— О, слава богу! — Бека ридаше горко.

— Известна ли ти е причина, която да накара Бека... — той погледна в бележника си — Бека Мадън да повярва, че е видяла чудовище?

Бека отвори широко зелените си очи в отчаян вопъл за помощ. Погледът ѝ сякаш казваше: „Съжалявам за всичко — за разтрогнатото приятелство, изнудването, телефонните заплахи, нарушеното обещание, пускането на клипа с Джаксън...“

Мелъди сви устни и обмисли извинението. Сега, когато ловът вече бе приключил и животът на РАД щеше да се върне към своя обичаен ход, Мелъди изпита съжаление към Бека. Брет бе обсебен от Франки. Бека публично се бе изложила. И единствената приятелка, която имаше, бе Хейли. Тези наказания не стигаха ли? Трябваше ли да я арестуват?

— Бека е прекрасно момиче. Тя никога не би излъгала — заяви Мелъди.

Бека мигновено спря да хълца.

— Видяхте ли? Казах ви аз!

— Но да устроиш шега, не е същото, като да излъжеш, нали? Тоест, мен ако питате, не би трябвало да бъде. Защото шегата на Бека напомня повече изкуство — Мелъди я тупна закачливо по гърба. — Само помислете колко труд е хвърлен в заснемането на клипа. Да не говорим за костюма на Франкенщайн, специалните ефекти и въвличането на медиите и полицията в цялата афера. Доста е

впечатляващо, ако се замислите. Ако имаше награди за такива номера, Бека, приятелко моя, ти щеше всичките да ги отнесеш.

— Какво? Лъжеш! — Бека се извърна към полицая. — Тя лъже!

— Господин полицай, какво ще стане с нея? Нищо твърде сериозно, надявам се. Тя просто се опитваше да е забавна.

Той нагласи шапката си.

— Като начало — една здравословна порция общественополезен труд.

Мельди кимна одобрително и се отдалечи със самодоволна усмивка. Тя току-що бе свършила своята работа в полза на обществото. И се чувстваше прекрасно.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЯЖ, ПИЙ И СТОЙ НА НОКТИ

Клео нямаше нищо против Олимпийските игри. Те бяха вдъхновяващи и точно като Дюс, водеха началото си от Гърция. Но завъртяха ли се за пореден път по телевизията, любимите ѝ програми слизаха от екран за цели две седмици, изместени — нека сме честни — от неразбираеми и безсмислени спортни занимания. През тези дни Клео често се улавяше да обикаля безцелно из двореца като изгубена в пустинята камила в търсене на нещо, което да сложи край на странстванията ѝ. Това бе състояние на душевен смут и обърканост, за които единственото лечение бяха заключителните церемонии и последващото завръщане на обичайната телевизионна програма. След като веднъж редът бе възстановен, тя традиционно отпразнуваше това с едно от упадъчните шоколадови кексчета на Хасина с формата на пирамида, за да може да навакса неизбежната загуба на калории по време на четиринайсетдневните си скитания.

Но днес, седнала с трите си приятелки в Зоната без алергии на „Мърстон Хай“, Клео отхапа върха на шоколадовата пирамида, за да отпразнува друго възраждане: възраждането на своя живот. Животът, в който нейната личност бе във фокуса на обективите на Клаудин, Лала и Блу. Животът, в който новаците (*Франки!*) и нормитата (*Мелъди!*) не бяха в центъра на новините. Животът, в който сателитният обхват на територията на двореца не беше заглушен, а срещите ѝ с Ди в събота вечер не се проваляха. Животът, в който тя ще съобщи на приятелките си за снимките в *Teen Vogue*, а те ще се потят от завист дни наред. С една дума — животът, който бе на път да си върне.

И дотук нищо не сочеше обратното. Столът постепенно се пълнеше с гладни нормита, запътени към своите обичайни маси в зоните без фъстъци, глутен, лактоза и мазнини. Както обикновено, момичетата минаваха край Клео и приятелките ѝ и хвърляха скришен поглед към облеклото им, диктуващо последните модни тенденции. Ако Дюс не се виждаше наоколо, а в понеделник той ходеше на

баскетбол, другите момчета правеха същото. Четирите момичета поклащаха глави в такт с музиката. Първата песен за деня бе *I Made It (Cash Money heroes)* на Кевин Рудолф. Текстът не можеше да е подходящ.

*Винаги съм знаел,
че ще успея, успях!*

Клео дъвчеше сладкото кексче в триумфалния ритъм, който известяваше завръщането ѝ. С премерено търпение тя започна да разглежда снимките на телефона си в очакване на неизбежния въпрос.

— Днес изпратих поканите за рождения ми ден. — Клаудин отхапа от сандвича с двоен бекон. — Целунах всеки плик с червило, преди да го пусна в кутията, и затова закъснях за математиката тази сутрин. — Тя замлъкна, очевидно в очакване на някакъв отговор. Клео отказа да отвърне — дни наред вече тя не беше в центъра на вниманието и от това косата ѝ бе започнала да губи от блясъка си.

След цяла вечност Лала се приведе и надзърна с тъмнокафявите си очи в телефона.

— Хей! — Тя изстреля със студения си пръст едно малко парченце от шоколадовата глазура на пирамидата и то кацна право върху черния плетен пуловер на Клео, а оттам падна върху розово-сивия клин. — Какво разглеждаш?

— Хм, изцапания си клин!

— Хайде, Шийла, каквото и да е, сигурно е върхът. Дори не забеляза размазаната очна линия на Лала. — Блу игриво потупа лицето си с пръст. Както винаги, носеше ръкавици.

— Много хубаво. Подигравай се на сляпото момиче — Лала поръси сол върху сухата кожа на Блу.

— Ти не си *сляпа* — посочи Блу. — Просто не виждаш отражението си.

— И има късмет. — Клаудин завъртя на пръста си една кестенява къдрица.

— Щях да имам късмет, ако не усещах беконовия ти дъх. — Лала избърса очната линия с една мокра кърпичка и стисна устни, за да не се разсмее пред всички.

Клео обаче се разсмя с цяло гърло. Всичко отново си бе дошло на мястото.

Време беше.

— Опитвам се да реша какво да нося на снимките за Teen Vogue — каза тя, сякаш цяла сутрин само това бяха обсъждали. — Огърлицата със сокола ми харесва много, а също и крушовидните обеци, но ако сложа и двете, може би ще бъде прекалено, а?

Момичетата объркано свъсиха вежди. Сцената не можеше да се развие по-добре, дори да бе написала сценария предварително. Което донякъде се бе случило все пак.

Клео прелисти снимките, които бе направила тази сутрин по изгрев, когато светлината на слънцето беше най-наситена. Оранжевото сияние бе вдъхнало живот на заспалото злато така, както черната очна линия правеше това със сините ѝ очи. Тя бе заснела безценните накити на пясъчния остров в стаята си, а после им сложи рамки от папур и дива трева. Оставете висшата мода от Кайро, нейната колекция притежаваше блясъка на фараоните!

— Какво мислите, момичета? — Тя им показва снимки на обеците и огърлицата. — Много ли ще е?

— Мисля, че трябва да спреш и да почнеш отначало. — Блу отмести русите къдрици от лицето си и ги прихвана с две игли за коса.

— Изумително — обади се Клаудин. — Тези обеци са подобри дори от...

— От емералдите на Анджелина Джоли на „Оскарите“.

Лала се наведе през масата, а краищата на розово-черните кичури пометоха кексчето на Клео.

— Има ли още?

— Колкото искаш.

Клео им показва кованите гривни, короната, отрупана със скъпоценни камъни, пръстена, който сияеше в мрака, огърлицата с пера, и гривната змия с рубинените очи, плюс това и снимка на визитната картичка на Ана Уинтур, фотографирана на красива светлина.

— Това истинско ли е? — Лала докосна екрана.

— Разбира се! Татко го е открил в гробницата на леля Нефертити.

— Не, за визитката питам!

Клео подкани с ръка момичетата да се приближат. Щом всички се вмъкнаха в кръга ѝ от уханье на смола, тя им разказа за срещата между баща ѝ и Ана Уинтур в самолета, за сесията на Teen Vogue, пясъчните дюни, камилите, предстоящия ѝ дебют като модел и безкрайните възможности да създаде контакти. С всяка нова подробност очите им се разширяваха все повече.

— Я, стига, Шийла! Да не ни будалкаш?

— Ще проям месо само да мога да се снимам в Teen Vogue.

— А аз ще стана вегетарианка!

Обаянието на историята ги бе обвило като с фина лента лен около нея.

— Наистина ли ще се качиш на камилата?

— Кой са другите модели?

— Имат ли нужда от блондинки?

— Може ли да видим колекцията след училище?

— Ще ти помогнем да избереш най-добрите накити.

— Ей, Клео, ще може ли и ние да пробваме някои от бижутата?

По милостта на Геб образът на Клео като царица, тяхната царица, бе запазен поне за още ден-два. *Кризата бе отминала.*

Можеше да продължи да им разказва така часове наред, а те щяха да я слушат захласнати. Но шоколадовата пирамида, която се случи да е точно в центъра на кръга, се надигна от чинията и започна да изчезва на хапки.

— *Били!*

Последната хапка падна в чинията.

— Съжалявам.

Вълна от смях разби кръга от смолистия аромат и той се разтвори за Франки, Джаксън и Мелъди. Те плъзнаха белите си подноси на масата и седнаха, сякаш бяха поканени. Но не бяха — или поне не от Клео.

— Здравсти! — Франки се усмихна широко под дебел слой грим с цвета на норми. Дребничката ѝ фигура бе загърната в шал и черен дамски гащеризон от сатен (който приличаше повече на летателен гащеризон). Дебелият плетен колан, пристегнат на кръста, бе достоен за възхищение опит да прикрие недостатъците на гащеризона. Но бе несполучлив. Дрехата сякаш наистина бе шита за пилот.

— Наелектризиращо е да се върнеш в училище. — Франки се наслаждаваше на суматохата в стола и поклащаше глава в такт с песента на Лейди Гага.

Клео погледна с досада, без да може да реши кое я ядосваше повече: думата „наелектризиращо“ или непрестанната склонност на Франки да привлича върху себе си светлината на прожекторите, или и двете.

— Танците бяха в петък — отбеляза тя. — Днес е понеделник. Не си пропуснала и ден дори.

— Знам — усмихна се Франки. — Благодарение на тези двамата — тя аплодира Мелъди и празното място до нея. Джаксън, Дала, Клаудин и Блу се присъединиха. Клео бутна настрана кекса. Празненството бе приключило.

— Не мога да повярвам, че Бека показва видеото — обърна се Лала към Джаксън. — Ти уплаши ли се?

— Доста — Джаксън свали очилата си и ги отри в смачканата риза на жълто-кафяво каре. — Тичах из къщата да си търся паспорта, когато Мелъди ми прати съобщение с добрата новина. — Той игриво дръпна една от връзките на любимото горнище на нормито.

Клео изучаваше новата двойка, като се питаше какво намира Джаксън у Мелъди. Всяка част у нея бе неоспоримо привлекателна, може би дори красива. Дълга черна коса, малки сиви очи, изящен нос и чиста гладка кожа. Но по отношение на стила тя бе същинска Кристен Стюарт и предпочиташе удобните пред съблазнителните дрехи. Само дето не беше Кристен Стюарт. Затова приличаше на хубаво момиче, което никога не сваля домашните си дрехи.

— Били беше истински герой — изрече Мелъди.

— Но на теб ти хрумна тактиката за отвличане на вниманието. — Той сграбчи изоставеното кексче. — И трябва да чуете как Мелъди върна на Бека всичко накрая. Сега ще трябва да прослужи някъде двеста часа общественополезен труд.

— Чух за това — Клаудин се разсмя. — Не е зле. Но ако зависеше от мен, щях да я пратя право на електрическия стол.

— Че какво толкова лошо има в това? — пошегува се Франки.

Мелъди избухна в смях.

— А ти какво правиш тук? — изрече Клео ненадейно, неспособна повече да си налага автоцензура.

Мелъди пребледня.

— Клео! — изплющя гласът на Джаксън.

— Исках да кажа, тъъ, нямаш ли алергии? — поправи се тя. — Не трябва ли да седиш в друга зона?

— Имам астма, но откакто се преместихме тук, се чувствам далеч по-добре. Тази сутрин за пръв път от години пях, докато се къпех под душа, и дори звучеше...

— Ти пееш? — прекъсна я Блу.

— Ти се къпеш? — измърмори Клео.

— И двете — отвърна Мелъди, без да обръща внимание на подигравката. — Когато бях малка, изнасях концерти. Защо? Ти пееш ли?

— Свиря на китара и малко на пиано.

— Още ли се упражняваш върху нотите? — Лала се засмя в салфетката.

— А ти още ли се упражняваш върху шегите? — изстреля в отговор Блу.

Клео продължи да преглежда снимките на телефона си с надеждата да пренасочи вниманието им към по-важните, съществените неща.

— Тази сутрин изгониха Бека от часа по математика и я пратиха право при директора — осведоми ги Франки и затвори рязко електриковосинята си пудриера, покрита с черни изкуствени диаманти.

— Защо? — в един глас попитаха всички.

— Беше първият час. Господин Кантор закъсняваше и ние започнахме да обсъждаме цялото това... *нещо*. Когато Бека влезе, всички започнаха да й ръкопляскат и да хвалят шегата ѝ. Тя се опита да им каже, че всичко е било истина, но никой не ѝ повярва. Накрая така се ядоса, че взе да хвърля тебешери из цялата стая. И тогава се появи господин Кантор. Едно парченце син тебешир го уцели право по челото и той веднага я прати при Уикс.

— Отлично — коментира Клаудин и открадна едно парченце пилешко месо от чинията на Джаксън.

— А също и приятелката ѝ — продължи Франки.

— Хейли — извикаха неодобрително всички.

— Да, Хейли. Тя опита да защити Бека. Каза, че била разстроена, защото Брет иска да се разделят, но...

— Знаеш ли защо иска това? — прекъсна я Мелъди.

Те се засмяха и погледнаха Франки. Франки сведе поглед.

— Точно така — запя Мелъди. — Иска да се запознае с теб.

От зоната без алергии се надигнаха писъци. Франки седна върху ръцете си. Джаксън намери прикритие от женската радост, като се скри под кафявия си перчем. Клео жадуваше да запрати телефона си в носа на Мелъди, който все се вреше тук и там.

— Истина е. Помоли ме да ви запозная.

— Това е рисковано! — сопна се Клео. — Ами ако всичко е капан?

— Какво ще правиш, Франки? — Лала отхапа от един морков. — За норми той е доста привлекателен... Не се обиждай, Мелъди.

С усмивка Мелъди показа, че не се е засегнала.

— Не знам — въздъхна Франки. — Ами Ди Джей? — Тя се обърна към Джаксън. — Мисля, че той ме харесва.

— Мога да говоря с него от твое име — предложи той стеснително изпод перчема си.

— Е, това „да“ ли е? Да потърся ли Брет?

— Не, недей! — каза Франки. — Не тук. Не пред всички. Ами ако Клео е права? Ако не е безопасно?

— Какво ще кажеш тогава след училище? — предложи Мелъди.

— В „Ривърфронт“. Аз и Джаксън ще дойдем с теб за всеки случай.

Франки въздъхна за пореден път.

— Само кажи „да“ — увещаваеше я Мелъди. — Той наистина те харесва.

— Добре тогава. Да!

Момичетата се разпищяха от удоволствие, сякаш те самите отиваха на среща.

— Може ли и ние да дойдем? — попита Лала.

— Да! Ще се возим на въртележката и ще се преструваме, че не те познаваме — добави Блу.

— Трябва да се измъкнем рано, иначе братята ми ще ни проследят — рече Клаудин. — Мислят, че там е опасно.

— Чакайте! Нали щяхме да разглеждаме съкровището — Клео не можа да прикрие своето разочарование.

— Сетих се! — Пазителката на мира, Блу, вдигна пръст. — Днес можем да отидем на въртележката, а утре у Клео. Става ли?

— Не става! — отвърна Клео.

— И защо не става? — Лала не бе от хората, на които можеше да казваш какво могат или не могат да правят.

— Защото — започна Клео в опит да спечели време, — заради изненадата.

— Каква изненада?

— Тъж... щях да ви кажа за нея у дома, но... Клаудин и Блу ще участват с мен в снимките — изрече тя, без да мисли. — А Лала, ти можеш да помагаш на стилистите, тъй като не излизаш на снимките, но...

Нова вълна писъци изпълни въздуха. Както винаги, останалите ученици в зоната се извърнаха да видят какво изпускат. И както винаги, Клео посрещна вниманието с усмивка.

— Но ако предпочитате да сте придружителки на Франки в „Ривърфронт“, добре. Просто трябва да знам, за да потърся заместници. Вие решавате.

Момичетата я увериха, че нужда от заместници няма и те бяха напълно отдадени на фотосесията.

— Златно — възкликна Клео, докато се молеше на Геб редакторите на Teen Vogue да приемат новините със същия ентузиазъм.

**ИЗГУБЕНАТА ГЛАВА, ЧИЙТО ЗЛОЩАСТЕН
НОМЕР НЯМА ДА СПОМЕНАВАМЕ**

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЕВИДИМ

На парти или на опашката в стола това бе неизбежната тема на разговор, особено за братята Улф.

— *Хайде, Били, признай си, колко пъти си се прокрадвал в съблекалнята на момичетата?*

— *Трудно ли ще е да се вмъкне камера там?*

— *Бил ли си на някое от техните партита с преспиване?*

— *Бил ли си някога в съблекалнята на „Холи ОукХай“?*

— *Пансионът за момчета?*

— *Да, за да чуе баскетболните им стратегии. Ти какво си помисли?*

— *Не, не, той е твърде зает, за да се крие в пробните на Victoria's Secret.*

Били се засмиваше, но не толкова момче искаше да бъде той. Не искаше да бъде невидимото момче, което върви след хубавите момичета и подслушва разговорите им. Това бе така предвидимо. Да не говорим и колко непочтено. Освен това имаше само едно момиче, което го интересуваше.

Тя имаше завладяващи очи, безстрашна решителност, честност, невинност. Бе принудена да носи ужасни дрехи в училище и въпреки това успяваше да се усмихва. А ръцете ѝ можеха да осветят цяла стая.

Той ѝ беше купил телефон. Организира събиране у тях. И изложи живота си на опасност, за да спаси нейния.

А сега тя бе на път към „Ривърфронт“, на среща с нормито Брет. И вървеше между Мелъди и Джаксън. Слънцето сгряваше лицето ѝ. Зад нея я следваше сянката ѝ, замаяна от обещанията на нова любов.

Били следваше сянката като *такова* момче. Момчето, което не искаше да бъде. Всяка невидима негова стъпка го приближаваше към знанието дали някога ще има шанс с нея. Но нещо в напрегнатите ѝ пръсти, нетърпеливата походка, възбудения смях говореше, че дори тя да знае, че той е там, дори той да облече дрехи, да сложи грим на

лицето си, дори да падне на колене и да разкрие чувствата си... той все така ще остане невидим.

Били спря и се загледа, докато тя се отдалечаваше.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЕДНО НОРМИ МЕ ОБИЧА

Слънце с цвят на мед изливаше последните остатъци ленива топлина върху поляните и пътеките на окъпания в светлина парк „Ривърфронт“. Синоптиците обещаха хубав ден, но не казаха нищо за плътните златни лъчи, които като прожектор следваха Франки. Това я зареждаше с електричество отвън навътре, стопляше черната ѝ коса и оставяше след нея сладкия аромат на бадемов шампоан с череша. Не, нищо не бяха казали за идеалното време, подходящо само да се влюбиш. Може би не желаеха да развалят изненадата.

— Значи това е ужасно щастливата пейка? — попита тя придружителите си, когато я подканиха да седне с жест.

— Да — усмихна се Мелъди. — Тук срещнах Джаксън.

— Обзалагам се, че не си била облечена в гащеризон, с десет тона грим на лицето и шал на врата — Франки искаше да може да облече нещо, с което да бъде себе си.

— Не, но аз бях — пошегува се Джаксън и ѝ предложи пуканки.

— Не, благодаря — Франки потърка развълнувания си корем.

Музиката от органа се усили и въртележката се завъртя. Яхнали кончетата си, децата ту се издигаха нагоре, ту се спускаха надолу, смееха се и махаха на родителите си, а те махаха в отговор с очи, преизпълнени от радост, развълнувани от простите удоволствия на живота: детски смях, топъл следобед, ароматни пуканки... Ако само знаеха, че невинната въртележка стоеше точно над подземното леговище на РАД и бе построена от чудовищата за чудовищата, защото техният свят, светът на нормитата, бе твърде опасен.

С въздишка Франки се предаде на объркването си. „Какво правя тук?“ Целта ѝ бе да образува и просветли врага, не да флиртува с него. Не че Брет бе врагът, но беше *излизал* на срещи с врага. Следователно, вкусът му бе съмнителен.

— Припомнете ми защо съм тук?

Мелъди се усмихна и помахна на някого в далечината.

— Ето защо — промърмори тя. Франки се извърна. Обут в туристически обувки, Брет вървеше към тях. Походката му бе предварително обмислена — решителна, но не нетърпелива.

— Ммм, да. Вече си спомних.

Дънките му имаха синия цвят на река Уиламет, а черната тениска бе избледняла до съвършенство. Зелени очила Ray-Ban скриваха очите му, но не и мегаватовата му усмивка.

„Чий враг?“

Далеч от флуоресцентните лампи в училището, той изглеждаше различно. По-дързък. По-буен. Свободен. Съблякъл костюма на Франкенщайн, без Бека, той вече не беше в новините. В едната си ръка стискаше маргаритки, а в другата лудешки биещото сърце на Франки.

— Цветята за мен ли са? — пошегува се Джейсън.

Франки се засмя тихо, все още не съвсем готова за вниманието му.

— Здравсти — Брет поздрави Джаксън и се засмя неловко. — Как си? — попита той Мелъди и се усмихна доволен, че отново я вижда.

Всички се спогледаха, без да знаят какво да правят, докато Франки стоеше малко встрани и чакаше да я представят... и чакаше... и пак чакаше...

Но по някаква причина Мелъди и Джаксън се взираха с очакване в Брет, сякаш именно той трябваше да предприеме нещо.

Неспособна да потиска повече напрежението, Франки пъкна искрящите си ръце в джобовете на горницето и пристъпи напред.

— Е? — очите на Брет се плъзнаха над Франки. — Къде е тя?

— Здравсти — усмихна се Франки.

Брет я погледна смутен.

— Аз съм — Франки отгърна врата си и му показа болтовете. — Виждаш ли?

Брет внезапно заговори:

— О, разбира се — заекна той, — та ти не може просто така да се разхождаш наоколо по... не разбрах, че това си ти!

Брет най-сетне направи връзка между момичето от класа по география с невероятния пиърсинг на врата и зелената красавица, която го бе целунала. Той стоеше слисан, с отворена уста.

— Искаш ли да отидем на по-уединено място? — Франки се боеше, че Брет може да загуби съзнание или да направи сцена. Бе

обещала на родителите си да не предизвиква внимание върху себе си и този път възнамеряваше да спази обещанието си.

— Да, разбира се — той безгрижно сви рамене, за да скрие смущението си.

Те тръгнаха към водата.

— О! — възкликна, подавайки ѝ маргаритките. — За теб са.

— За какво?

— Те са нещо като извинение, че ти откъснах главата.

Франки извади ръце от джобовете и прие цветята с искрен смях, изпускайки във вятъра натрупаните през почивните дни напрежение, гняв, срам. От този момент те свободно размахваха ръце и всеки път, когато пръстите им случайно се докосваха, страхът на Франки да не заискри изчезваше по малко.

Мелъди и Джаксън ги последваха до едно слънчево местенце до реката.

— Човече, не мога да повярвам, че съм в компанията на... — Брет млъкна и седна. — Чакай малко, какви всъщност сте вие?

— Предпочитаме да ни наричат РАД — обясни Джаксън и откъсна едно глухарче. — Регистрирани алдехидни дегенерати.

— Страхотно! — Брет се излегна и подпря глава на ръцете си. — Всички тук ли сте РАД?

— Без мен — обади се Мелъди.

— Да, вярно, ти си от ГАЩИ.

— От какво? — Франки се засмя и бухна косата си, за да може той да улови дъха на шампоана ѝ.

— Група за атака на щатните идиоти — изрецитира той с гордост.

— Добра памет — поздрави го Мелъди.

— Значи твоето видео, Джаксън, е било истинско?

— За съжаление. — Джаксън отскубна ново глухарче. — Нещо в потта ми предизвиква трансформацията.

Франки се надигна.

— Като стана дума за това, тук да не ти е топло? — попита тя, уплашена, че Ди Джей може да се появи и да провали срещата ѝ.

— Не се тревожи, добре съм. — Той потупа мини вентилатора в джоба на самото си.

Франки се засмя. Беше щастлива. Тя легна и се загледа в белите облаци.

— Помня ясно първия път, когато те видях — каза тя на Брет.

Брет се завъртя към нея и подпря глава на ръката си.

— Така ли?

Франки кимна.

— Беше първият учебен ден. Ти и Бека разговаряхте на опашката в стола зад мен и тя спомена нещо за някакъв моливник, направен от чудовище.

Брет се изчерви.

— О, ужас, помня го този коментар. Беше толкова обидно. — Брет свали очилата и взе да ги бърше в тениската си.

— Ти защо нищо не ѝ каза?

Той я погледна в очите, докато обмисляше отговора си. Франки пусна искри, но малко.

Той отново си сложи очилата.

— Бека е доста крехка.

— Ха! Ако мислиш *нея* за крехка, как ли би описал *мен*? — пошегува се тя и посочи шевовете на врата си.

Той се засмя.

— Предполагам, че се страхувах да не я нараня.

Франки подпря глава на ръцете си и погледна към реката.

— Страхът е скучен.

Той се засмя.

— Какво?

— Ами смешно е.

— Кое?

— Когато бях малък, исках да бъда чудовище и всички да се страхуват от мен, а аз да не се страхувам от нищо. И бях прав. Тоест, нали е така? Ти не се боиш от нищо, нали?

Франки се замисли и после поклати глава.

— Брей!

— Но причината не е, че нормитата се страхуват от мен. Те са много по-опасни. Не се страхувам, защото бях създадена едва преди два месеца и през по-голямата част от това време стоях скрита в лабораторията на баща ми.

— И?

— Твърде любопитна съм, за да ме е страх.

Франки се приближи към него и прокара пръсти по очилата му.

— Какво правиш?

— Точно като тези петна на очилата ти е — обясни тя.

— Кое?

— Страхът. Пречи ни да виждаме ясно.

Брет свали очилата и се вгледа във Франки като герой от романтичен филм, който тъкмо осъзнава, че се е влюбил.

— Да можеше да не се налага да носиш всичкия този грим — промълви най-сетне той. — Кожата ти е толкова...

— Зелена? — засмя се тя.

— Да, зелена.

— Искане ми се нормитата да знаеха какви сме в действителност — въздъхна тя.

Брет взе ръката ѝ. Тя потърка черния лак на пръстите му с палец и съжали, че не бе отделила време за маникюра си.

— О, боже! Крийте се! — извика Мелъди. Но беше късно.

— Мутанти! — извика едно момиче в далечината.

Франки и Брет се изправиха уплашени, после бързо легнаха в тревата.

— Бека? — измърмори Брет, като видя бившата си приятелка. Облечена в оранжева жилетка, тя влачеше след себе си през парка една огромна торба за боклук.

— Сътрудници на зомбита-крадци! — извика тя на Мелъди и Джаксън и прободете с дървения си харпун една празна кутия от сок. — Нищо още не е приключило!

Един мъж с жилетка в същия цвят притича и бързо я отведе към друг участък от парка.

Мелъди се изправи.

— Не мисля, че ви видя добре. Да се махаме от тук, преди да е разбрала кои сте.

Никой не се възпротиви. Те тръгнаха в мълчание.

Когато стигнаха Фронт Стрийт, Брет най-сетне наруши тишината.

— Мисля, че мога да помогна.

— Може би ще ѝ трябва малко време — предложи вежливо Мелъди.

— Не на Бека, на РАД. — Той извади една визитна картичка от черния си кожен портфейл. — Помниш ли Рос Хийли от новините на Втори канал?

Мелъди кимна.

— Той ме помоли да се оглеждам за интересни истории в училище. Може би той ще може да направи нещо за вас.

— Какво например? — Франки се питаше какви ли бяха мотивите му.

— Риалити шоу? — попита Джаксън. — Като „Гайният живот на американското зелено чудовище“?

— Не — засмя се Брет. — Нещо сериозно. По-скоро като репортаж, за да покаже на хората кои сте всъщност.

Франки се замисли. Един репортаж би стигнал до много хора. Но колко опасно можеше да бъде това?

— Ти трябва да си режисьорът. — Мелъди го удари по ръката. — Нали искаше да снимаш филм за чудовищата. Защо да не го съкратиш просто?

— Не знам дали съм готов за нещо толкова голямо — отвърна Брет скромно. — А и не е много вероятно Втори канал да оставят един ученик от гимназията да режисира тяхно предаване. Ще се радвам, ако ме вземат да почиствам обективите на камерите.

— Няма да е толкова рисковано като с някой външен човек — подхвърли Джаксън.

— Вярно е — призна Брет и изтри следите от петната по очилата си. После пак ги сложи.

— Не знам — Франки гледаше минаващите коли. Всички бяха пълни с нормита, които нищо не подозираха. А истината, истината щеше да донесе свобода на РАД. Но ако пак оплеска нещата? Ако репортажът влоши нещата, вместо да ги подобри? Ако някой пострада? А ако никога не опита? Как биха искали да постъпи родителите й?

— При едно условие — рече тя накрая.

Те кимнаха в очакване.

— Лицата на всички ще бъдат размазани. Самоличността ни никога няма да бъде разкрита.

— Съгласен — отвърна Брет.

— Може да започнеш с мен — предложи Джаксън.

— Аз ще бъда втора — обади се Франки.

— Може би ще трябва да се обадя на Рос, преди да се въодушевите твърде много — предупреди ги Брет.

— Твърде късно е! — Франки сияеше. — Наистина мисля, че точно от това се нуждаем.

— И аз така мисля. — Брет се усмихна, сякаш имаше нещо друго наум.

Франки се засмя, улавяйки за миг отражението си в очилата му. Може и да изглеждаше глупаво в гащеризона, но се чувстваше красива в кожата си.

До: Франки

28 септември, 18:18

Брет: Рос е на седмото небе. 50 пъти сигурно ме поздрави. Дори каза, че аз може да съм режисьорът. Спомена нещо, че ако е изцяло направен от ученици от му, това ще му придаде повече чар. Но трябва да действаме бързо. Можеш ли да събереш всички възможно най-скоро?

До: РАД, Мелъди

28 септември 18:21

Франки: Наелектризираща възможност да ни покажат по новините и да променим света! Среща в нашия заден двор в 8 тази вечер. Вземете си одеяла. Бъдете дискретни. Сигурността ви е гарантирана xxxxxxx

До: Брет

28 септември, 18:21

Франки: Тази вечер достатъчно бързо ли е за теб?

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

СЪЛЗИТЕ НА ЕДНА ЦАРИЦА

Светлината на свещите проблясваше по каменните стени в стаята на Клео и създаваше автентична атмосфера за изложението на скъпоценностите ѝ, приготвено със стил, но не от Клео, а от прислугата. По време на урока за търсенето и предлагането в часа по икономика, тя бе изпратила съобщение на Беб и Хасина. Но господин Вирга нямаше основания да не се гордее, макар Клео да не внимаваше в часа. Съобщението ѝ бе чиста форма на търсене, което не се влияеше от предлагането и въпреки това винаги намираще. А днес търсенето включваше:

1. Сто благовонни свещи;
2. Кошница с три сухи ленени ленти пред стаята;
3. Почистване на каменния под;
4. Почистване на пясъка на острова;
5. Сини египетски лилии в Нил;
6. Три отворени саркофага с огледала в цял ръст;
7. Плейлист от Teen Vogue:
  - А) **ROPPIN** на Утада;
  - Б) **LISZTOMANIA** на Phoenix;
  - В) **FAR FROM HOME** на Басхънтър;
  - Г) **YOUR LOVE IS MY DRUG** на Кеша;
  - Д) **NOBODY** на Wonder Girls;
  - Е) **RUDE BOY** на Рияна;
8. Вегетарианско блюдо за Лала;
9. Незапушващ порите овлажнител без оцветители за
Блу;
10. Био пушено говеждо за Клаудин;
11. Покрито с лен табло за скъпоценностите;
12. Умивалник с египетски памучни кърпи за ръце;

И предлагането трябваше да подсигури всичко това, преди Клео да се е прибрала от училище.

И сега сред упоителното благоухание на смола и ритмичната песен на Утада, Клео водеше през мъждукащия полумрак на стаята своите приятелки, чиито очи бяха вързани. Спряха пред бялото табло. Върху него бяха подредени проблясващите ѝ съкровища и то стоеше гордо пред трите отворени саркофага като пищно обкичена царица пред своите прислужници.

— Готови? — попита Клео с напевен тон.

Те кимнаха нетърпеливи.

— Добре, свалете превръзките!

С едно движение момичетата дръпнаха ленените ленти от очите си и ги пуснаха на каменния под. С тихи стъпки Миу-Миу и Бастет изтичаха да предявят правата си над новите играчки и побягнаха с тях, преди птиците да им ги откраднат.

— Клео! — прехласна се Клаудин. — Още по-красиви са на живо.

— И още как! — засмя се Клео.

— Може ли да ги пипна? — Блу свали ръкавиците на точки и посегна към сияещия в мрака пръстен от лунен камък.

— И още как! — избъбри Лала.

Засмяха се, но от всички най-силно се смееше Лала. Тук тя бе свободна и нямаше нужда да крие кучешките си зъби. Те продължаваха да се смеят, точно както някога, когато бяха деца. И както някога смехът им носеше избавление. Тази интимност вдъхна спокойствие на Клео. Нейните момичета се бяха завърнали.

След като измиха ръцете си в сапунената вода, те започнаха да пробват накитите. Лала хрупаше парчета целина и едновременно, с търпението на истински стилист, откопчаваше и закопчаваше златните реликви.

Без да се колебае, Клео вдигна инкрустираната златна корона и я сложи на главата си. Тежестта прикова босите ѝ крака към каменните плочи, притисна косата ѝ в очите, означи позицията ѝ в социалната ѝ йерархия.

— *Зъб-ележително* — Лала описа външния ѝ вид в една тетрадка от папирус. — Според мен без обещите ще е по-добре. Само

дългата гривна змия и си готова. — Тя бе така уверена зад затворените врати на двореца: силна, почти властна, енергична, съвсем различна от срамежливото навъсено момиче в училище. За миг Клео зърна значението на това да живееш открито. Освобождението пречистваше зацапаните прозорци на душата и пускаше вътре лъчите на светлината. Но каква полза да мисли за това? Нищо никога нямаше да се промени.

— Съгласна! — Клео се възхити на завършеността на образа в огледалния саркофаг.

— Прекрасни са! — Клаудин държеше обещаните с форма на круши на фона на кестенявата си коса.

— Сложи и това и си готова. — Лала ѝ подаде кованите гривни. — И не забравяй да почистиш ръцете си преди снимките.

— Още сега ще се обадя на Аня. Кога са снимките? — Клаудин мушна едно парченце пушено месо в устата си.

Стомахът на Клео се преобърна. В Teen Vogue още дори не знаеха за съществуването на момичетата.

— Ами, четиринайсети октомври — измърмори тя и взе чашата със студен чай от нар.

— Сутринта или следобеда?

— Вечерта.

— Те ли ще имат грижа за грима и прическите?

— Естествено.

— Облеклото?

— Да.

— Храната?

— Да.

— Ще ни дадат ли извинителни бележки за училище?

— Ще ни дадат.

— Ами транспорта?

— Какво транспорта?

— Как ще стигнем дотам и как ще се върнем?

— О, Изида! Спрете, за да мога да помисля — тросна им се Клео, докато се питаше как е могла да забрави да потвърди участието на момичетата.

— Какво толкова има да мислиш? — попита Клаудин.

— Нищо. Извинявайте. Готова съм.

Клео извади телефона си, изтри набързо някакво досадно съобщение от Франки, която пак плачеше за внимание, и мигновено изпрати до Ману следното спешно послание.

До: Ману

28 септември, 19:40

Клео: Моля те, свържи се незабавно с Teen Vogue. Да забравят за нормита модели. Трябва да наемат Клаудин и Блу вместо тях. Лала ще бъде помощник-стилист. Нуждая се от потвърждение още сега. ^^^^^^^^

— Какъв красавец! — извика отнякъде Блу. Гласът ѝ стигна до тях приглушен.

— Къде е Блу? — попита Клео Лала и Клаудин.

Те свиха рамене и се озърнаха наоколо.

Ненадейно саркофагът в далечния край на стаята се отвори бавно със скърцане. Отвътре излезе Блу с лунния пръстен. На лицето и се четеше възхищение.

— Какво правиш в гардероба ми? — попита Клео с чаровна усмивка.

— Искях да се уверя, че наистина свети в тъмното — отвърна Блу. — Свети. Наистина свети. Като някоя огромна розова буца тобико — каза тя, като имаше предвид яйцата на летящите риби, от които нейните побратими се излюпваха. — Това със сигурност ще го сложа.

Bun!

Клео погледна телефона си. „Дано новините са добри, дано...“

До: Клео

28 септември, 19:44

Ману: Редакторът иска да види портфолиото на всяка и последните им снимки, преди да ги ангажира.

Клео изпуфтя гневно, нахлупи короната на главата си още по-здраво и призова силата на предците си, преди да отговори. „Как би постъпила Клеопатра VII?“

До: Ману

28 септември, 19:44

Клео: Нямаме сделка. Аз поставям условията. Моите бижута, моите правила.

Двойка сиви египетски козодои^[1] излетяха от леглото на Клео, за да пийнат глътка от червените мътни води на Нил. Да можеха само да оценят колко спокоен бе животът им.

— Каза, че снимките са вечерта, нали така? — попита Клаудин и извади от червената кожена чанта телефон Motorola Karma.

Клео кимна, без да вдига поглед от екрана на своя айфон, молейки се Ману да побърза и да ѝ прати добри новини.

— Здравей, Аня, Клаудин е. Ще се снимам като модел за Teen Vogue и искам почистване на цялото тяло на четиринайсети октомври сутринта. — Тя погледна дългите си нокти. — А също и декоративен маникюр. Нещо египетско. Моля те, обади ми се да потвърдиш в...

— Виж дали могат да ме вместят в графика си за овлажняващи процедури — обади се Блу.

— Аз ще отида на сауна — включи се и Лала.

Клаудин кимна и продължи да добавя новите процедури към списъка.

Bun!

До: Клео

28 септември, 19:53

Ману: Приемат, стига да могат да използват Photoshop. Настояват момичетата да се държат професионално. Един провал, и край на снимките.

— Да! — извика Клео.

Египетските козодои отлетяха обратно на леглото.

— И ти ли прочете съобщението на Франки? — Блу размаха телефона си.

— Ъ? Какво съобщение?

— Ами ще ни дават по телевизията, ще променим света.

Лала и Клаудин провериха своите телефони.

— Ставаме известни — обяви Лала. — Първо в списанията, сега по телевизията!

— Мисля, че трябва да си наемем импресарио — предложи Блу.

Клаудин преметна чантата през рамо и подкани:

— Мисля, че трябва да тръгваме. Срещата е след три минути.

Блу сложи ръкавиците си.

— Чакайте — изрече Клео. — Нали не си тръгвате точно сега?

— И защо не? — попита Лала, докато обличаше лилавото кашмирено поло.

— Защото... — Клео разтвори широко ръце — още не сме свършили с това.

— Свършихме — Лала размаха бележника като доказателство. — Тук имам описание на всяка от вас. Няма какво повече да правим.

— Ами позите? Тях няма ли да упражним? Както и да не си присвиваме очите?

— Шегуваш се, нали? — попита Клаудин направо.

— Не.

Игривите пламъци осветяваха безизразните погледи и на двете.

— В случай че сте забравили, досега никога не сме правили подобно нещо. Ако снимките се провалят, ще сменят темата на броя. И тогава Кайро няма да е на мода още пет хиляди години, а моите дизайни за бижута никога няма да се прочуят. Това е големият ми шанс.

Дори самото изричане на тези думи накара стомахът ѝ да се свие.

— Разбирам, Клео — съгласи се Блу, за да избегне спора. — Но ти помисли ли за моя голям шанс? — Тя окачи пръстена от лунен камък обратно на кукичката. — Ти имаш връзки, а аз какво имам? Искам да стана професионален сърфист. Кой ще спонсорира момиче с люспеста кожа и ръкавици?

Лала изпръхтя.

— Нещата трябва да се променят, Клео. — Блу се наведе и взе в шепи малко вода от Нил, която втри във врата си. — Нормитата трябва да започнат да ни приемат. В противен случай никога няма да постигнем мечтите си.

Клео погледна с досада.

— Не се ли умори да се криеш? Не искаш ли да си нормална? — попита Лала и набучи две домати на зъбите си.

Клаудин се засмя.

— Ла, ти никога не можеш да бъдеш нормална, дори да опиташ.

— Няма нищо специално в това да си нормален — Клео повдигна леко брадичка, като все така държеше на своето.

— Не беше ли приятно да отидем на танците, без да се маскираме? — попита я Блу нежно.

— Не си струваше цената, която платихме, ако това питаш.

— Ами ако не сме платили нищо? — попита Клаудин.

— Няма нищо безплатно — отвърна Клео, изненадана от собствения си цинизъм. Това бунт срещу промяната ли бе, или срещу Франки?

— Избрах да уча в Америка на разменни начала, защото родителите ми казаха, че тук ще бъде различно. — Изведнъж Блу бе станала сериозна. — Казаха ми още, че тук има невероятна сплотеност сред РАД и те ще променят нещата. Искаха аз да отрасна в по-добри условия от тях. И откакто съм дошла, не мога да събера смелост да им кажа истината. Електронните ми писма и пощенските картички са пълни с гнусни лъжи. — Блу отиде до вратата. — Затова мисля, че трябва да чуем какво ще ни каже Шийла. — Изведнъж чаровната ѝ патешка походка разгневи Клео.

— След бъркотиите, в които ни забърка последния път?

— Ще отидем само да чуем какво ще каже. — Лала последва Блу. — Да тръгваме.

Вътрешно разкъсвана, Клаудин стоеше помежду им и си играеше с ципа на чантата.

— Все пак трябва да отработим позите.

Клео се усмихна одобрително. Винаги можеше да разчита, че Клау няма да я изостави.

— Не че не искам да отстъпя, но имаме две седмици за това — Блу хвана топката на вратата с форма на скарабей, — а тази среща, изглежда, ще е важна.

— По-важна дори от Teen Vogue? — Клео тропна с крак, като се питаше откога Блу бе добила толкова самоувереност.

Лала се засмя, но никой друг освен нея не схвана хумора.

— О — тя потрепери. — Помислих, че се шегуваш.

— Сбъркала си тогава. — Клео скръсти ръце върху плетения пуловер и издаде ханша си настрани. От внезапното движение короната на главата ѝ се килна напред, но тя успя да я улови, преди да падне. За беда, същото не можеше да се каже за общественото ѝ положение. — Добре — каза тя с пораженческа въздишка. — Ще дойда.

Тя окачи царските си накити и последва приятелките си към дома на Франки, като се кълнеше, че това е за последно.

---

[1] Дребни нощни птици, известни още като нощни лястовици.
— Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЧУДОВИЩЕТО НА НАШАТА УЛИЦА

Когато РАД излизаха из лабиринта от дървета под звездното небе, пред тях се откриваше тайният водопад на семейство Щайн. Франки посрещаше всеки с прегръдка. Онези, които носеха одеяла, сядаха на мъгливата поляна; онези, които нямаха, отиваха при Мелъди на скалата край белия водопад. Острият мирис на храна се беше просмукал в дрехите им и въпреки това в очите им се четеше глад. Какво жадуваха те? Промяна? Или мъст? Собствено MTV риалити шоу? Мелъди сложи качулката на глава и пъкна ръце навътре в ръкавите. Скоро предстоеше да научи.

— Здравсти — каза тя топло на момиче с бели очила в стил котешко око, червени обеци с форма на цип и рошава синя коса. — Аз съм Мелъди.

От устата на момичето излезе стенание, което наподобяваше *Джулияяя*. После тя извади от чантата си дебел тефтер и като в някакъв транс задраска срещата в 8 вечерта от дългия три страници списък със задачи.

Към тях се присъединиха и други, шепнейки предпазливо помежду си.

— Никак не е зле за толкова кратко време, а? — каза Джаксън и удари Мелъди по дланта. Пръстите му бяха зацапани със зелени и жълти пастели. — И всичко, благодарение на теб — идеята беше твоя — извика той, за да надвие шума на водопада.

Няколко глави се извърнаха към тях. Но щом видяха, че говори за Мелъди, обърнаха се и зашушнаха нещо.

— Не е вярно — отвърна тя високо, да я чуят. Ако всичко това се окажеше клопка, цялата вина щеше да се стовари върху нея.

— Така беше. — Той отметна назад косата си. — Ти какво, да не си яла нещо скромно на вечеря?

Мелъди погледна с недоволство при изтърканата шега на дядо му. Тя взе ръката му и бързо смени темата.

— Май пак си рисувал.

— Ами, нищо сериозно — Джаксън се облегна назад, потопа пръсти в бързея и ги обърса в дънките си. — Докато вие с Франки организирахте срещата, ние с Брет поработихме върху графичния дизайн и заглавието. — Той се наведе близо до нея и прошепна: — Мислим да го наречем „Чудовището на нашата улица“. Какво мислиш?

„Мисля, че сърцето ми ще изскочи, когато шепнеш така в ухото ми.“

— Харесва ми — Мелъди се засмя с глас.

— И на Рос му хареса. — Джаксън сияеше.

От радост Мелъди почувства, че се надува като балон.

— Страхотно — понечи да извика тя, но вместо това го изпя — чисто, ясно, красиво. Това бе звук, който от години не бе чувала. Чувстваше се така въодушевена, че трябваше да прегърне Джаксън, преди да е отлетяла в небето.

— Да си намерим камък — изръмжа някой, минавайки край тях.

„Клео!“

Обградена от приятелките си, царицата търсеше с неохота къде да седне. Джулия се изправи и предложи мястото си на ръба. Клео седна, без за миг да се поколебае. Едно след друго се освободиха още три места и приятелките ѝ се настаниха там. Бяха ли платили на момичетата да затоплят камъните, докато те пристигнат, или наистина бяха толкова страшни? Мелъди знаеше отговора. Цял живот бе топила камъните на популярните момичета в Бевърли Хилс. Но за това никога не си бе струвало да се бориш. За нищо не си бе струвало... досега.

Изведнъж водопадът спря. Водата, която остана, загъркори, сякаш се отичаше в канал. Тишината — остра и режеща — се стовари върху насъбралото се множество като плесница.

— Така е по-добре. — Франки вдигна палци към родителите си, които стояха на края на осеяната с одеяла поляна с дистанционното. Те искаха да ѝ се доверят. Казаха, че ѝ вярват. Но в напрегнатите им усмивки и измъчени лица се четеше безпокойство, а също и решимост да следят отблизо случващото се.

— Онова, което имам да ви кажа, трябва да се прошепне — рече тихо Франки.

Всички се приближиха към нея да чуват.

— Най-напред, благодаря ви, че се отзовахте толкова бързо. — Тя седна и провеси крака над мократа скала. Все още не бе свалила летателния гащеризон и грима, но шала ѝ го нямаше.

С всяко поклащане на краката ѝ луната докосваше деликатните болтове на врата ѝ и ги целуваше със своята хладна бяла светлина. — Миналата седмица опитах да покажа на нормитата в училище нашата необикновеност и всички знаем как свърши това.

Чу се смях, който бързо стихна.

— Но сега, благодарение на Мелъди, ние имаме нов шанс.

„О, не!“

— Не, пак ли нормито? — изцвърча момче с лице на гущер, седнало върху бамбукова постелка.

— Тя не е норми — ядосано му каза Джаксън.

„Какво?“

— Тя е от ГАЦИ!

— О, това вече го приемам — изцвърча Гущера. Той чукна ръка с приятеля си, а после я изви, за да могат лепкавите им длани да се разделят.

Последва нов смях. Виктор и Вивека се спогледаха.

— Това означава Група за атака на щатните идиоти — обади се Били отнякъде. — И между другото, вие ще сте щатните идиоти, ако не ѝ дадете шанс.

Мелъди се усмихна широко към другата страна на поляната, където беше Били.

— *Ка* — закашля се Клео.

Клаудин я сръчка с лакът и се засмя изненадана.

След толкова години на спотайване Мелъди най-сетне се изправи.

Десетки очи се вторачиха в нея. Те светеха в мрака като коледна елха — някои бяха зелени, някои червени, но повечето бяха жълти. Те я гледаха, пълни с очакване да ги отведе на ново, непознато за тях място. Точно като публиката, която някога стоеше в очакване да запее. Но този път нямаше да разчита на пеенето. Мелъди пристъпваше под прожектора, за да защити себе си — роля, която никога не бе помисляла, че ще избере. Но ето на, че тя стоеше там пред очите на всички.

— Разбирам защо не ми вярвате — започна Мелъди с треперещ глас. — Може би ако бях на ваше място, и на мен щеше да ми е трудно да вярвам. Но аз съм на ваша страна. Когато заведох Били в болницата, помислих, че вече съм го доказала. Но предполагам, че това не е достатъчно. Затова ще продължавам да опитвам. — С всяка следваща дума, тя дишаше все по-леко, а гласът ѝ ставаше по-чист, по-спокоен и по-кадифен. Като маслото в двигателя на неизползван автомобил, който само трябваше да се запали.

— И теб какво те е грижа? — попита Клео с отегчение.

— Защото знам какво е да отстъпиш мястото си на някого, който си мисли, че е по-добър от теб. Знам какво е да искаш да бъдеш „нормален“ толкова отчаяно, че да скриваш достойнствата, които те отличават. Но най-вече знам какво е да опиташ да промениш това. А това, това е най-ужасяващото чувство.

Джулия, очевидно развълнувана от признанието на Мелъди, кимна в съгласие, но наведе главата си толкова сънливо, че очилата ѝ се плъзнаха и паднаха на земята. Смутена, тя се наведе прешлен по прешлен, вдигна ги, а после бавно отстъпи назад в мрака.

— Моля ви, повярвайте ми — продължи Мелъди. — А когато излезете срещу целия свят, нека и аз да застана до вас. Така че заедно можем да...

Всички започнаха да ръкопляскат. Искрящите им очи бяха плувнали от състрадание, а очите на Мелъди от облекчение. „Наистина ли бе толкова лесно?“

Като се усмихна на Джаксън, тя седна и изпусна въздишка към звездното небе, а с нея и петнайсет години безпокойство.

След като аплодисментите заглъхнаха, Франки представи „наелектризиращото момче“, което щеше да помогне на РАД да направят първата си крачка към свободата. Брет Рединг излезе изпод клоните на дърветата и бе посрещнат със силно възклицание. На свой ред той възкликна, когато видя озарените очи на своята публика.

Застинал от страхопочитание, той се обърна към тях от края на поляната.

— Човече, това е невероятно — промърмори.

Всички се извърнаха с лице към него.

— Така... — Той допря ръце притеснено. — Имам чудесни новини... може би първо трябва да се представя. Казвам се Брет

Рединг — о, вие сигурно го знаете, нали сме от едно училище. Аз съм момчето, което случайно откъсна главата на Франки, а после полудя, но и за това сигурно знаете от новините — засмя се той.

Всички други мълчаха.

— Та, докато бях в болницата, един от репортерите ми даде визитката си и накратко, Мелъди, Джаксън и Франки решиха, че ще е добре да направим документален филм за вас и в него да покажем на хората кои сте. И Рос, репортерът, се съгласи. Той ще ми позволи аз да бъда режисьор и ще го излъчи по Втори канал по време на седмицата, посветена на Орегон. Въпроси?

Вдигна се гора от ръце, подобно на масово прослушване за реклама на дезодорант.

— Да, ти с очилата.

— Как си, Брет?

— О, Дюс, здрасти. Не можах да те видя в тъмното. Казвай!

— Питях се, ти защо си се захванал с това. Ти няма какво да доказваш.

— Филмът събира в едно двете мои страсти — киното и чуд... тоест РАД. — Той спря и погледна Франки. — А сега, когато започвам да ви опознавам, искам да помогна.

— Страхотно — Дюс остана доволен.

— Това ли е всичко? — Клео беше поразена. — На теб тази причина ти стига?

— Да — отвърна Дюс.

— Какво трябва да направим, за да участваме? — попита някой.

— Трябва да дадете съгласието си да ви интервюираме. Да споделите свои снимки, истории, надежди, мечти... — поясни Брет.

— Звучи опасно — чу се шепот.

— Лицата на всички ще бъдат размазани и никой няма да ви познае. Самоличността ви ще е изцяло скрита. Това ще е първата крачка към това да покажем на хората, че сте безобидни.

— А близките ни по света, те ще могат ли да видят предаването? — обади се Блу.

— Засега ще се излъчи само в нашия регион. Но мога да ви запиша копия, ако искате.

— Чудесно!

Въпросите продължаваха да ваят.

— Къде ще го заснемеш?

— В моята барака. Тя е съвсем уединена.

— Как ще се казва?

— „Чудовището на нашата улица“.

Последвалият смях показа, че заглавието се понрави на събралите се.

— А ще направиш ли само аудиозаписи, нали знаеш, за тези, чийто образ не излиза на филма? — попита Лала.

— Естествено! Мога да покажа други неща, докато вие говорите.

— *Зъб-ележително!*

— Кога ще го излъчат?

— На четиринайсети октомври — отвърна Брет. — О, ако ще участвате, трябва да сте в студиото, когато се излъчва записът. Искат да отговаряте на въпроси на зрителите, на живо.

— Тогава всички ще разберат кои са — намеси се Виктор с дълбокия си глас.

— Ще се погрижа образите и на живото предаване да са размазани. И... ще вземем и няколко охранители да пазят пред студиото — никой няма да ви види нито на влизане, нито на излизане.

Клео се изправи.

— Хайде, да си тръгваме! — каза тя на приятелките си.

Никоя не се помести.

— Чухте го. — Клео метна чантата на рамото си. — Трябва да сте свободни на четиринайсети, а вие не сте. Хайде да тръгваме.

Трите момичета се спогледаха.

— Казах, тръгвайте! — Клео тропна пак. — Това... както там се казва, е в същия ден, в който са снимките за Teen Vogue. — Тя отчетливо натърти на Teen Vogue, в случай че в Портланд не можеха да я чуят. — Обещах на редакторите в списанието, че ще сме професионалисти, затова трябва да се откажем от това.

Момичетата се изправиха с нежелание.

— Чакайте! — извика Мелъди, която не искаше да изгуби най-активните момичета в групата. — Не може ли да промените датата на вашите снимки?

Клео сви очи с омраза, смазвайки Мелъди между изкуствените си мигли.

— А защо вие не промените датата на вашето предаване?

— Не можем. Трябва да се излъчи в седмицата, посветена на Орегон. А и след като вашето е само за мода, не може ли...

— Нашето не е само за мода — изсъска Клео. — То е за мода и история. *Моята* история.

— Този филм ще е за твоето *бъдеще* — парира Мелъди.

РАД аплодираха отново.

Клео се извърна с лице към своите опоненти.

Когато се обърна, видя, че приятелките ѝ бяха седнали отново, а лактите им бяха допрени в знак на солидарност. Мелъди съжали мъничко Клео, но бе развълнувана, че момичетата щяха да участват.

— *Така ли?* — Клео се изсмя презрително. Тогава, без да каже и дума повече, тя мина с отсечена походка край Брет и се изгуби сред дърветата. След нея остана само гневна диря с аромат на смола.

Мелъди вдъхна сладко-горчивия дъх и се запита дали опитите ѝ да влезе в техния кръг обединяваха групата, или я разделяха.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЦАРИЦАТА ОСТАВА ЗЕЛЕНА

Последният звънец удари и сложи край на деня. Тя бе оцеляла.

Третият ден на училище без приятелки беше същият като втория, който на свой ред беше съвсем като първия: *невъобразим!* Клео никога не бе очаквала, че ще бъде подложена на социална екзекуция. Какво щеше да последва сега? Клаудин щеше да си присади коса? Лала да си купи ножове за обезкостяване? А Блу щеше да се пече през лятото на пясъците в Сахара? Изправена пред немислимото, тя трябваше да използва ситуацията по възможно най-добрия начин и да прегърне живота след смъртта... или поне да накара всички да мислят, че го е прегърнала.

Добре че беше Дюс. Той винаги стоеше залепен за нея като смола. Но след седемдесет и два часа баскетбол, обикаляне по магазините за слънчеви очила, обяди без клюкарстване и миризливи момчетии, Клео започна да се отегчава.

— След четирийсет минути ми започва тренировката — каза ѝ той, докато придържаше вратата с подметката на кецовете си. — Искаш ли да хапнем по едно парче пица преди това?

Клео видя отражението си в кафявите му авиаторски очила Сагега. Зад гърба ѝ — мрачно октомврийско небе... обикновено черно поло... безизразни очи. Тя въздъхна. Спорт и пица — в това ли се бе превърнал животът ѝ?

Наоколо ѝ учениците от „Мърстон Хай“ излизаха на талази от сградата с цвят на горчица. Приятелите като магнити се събираха, нетърпеливи да споделят преживяванията си от следобеда, преди да се приберат у дома и да почнат да си пращат съобщения. Това бе най-самотната част от отшелничеството ѝ. Часът, който я изпълваше с най-много ужас.

— Наистина не разбирам — оплака се Клео за кой ли път през последните седемдесет и два часа. — Как е възможно някой да

пренебрегне Teen Vogue заради някакви си аматьорски тийнейджърски филми?

— Те губят — отвърна Дюс разсеяно, като се поздрави охотно с друг баскетболист и му обеща да се видят след малко на игрището.

Като прикри раздразнението си от това прекъсване, Клео сграбчи Дюс за лакътя. Готова да започне спускане по входните стълби на училището, водещо отвъд смъртта, и олюлявайки се на седемсантиметровите си чехли от кожа на питон, тя попита:

— Вярваш ли, че може да размислят?

— Не знам. Ти? — Дюс кимна на друг приятел от баскетбола.

— По-добре да го направят. Снимките са след тринайсет дни.

— Чакай, те нали се оттеглиха?

— Не съм казала още на редакторите за тази история с „отказването“.

— Браво — Дюс вдигна ръка на следващия приятел. — А уж мумиите нямали сърца, и то смели.

Клео смъкна ръката му.

— Мислех си, че досега сами ще са се върнали на четири крака.

Точно тогава покрай тях минаха Клаудин, Лала и Блу. Те се смееха и размахваха чанти, като че това бе последният ден на училище. Момичетата спокойно можеха да замахнат с тях и в сърцето на Клео. Повече от това нямаше да могат да го разбият.

— Може би трябва да поговориш с тях — предложи Дюс, след като прекосиха двора на училището.

— Да, и какво да им кажа? — Клео пусна ръката му. — „Извинявайте за безценната възможност, която ви давам да носите скъпоценните накити на леля Нефертити?“ Или: „Ще ми простите ли някога, че ви уредих да се снимате в първокласно списание?“. А може би: „Вината е моя, че гарантирах за вашия професионализъм като модели!“. — Тя викаше, без да се интересува дали острият слух на Клаудин ще долови всяка дума, напоена със сарказъм.

— Да — Дюс намести шапката на главата си. — Остави ги. Хайде да си вземем пица.

Зад гърба им се чува забързани стъпки.

— Мисля, че го изпуснахме — изрече разочарован момичешки глас.

— Знаех си, че трябваше да се разделим — отвърна неясно другото момиче. — Ами ако Симона и Мади го намерят първи?

— Все едно, ние сме от театралния клуб. Ние ще успеем. Ааааа!

Клео се извърна и видя две момичетата от девети клас, облечени в трико и наметала. Лицата им бяха бели, а устните червени като череша. Ако не бяха восъчните им зъби, човек би си помислил, че са се блъснали в незасъхнала картина на канадското знаме.

Вместо да продължи след Дюс към пешеходната пътека, Клео спря.

— Извинете, защо сте облечени така?

Русото момиче, което очевидно бе боядисало косата си с черен спрей, тъй като на гърба ѝ стоеше един непокрит жълт участък, свали вампирските зъби, наведе се и прошепна: — Не си ли чула? — миришеше на аерозол и балсам за устни с аромат на череша.

Клео повдигна вежди и поклати глава.

— Брет Рединг провежда кастинг за риалити шоу с чудовища. CW^[1] също ще го излъчват.

— Аз чух за *Fox* — обади се естествено черната.

— Но вие не сте чудовища — възрази Клео, като оглеждаше опустяващия двор за някакво обяснение.

— Напротив, чудовища сме — смигна чернокосата и свали зъбите си.

— Това звучи като поредната шега. — Клео се направи, че не забеляза помахането на Дюс. — Мога ли да знам откъде чухте за това?

— Защо питаш? И ти ли искаш да участваш? — подозрително попита Русия кичур.

— Само недей като вампир — заяви брюнетката.

— Може да опиташ като красива вещица? — предложи русата. — Видяхме купища неща за вещици в гардероба с костюмите. Стаята на театралния клуб сигурно още е отворена и можеш да погледнеш, ако искаш.

— А защо не зла Барби? — предложи Естествената брюнетка.

— Или пък някой караконджул? — засмя се Русия кичур.

— О, да! — разхили се приятелката ѝ. — Можеш да проведеш китайско зеле от носа си.

— Китайско зеле? И защо? В това няма никаква логика!

— Обичам да го произнасям. Зе-ле, зе-ле, зе-ле.

Те се разсмяха.

Клео ги изгледа кръвнишки. Ако главата ѝ можеше да се завърти още по-бързо, тя щеше да политне като хеликоптер.

— Откъде разбрахте за това шоу?

Русия кичур бръкна в кожената си раница и подаде на Клео смачкан лист.

— Нали познаваш онова момиче от вашия клас... с бабешките очила и откачени чорапогащници... винаги върви след бившата на Брет и пише?

Клео кимна. *Хейли!*

— Тя ми го даде в стола.

ЗОМБИТА

обсебват ума на
БРЕТ РЕДИНГ!

ПРИНУЖДАВАТ ГО ДА СЛОЖИ КРАЙ НА ВРЪЗНАТА СИ
СЪС СВОЯТА ПРИЯТЕЛНА И ДА РЕЖИСИРА КИНОПРОПАГАНДА В

ИМЕТО НА ЧУДОВИЩАТА

**ВДИГНИ СЕ НА ПРОТЕСТ,
ИЛИ ЩЕ СТАНЕШ ТИ НА ГРЕС!
ТИ РЕШАВАШ.**

За разискване на организацията
и стратегията – среща при
пилона до главния вход

**ЧЕТВЪРТЪК, 15:15
1 ОКТОМВРИ**

*ОТПЕЧАТВАНЕТО НА ЛИСТОВКАТА Е ПЛАТЕНО ОТ ЛОВ
ЛОВ НА ОПАСНИ ВАМПИРИ

Клео смачка листовката.

— Повярвайте ми, това е поредният номер.

— Все едно — каза Русия кичур и сложи зъбите си. — Ти губиш. Момичетата се втурнаха да дирят слава, а Клео хвърли листовката в кошчето с такъв замах и свистене, който щеше да впечатли Дюс, ако го бе видял. Но той стоеше подпрян на един пожарен кран с гръб към нея и барабанеше с пръсти на песента, която гърмеше от айпода му.

Клео издърпа едната слушалка от ухото му.

— Готово.

— Какво стана? — попита Дюс.

— Някакви шантави нормита, които искат да участват във филма на Брет — намуси се Клео. — Не е за вярване, че някой би пожелал да участва.

— Имаш предвид нормита, нали? — Той няколко пъти нетърпеливо натисна бутона на светофара.

— Не, имам предвид някого изобщо. Това е самоубийство.

Светна зелено.

— Аз ще участвам — каза Дюс и стъпи на платното.

Клео го издърпа обратно за яката на коженото яке.

— Какво? Защо не си ми казал?

— Мислех, че е ясно.

— *Ясно?* — Несигурността пропълзя през корема ѝ и се уви около сърцето и. — И защо да ми е ясно, че ти ще участваш във филма, който проваля живота ми? За мен би било ясно да дойдеш да ме подкрепиш на моите снимки. А не да подкрепиш врага!

Една възрастна жена мина край тях, като влачеше крака. Тя изгледа Клео с презрение и вероятно се зачуди защо толкова хубаво младо момиче прави сцена на светофара. Клео сбърчи носле и се оплези на стария прилеп. Ужасена, жената извърна поглед. Това не реши нищо, но поне я накара да се почувства по-добре.

Дюс взе ръката ѝ в своята.

— Клео, забрави ли, аз не съм враг?

— Сега вече си! — Клео се отскубна и затича, колкото можеше, със седемсантиметровите си токчета. С всяка стъпка сърцето ѝ се свиваше все повече. Бе останала напълно сама. Но самосъжалението трябваше да почака. Трябваше да измисли план. И то светкавично. Тя погледна назад към училището.

Лекият вятър и сивото небе обещаваха дъжд. Дворът пустееше. Само две превити фигури седяха със скръстени крака до пилона. *Аха!*

„Отлично?“

— Чакайте ме отзад под скамейките на стадиона срещу машината за закуски. Ако има някой, не ме заговаряйте — прошепна Клео, минавайки край тях, и без да поглежда назад, изкачи циментовите стъпала.

Тя нарочно отвори шкафчето си и пъкна учебника по история в златистата си чанта, в случай че Били, клюкарят, се мотаеше наблизко. Заслуша се да чуе дишането му и огледа пода за хартийки от *Starburst*. Нищо. Без да губи време, Клео излезе навън през страничната врата.

Клео рядко посещаваше задния двор на „Мърстон Хай“. Доколкото на нея ѝ бе известно, от пистите излитаха камили, а футболната топка се правеше от чифт твърди сандали. Но работата беше на живот и смърт. Не можеше без изключения.

Когато пристигна, Бека и Хейли вече бяха там. След като се огледа да се увери, че стадионът бе празен, Клео се изкачи по пътеката и седна точно над двете си мишени. Тя отвори учебника и се престори, че чете за самоуправлението в британска Северна Америка. След още един бърз оглед тя удари с дървения си ток алуминиевата редица.

— Чувате ли ме? — измърмори тя. — Чукни веднъж за „да“.

Чук.

— Сами ли работите?

Чук.

— Кой ти каза за филма? — прошепна тя, като се питаше дали някой от РАД е издал информацията.

— Рос Хийли от Втори канал — отвърна Бека шепнешком. — Бях в списъка с препоръчители във филмовото резюме на Брет. Казах, че Брет е много добър режисьор, но това беше, преди Рос да ми каже за кинопропагандата на зомбитата. Боже, защо не попитах за какво става дума, *преди* да дам препоръките? Чувствам се като такъв...

Клео чукна с токче.

— Сега няма време за чувства. Отговаряй само на въпросите. — Тя отгърна учебника на следващата страница. — Какви са целите ти?

— Първо, да спра пропагандата, като спра филма. Второ, да докажа, че в Салем живеят чудовища и да ги изправя пред съда. Трето, да си върна Бр...

Чук.

— Без емоции.

— Извинявай.

Клео внимателно обмисли трифронтовия план. Първата цел съвпаднаше с нейната. Спирането на филма щеше да накара момичетата да молят за прошка, и най-вече, щеше да ги накара отново да се посветят на Teen Vogue. Тогава щеше да елиминира Бека, преди да е успяла да каже „цел номер две“.

— Имаш ли план?

Чук.

— Казвай.

— Откъде да знам, че мога да ти се доверя? — попита Бека. Преимуществото бе вече на нейна страна.

— Нали съм тук? — троснато отвърна Клео.

— Това не е достатъчно — на свой ред се тросна Бека.

Клео се оплези над главата на Бека. „Това смотано норми дава ли си сметка с кого си има работа?“

— Може да си шпионин — обясни Бека.

— Ами аз съм — рече Клео, като мислеше бързо. — Но не работя за тях, а срещу тях. Следя ги от години.

Бека и Хейли си размениха няколко реплики шепнешком.

— Защо?

— Мразя зомбитата. Дълга история. — За миг Клео изпита вина, задето предаде Джулия, но това бе война. И ако да оцелееш, значеше да говориш щуротии за немъртвите, така да е. Тя го правеше за тяхно добро.

— Кой е водачът им? Какво искат? Какви са слабостите им?

Клео стисна устни. Тя искаше да саботира филма, не да унищожи приятелите си. Царицата не бе предател.

— Нека и ние се присъединим към каузата ти — настоя Бека.

— Не може. Аз работя сама.

— Тогава каква е ползата от теб?

— А от вас? — отвърна Клео.

— Знам всички пароли на Брет. Мога да вляза в компютъра му и да изтрия филма преди излъчването му.

„Не е зле!“

— Как ще се вмъкнеш у тях?

— Той работи от училище. От аудио-визуалния кабинет.

„Никак не е зле!“

— А *ти* какво можеш да предложиш? — попита Бека.

— Мога да разбера, когато филмът е готов, и така ти ще знаеш кога да го изтриеш — опита Клео.

Ново шепнене.

— Добре — съгласи се Бека, сякаш правеше огромна услуга на Клео. — Значи ли това, че участваш?

— При две условия — Клео отвори нова страница от учебника. — Първо, никой не бива да знае, че съм член на ЛОВ. Съгласни?

— И защо не?

— Съгласни?

Чук.

— И второ, двете с Хейли ще спрете да пишете тази тъпа книга за мен.

— Ти знаеш за нея? — попита Хейли с нейния тънък гласец.

Клео чукна с крак.

— Имаш предвид „Бек става по-добра отвсякога, или истинската история на едно завръщане към училищната слава, след като едно друго момиче, чието име няма да споменавам — КЛЕО — се прицели в Брет, но после бе уцелена от Бека, а след това каза на цялото училище, че Бека има склонност към насилие и всички трябва да я отбягват на всяка цена“. Да, знам за нея.

Като дим шепотът се надигна между седалките.

— Имаме ли сделка? — нетърпеливо попита Клео.

Чук.

— Добре. — Клео стана и тромаво тръгна надолу. — Ще държим връзка.

---

[1] Американска телевизионна компания. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ИЗГАРЯНЕ ТРЕТА СТЕПЕН

Отвън бараката на Брет имаше плачевен вид. Запокитена в далечния край на градината, зад къщичката на дървото, грила и тетърбола^[1], тя бе като срамежливото дете, което гледа как всички останали на партито се забавляват на дансинга. Овехтялата облицовка от кедрово дърво бе покрита от паяжина, сухи листа, избуяли бурени и курешки. Прозорците бяха изцапани с кал. Това не беше място, на което един джентълмен да заведе на първа среща своята дама. Но Франки не бе обикновено момиче.

— Ето това е. — Брет плъзна леко вратата и тя се отвори.

От дъното на бараката към тях полетяха две искрящи очи и спряха точно пред лицето на Франки. Ако не беше видяла черния гумен прилеп да подскача на въжето, можеше да пуска искри чак до следващия месец.

— Сладък е. — Тя погъделичка прилепа по издутото коремче. Под крилото му се четеше надпис *Made in China*.

Брет се усмихна с облекчение и каза, клатейки глава, сякаш се питаше как е възможно това:

— Бека мразеше Радар. Мразеше всичко тук.

Той вдигна ръка и дръпна връвта, която висеше от голата червена крушка. Франки вдъхна толкова дълбоко дезодоранта му с аромат на бор, че той стигна чак в корема ѝ.

— Какво ще кажеш? — попита той сред адското зарево.

Ако Франки знаеше по-подходяща дума от *наелектризиращо*, щеше да я използва. Вместо това тя седна удобно на черния диван и огледа бараката с мълчаливо страхопочитание, като остави очите ѝ да говорят вместо нея.

Купчини от видеокасети на класически филми на ужасите бяха издигнати на височината на раменете и образуваха пиедестали, върху които бяха сложени бюстове на любимите чудовища на Брет: Франкенщайн, Дракула, Годзила, Саскуоч, едно зомби, един върколак,

чудовището от Лох Нес и конникът без глава с изрезка от списание на главата на Спенсър Прат^[2], залепена с тиксо на врата му. От тавана до пода, вместо тапети, по стените бяха залепени стари киноплакати на Франкенщайн. С подредените в хронологичен ред и полирани портрети на дядо Щайн, бараката приличаше повече на стар албум от изрезки, отколкото на купчина боклуци. Но най-вече, те даваха увереност на Франки, че Брет не просто я приемаше такава, каквата е; той я бе чакал цял живот.

— Бараката ти прилича повече на минимумзей — накрая рече тя.

— Колекционирам, откакто станах на седем. — Той седна до нея. — Странно е, но ако се замислиш, аз познавам семейството ти много преди теб.

Франки извърна тяло към него. Брет се обърна към нея. Той подпря ръка на облегалката на дивана и остави ръката си леко да се полюшва до брадичката ѝ. Черен маникюр, сребърен пръстен с череп и часовник със зелен циферблат на дебела кожена каишка — той сякаш бе създаден за нея.

— Знаеш ли какво ѝ липсва на обстановката?

Брет поклати глава.

— Булчинската рокля на баба Щайн.

— Онази, с която беше на танците? Това е била...

Франки кимна.

— Точно така. Истинската рокля на годеницата на Франкенщайн — изрече тя, потръпвайки от обещанието за неговото вълнение.

Тя продължаваше да се усмихва, предвкушвайки възторга му. Взря се в очите му да открие там искрата на разпознаването. Погледна кървавочервените му устни в очакване да се разтворят от изненада. Но по лицето му нямаше почти никаква промяна. Брет я гледаше през разрошената си от училище коса, сякаш гледаше красив залез, а изражението му бе замръзнало някъде между благодарността и възхищението.

Брет се наведе към нея. Франки повдигна лицето си срещу неговото. Ех, да можеше да е облечена в красивата бяла дантелена рокля, а не в тази черно-бяла рокля от крепон с дълги ръкави... или може би онази късата рокля от розов шифон на Bluefly.com. Или туника с къси дънкови шорти, или жълта тениска с открито рамо и дънки... Но всичко това трябваше да почака, докато РАД спечелят

революцията. Пък и Брет, изглежда, нямаше нищо против. Устните му приближаваха нейните с една-едничка мисъл в главата. Франки провери бързо шевовете на врата си, докато вътре в нея всеки ват електричество пукаше, концентрираше се в предната част на тялото ѝ и така я побутваше леко напред, все по-близо до него. Не че тя се нуждаеше от побутване. Очите ѝ се притвориха, устните се разтвориха, а ръцете ѝ леко се отпуснаха на раменете му.

— Здравсти. — Хит Бърнс влетя през вратата.

Франки и Брет се разделиха. Потоците от желание помежду им се люшкаха неуверено кой път да захванат.

— Извинете, малко закъснях. — Зад себе си той влачеше две поставки за прожекторите, дълги по два метра всяка.

„Закъсня, но не достатъчно“.

— Няма нищо. — Брет стана да помогне на най-добрия си приятел и асистент. — Първият още не е дошъл, така че...

— Добре — въздъхна слабичкият червенокоско, като отри потта от челото си с ръкава на тъмнолилавото яке. — Къде да ги оставя?

През следващите петнайсет минути момчетата превърнаха бараката във филмово студио. Те покриха с черен плат изцапаните с изкуствена кръв прозорци, избутаха дивана по-далеч от стената, за да постигнат дълбочина, върнаха прилепа Радар в изходната му позиция и преместиха осемте колони от видеокасети в дъното за фон.

Щом всичко беше готово, Хит включи прожекторите. Те светнаха с щракване.

— Брет, човече, това е пълна лудница. — Той с възхита огледа резултата от работата си.

— Нали знаеш, че това е строго секретно? — попита Франки, макар Брет многократно да я беше уверявал, че могат да се доверят на неговия приятел норми. — Никой никога не бива да узнава къде или кого снимаме. Никога.

— Защо мислиш, че закъснях толкова? — попита Хит. — Половината от театралния клуб ме преследваха по петите. Все едно цяла глутница вампири ме гонеше по улицата в някоя нискобюджетна продукция.

— Ех, как ми се иска и аз да бях там — пошегува се Брет. — Как ги разкара?

— Скочих на един автобус.

Брет се засмя.

— И къде те откара?

— От другата страна на реката. Трябваше да хвана такси до тук, иначе щях да закъснея още.

— О, това е просто класика! — Брет чукна приятеля си по ръката и се обърна към Франки. — Сега вярваш ли му?

Франки бе на път да се извини, когато на вратата се почука.

— Кой е? — извика Брет.

— Джаксън.

Хит плъзна вратата и покани първия участник вътре. Когато го видя, Франки изпита силно чувство на вина. Някъде зад дебелия черен очила и чорлавия му бретон чакаше да се покаже Ди Джей. И когато излезеше, той щеше да очаква да види Франки, не Франки и Брет.

Но тя какво можеше да направи? Да раздели Мелъди и приятеля ѝ? Да стане защитник на глобалното затопляне? Да отрече своите чувства и така да пощади неговите? За щастие, цяла седмица вече Джаксън не се бе потил и тя все още не се бе изправяла пред този проблем. Но до лятото оставаха само някакви си девет месеца. Тя все някога ще трябва да каже истината на Ди Джей.

— Мястото е убиец. — Джаксън се настани на дивана.

— Къде е Мелъди? — поинтересува се Франки.

— Имат семейна вечер за игри вкъщи и родителите ѝ настояват да участва. Била проспала последната или нещо такова — отвърна Джаксън и извади телефона да ѝ прати бързо съобщение. — Каза, че ще опита да се измъкне по-късно. Е, как ще станат тук нещата?

— Франки ще задава въпросите зад камера, аз ще снимам, а Хит ще отговаря за аудио записите — обясни Брет много професионално. — Постарай се да гледаш към нея, а не в обектива. Не се тревожи — името ти няма да се споменава и лицето ти ще е размазано.

— Готов ли си? — Франки разгъна листа с десетте въпроса.

Джаксън запретна ръкавите на бежовото сако и кръстоса крака. Върху предната част на черния Converse с червен химикал беше изписана буквата М.

— Да.

— Какво в теб те прави различен от другите? — подхвана Франки.

— Може да се каже, че имам раздвоение на личността — в мен живеят двама души.

— Как се е случило това?

— Моят дядо е доктор Джекил. Той се пристрастил към отвара, която му давала смелостта да осъществи и най-тъмните си фантазии. Но тя променила генетичния му код и това се предало на сина му, моя баща. Остатъци от новия код има и в моята кръв. Когато се потя, те се активират. Химическите вещества в потта ми задействат нещо в мозъка и това предизвиква появата на Ди Джей. Той е моята друга половина.

— От кога знаеш за това?

— От около седмица.

— Кога за първи път забеляза, че си различен?

— Винаги съм знаел, че страдам от загуба на паметта, но никога не съм предполагал, че се превръщам в купонджия на име Ди Джей Хайд. Научих това едва когато приятелката ми показа клип на трансформацията. Не можех да повярвам — Джаксън нервно заклати крак. Брет наклони камерата, за да улови напрежението му.

— Кое е най-хубавото нещо в това да бъдеш РАД?

— Да си част от общество, в което всеки се грижи за другите.

— Кое е най-лошото нещо?

— Това, че трябва да се криеш.

— Смяташ ли, че ти или Ди Джей сте опасни?

— Само един за друг. Майка ми все още не ми е казала, защото не знае как ще реагира. Може да изпита ревност и да се помъчи да ме държи настрана или нещо такова. Освен това ми се струва, че Ди Джей не учи толкова, колкото аз. А това може да навреди на успеха ми в училище. А пък аз не обичам много купоните и мога да съсия социалния му живот. Но освен това, не... нищо друго.

— Как би се променил животът ти, ако не се налагаше да криеш кой си?

— Щях да спортувам, защото нямаше да се страхувам да се изпотя. Щях да ходя на плаж. Мама щеше да включва отоплението през зимата. О — Джаксън бръкна в джоба на сакото си и извади оттам мини вентилатора, — и щях да хвърля това. — Той го включи и приближи до лицето си въртящите се пластмасови перки.

Франки се усмихна и вдигна палци нагоре. Всичко се получаваше отлично.

— Защо се съ согласи да участваш в този филм?

— Искам нормитата... ъъ... обикновените хора да знаят, че аз съм добър човек, уморен от необходимостта да се крие, уморен да се срамува от това кой е.

— Благодаря ти, Джаксън. Това беше.

— Не каза ли, че има десет въпроса? Това бяха девет.

Брет снижи камерата.

— Трябва да му зададеш и десетия. Това ще е най-добрата част от шоуто.

— Мисля, че това е достатъчно. — Франки сгъна листа, после пак го сгъна и продължи така, докато повече нямаше накъде да се сгъва. — Имаме още шест интервюта за тази вечер. Трябва да спазваме графика.

— Какъв беше въпросът? — попита Джаксън.

Франки сведе очи.

— Надявахме се да ни позволиш да поговорим и с Ди Джей — отвърна Брет.

Кракът на Джаксън спря да се движи.

— Вие сериозно ли?

На Франки ѝ се прииска да скочи през прозореца и да избяга. Раздялата с Ди Джей и без това щеше да е трудна. Трябваше ли точно тази вечер да се случи? Пред очите на всички?

— Трансформацията ще е най-горещата част от шоуто — добави и Хит.

— Би било чудесно — каза Брет. — Нормитата ще видят, че няма от какво да се страхуват, дори тогава, когато най-лошото от теб излезе наяве.

Франки се размърда неспокойно. Не ѝ беше приятно, но трябваше да признае, че Хит има право. Щеше да е добре за шоуто. А това означаваше, че ще е добре и за РАД.

Джаксън се облегна и се замисли.

Франки, Брет и Хит чакаха мълчаливо.

— При едно условие — каза Джаксън накрая.

Франки стисна ръцете си в юмрук. Знаеше какво ще последва.

— Да се разделиш с Ди Джей.

— Да се разделиш с Ди Джей ли? — Брет бе шокиран. — За какво говорите?

— Моля те — Франки погледна с досада. — Главата ми още не си бе съвсем на мястото тогава. Беше като някаква реакция след преживяното.

— Тогава съм съгласен с Джаксън. Със сигурност трябва да му кажеш, че двамата сте дотук.

— Защо? — засмя се Франки.

Бледите страни на Брет станаха тъмночервени. Тя бе получила отговора си.

— Добре. Усили прожекторите.

* * *

В бараката горещината ставаше непоносима. Франки и двете момчета гледаха Джаксън като гърне на огъня, което отказваше да заври.

— Опитай да подскачаш — предложи Брет. Камерата, насочена към Джаксън, чакаше върху триножника да заработи. Брет се бе подпрял на стената. Лицето му гореше, а косата му бе мокра от пот. Джаксън подскачаше. Бараката се тресеше. Брет го накара да спре.

— Защо не опиташ лицеви опори? — обади се Франки.

Джаксън се подчини, легна на земята и започна да прави лицеви опори.

— Как е възможно да не се изпотиш? — Хит се облегна на тъмния прозорец и започна да вее пред лицето си разписанието на автобусите. — Аз едва дишам. — Той още по-силно започна да вее и вдигна прах от перваза на прозореца. Клепачите му запърхаха, носът му се сбърчи и а... а... ап-чих! Той кихна със силата на торнадо, а носът му избълва огнени пламъци. Преди да успеят да нанесат някакви поражения наоколо, те се прибраха обратно в устата му като засмукани спагети.

Всички стояха неподвижно. От пръстите на Франки като от разтопена восъчна свещ капеха капки с цвят на праскова. Гримът ѝ се бе разтекъл.

Брет отлепи очи от визъора на камерата и се обърна към приятеля си.

— Какво по... — прошепна той.

— Не знам — сви рамене Хит. — Започна да ми се появява, като станах на петнайсет. Предимно когато се оригвам или, нали се сещаш... — Той посочи към задните си части. — Но никога, когато кихам. А и пламъците обикновено не са толкова големи.

— И защо не си ми казал досега? — попита Брет леко засегнат.

— Ами не ми беше удобно да ти кажа.

Те замлъкнаха и се спогледаха. Ъгълчетата на устните им бавно започнаха да се извиват нагоре, докато истината попиваше в умовете им.

— Ти си РАД! — изкрещя Брет радостно.

— Аз съм РАД! — извика Хит, без да може да повярва.

— Гледайте! — Франки посочи дивана.

Потънал в пот и учуден, Джаксън гледаше право пред себе си, очите му меняха цветовете си от кафяво на черно, после пак кафяво, черно, докато накрая станаха сини. Косата му от кафява изсветля до пясъчноруса, а на лицето му се появи като светъл прах едва набола брада.

„Това е нещо ново“, каза си Франки.

Ди Джей се бе появил.

— Тук мирише на изгорели филийки — произнесе той и раздели косата си на път. Свали сакото на Джаксън, сви го на топка и го запрати в другия край на бараката.

— Бомбичка! — Той се изправи. — Къде беше?

Изумена от тази физическа трансформация, Франки се запъна да отговори.

— Ами, ти, ти къде беше? — прехвърли тя топката у него.

Ди Джей се почеса отзад по главата.

— Някой май е нетърпелив, а? — Той се засмя. — Нали снощи бяхме заедно. Преди аз да се измъкна...

— Всъщност това беше преди почти цяла седмица.

— Добре, добре. Няма нужда да си съчиняваш истории. Мисля, че е сладко, че съм ти липсвал. И ти ми липсваше. — Той спря. — Чакай малко, какво прави приятелят на Бека тук? Ами камерата защо е?

— Правим филм за необикновени хора, а ти си необикновен. Затова искаме да ти зададем няколко въпроса.

— Стига, когато свършим, и аз да мога да ти задам един — отвърна и нави ръкавите на синята риза на Джаксън, а после седна обратно на дивана. За разлика от другата си половина, Ди Джей свободно простря ръце на облегалката на дивана — истинска рок звезда между два невидими супермодела.

— Добре — съгласи се Франки. От възмущение ръцете ѝ трепереха. — Така. — Тя нервно се засуети с бележките си, като омаза края на листа с грим. — Какво те прави различен от другите?

— Забавен съм, спокоен и изкарвам добри оценки, без да уча.

— Как се е случило това?

— Една трета гени, две трети чар.

— Гени? Чии гени? — настоя тя.

— На стария Хайд. Човекът е бил шантав купонджия. Чел съм дневниците му. Повярвай ми, бил е направо луд.

Франки се запита дали да не каже на Ди Джей за Джаксън тук и сега. Представи си само какъв филм ще излезе! Опра^[3] би го направила. Но не Франки трябваше да стори това, а майка му, или по-скоро майка *им*. Франки можеше единствено да прескочи няколко въпроса и да се моли Ди Джей да не види интервюто на Джаксън по телевизията.

— Защо прие да участваш във филма?

— Защото ти прие да ми отговориш на един въпрос.

Франки се засмя. Беше много чаровен.

— Добре, кажи какъв е твоят въпрос? — Тя даде знак на Брет да изключи камерата и той побърза да го стори. Франки се приготви за неизбежното и припомни на гузната си съвест, че наранявайки него, тя всъщност помагаше на Джаксън, Мелди, Брет и *себе си*. Ползите натежаваха над щетите хилядократно. Пък и те се познаваха сравнително отскоро, така че...

— Питам се... — Ди Джей свали очилата на Джаксън. Сините му очи преливаха от искреност. И изведнъж, без значение какви щяха да са пресметнатите ползи, Франки разбра, че не може да разбие сърцето му. Той не заслужаваше това.

— Бомбичка?

— Да — каза Франки на сивите си ботуши. Болтовете ѝ започнаха да смъдят.

— Имаш ли нещо против, ако излизаме и с други хора?

— *Какво?* — Франки се разсмя.

— Знам, че не това очакваше. — Той взе ръката ѝ. — Съжалявам. Просто в момента животът ми е така разпилян и изобщо не знам къде ще се озова в следващата минута. А това не е честно спрямо теб.

Брет и Хит се засмяха.

— Напълно те разбирам — усмихна му се Франки. Тя отвори вратата, закаднияла за глътка свеж въздух и завръщането на Джаксън.

Но преди Ди Джей да е изчезнал, тя вдигна пръст и пусна една искрица точно на бузата му. Той потърка червеното петно щастлив.

— Това за какво е?

— За спомен.

— Никога няма да те забравя, Бомбичка — намигна ѝ той.

Гърдите на Франки се разшириха от щастие. Мънички усмихнати лица заваляха вътре в нея като фейерверки. Тогава очите му станаха черни. После сини. После отново кафяви.

Промяната наистина се усещаше във въздуха.

---

[1] Популярна в САЩ игра, която се играе с волейболна топка, завързана за пилон. Целта е с един удар въжетото с топката да се намотае около пилона. — Б.пр. ↑

[2] Американска риалити звезда, съпруг на друга популярна личност в Щатите — Хейди Монтаг. — Б.пр. ↑

[3] Известната американска телевизионна водеща Опра Уинфри. — Б.ред. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

ВОЙНА В ТОАЛЕТНАТА

Мелъди облегна с облекчение рамо на вратата на тоалетната. Имаше три минути преди часа по литература. До уикенда оставаше само един час. Не че това бе от значение, защото време да се наспи нямаше да има. Нямаше да има време и да потърси с Кандис кафене, в което правеха що-годе прилично лате, нито пък да изгледа с Джексън някоя романтична комедия от видеотеката. До понеделник трябваше да изгледа и пресее всяко едно интервю с РАД, което бяха заснели през изминалите осем дни. В понеделник Рос очакваше работната версия на филма, за да може да даде своите насоки. Филмът трябваше да се излъчи в четвъртък. Дългът на ГАЩИ я зовеше.

Когато влезе, наместо обичайната миризма в тоалетната на третия етаж, я посрещна аромат на смола. Онази Мелъди от Бевърли Хилс мигом би побягнала към втория етаж. Но новата Мелъди от Салем отказваше да бяга.

Клео излезе от средната кабинка и затропа с дървените платформи на сандалите си към мивката. Златните триъгълни обеци се поклащаха в такт с полюшването на черно-зелената къса пола. Стилът ѝ на състезателка по фигурно пързаяне бе така неподправено неин и така ѝ подходеше, че Мелъди се видя принудена да разгледа на второ четене бялата съвсем обикновена тениска, бежовите панталони с връзки на кръста и сините си гуменки. Изведнъж тя усети безсилие — като селянка в присъствието на царска особа.

— Здравсти. — Мелъди надвика шума от сешоара за ръце. — Хубава рокля.

Клео натисна копчето втори път.

Несъмнено тя винеше Мелъди за провалените снимки за Teen Vogue, за свадата с приятелките ѝ и просто за това, че се бе родила норми. Но далеч по-лесно бе да примамим царицата майка с мед, отколкото с оцет. И така Мелъди се застави да бъде сладка.

— Знаеш ли, още щом влязох, по парфюма разбрах, че ти си тук. Четох някъде, че момичетата с парфюм, който е тяхна запазена марка, се отличавали с повече амбициозност от всички други.

В отговор Клео натисна за трети път копчето на сешоара.

„Бъди мила... бъди мила... бъди мила...“

— Знаеш ли, днес в стола приятелките ти говореха колко им липсваш. — Мелъди излъга, като пренебрегна растящото напрежение в пикочния си мехур. Истината бе друга: Клаудин бе видяла Клео да върви заедно с Бека и Хейли по коридора и вече почти я бе отписала завинаги. — Те искат да се върнеш.

Клео най-сетне я погледна в очите.

— О, значи ти седиш на тяхната маса сега? — сопна се тя гневно и вторачи в Мелъди парализиращия си поглед.

Клео се чувстваше заплашена. Това бе ясно. Ясно бе също, че ако някога от Мелъди се бе очаквало да следва своята тактика да бъде мила и сладка в името на мира, то това бе именно сега. Но от другата страна ѝ предлагаха само оцет и нищо друго.

— На теб какъв ти е проблемът? — От устата на Мелъди се разхвърчаха пръски. — Опитвам се да помогна, а ти го раздаваш като Римската империя или там нещо такова.

Очите на Клео се разшириха предупредително. Но Мелъди не можеше да спре. Самоувереността, подкрепена от способността ѝ да използва историческата метафора съвсем на място, ѝ вдъхна повече кураж от която и да е къса поличка. — Аз не се опитвам да те сваля от трона — продължи Мелъди, — просто...

— Шшшшт — изсъска Клео и посочи първата кабинка, където чифт *UGG* с цвят на праскова се поклащаха над пода.

— Виж — прошепна Мелъди, като не искаше да изпусне момента. — Никога не съм имала намерение да ви разделям. Просто отстоявам това, в което вярвам.

— Аз също — не отстъпваше Клео. Обещите ѝ се поклатиха в съгласие.

— Как? Като поставяш фотосесията на първо място? Само това ли е важно за теб? А къде остават правата за равенство и...

Клео тропна с крак.

— За какво говориш? Ти окончателно ли си загуби ума? И теб ли зомбитата са те обсебили?

— *Какво?*

Мелъди потърси в очите на Клео някакво обяснение, намигване, сълза, знак, загатване, намек, който да стигне до нея, преди объркването да я залее напълно и да я удави. Но там нямаше нищо. Погледът ѝ бе непреклонен, леден, точно като на Бека, когато бе открила видеото с Джаксън.

— Чакай малко — изсмя се Мелъди. — Сега разбирам какво става. Ти се движиш с Бека и...

Звънецът удари. Последният час започваше. Но Мелъди не можеше да се спре. Клео може и да не бе най-добрата царица, но заслужаваше да знае истината.

— Трябва да внимаваш с Бека. Не ѝ се доверявай.

Някой пусна водата в тоалетната.

Вратата се отвори и Бека излезе.

Мелъди се спусна към последната кабинка и тръшна вратата зад себе си. Но въпреки това след нея успяха да се вмъкнат срамът, гневът и разкаянието. Как може да е толкова сляпа? Ботушите с цвят на праскова, неочакваният коментар за зомбитата, широко отворените очи, в които се четеше предупреждение? Клео се бе опитала да ѝ подсказе, че не бяха сами, но увлечена от собствения си глас, Мелъди бе отказала да види предупреждението.

— Ей, Мелодорк — извика Клео над течащата вода. — Благодаря за предупреждението.

Бека се засмя, а после двете излязоха заедно и оставиха Мелъди сама.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

КРАЙ

Светлината в „Мърстон Хай“ бе приглушена и училището беше празно. Никой не ходеше там в неделя, освен онези, които нямаха какво друго да правят. Но именно от тях се боеше Клео — от тези, които стояха в аудио-визуалния кабинет, докато портиерът не ги изгонеше. Те щяха да разберат, че посещението ѝ в техния компютърен храм бе с някаква потайна цел. Екзотичната ѝ красота не просто щеше да изпъкне сред тях като кала в леха със зеле, но досега тя никога дори не бе помисляла да влезе в подземното им леговище, особено в този часови пояс, когато слънцето бе най-подходящо за плаж. И дори да не заподозрат някое тъмно деяние, те щяха да си помислят, че Клео не е в състояние да си позволи собствен компютър. И двете теории бяха еднакво пагубни за репутацията ѝ.

И така, Клео прекарваше неделния следобед, затворена в тоалетната в мазето, вместо да се припица на слънце, да обикаля по магазините и да отиде на спа. И чакаше. Чакаше съобщение от Бека. Щом и последният компютърджия си тръгне, Бека щеше да хакне компютъра на Брет и да изтрие „Чудовището на нашата улица“. Благодарение на приятелите си във Facebook, Клео бе научила, че Рос очаква филма до края на деня в понеделник. Социално напрежение, трупано цели две седмици, се изля от гърдите на Клео в хлорния въздух. Но краят най-сетне бе близо.

Тя погледна телефона си. Нямаше съобщение.

Птах^[1]?

Трудно ѝ бе да повярва, че Дюс все още не бе променил мнението си. Беше ѝ пратил съобщение в деня, когато се скараха, за да я помоли да „премисли“ нещата. Тя бе отвърнала: „Или филма, или аз“. На това той отвърна: „И двете“. Тя му написа: „Грешен отговор“, и после часове наред плака, заровила глава в едно котешко кожухче.

Трябваше да впрегне цялата сила на волята си, за да се преструва на недостъпна и да не настоява той да промени решението си, и то

когато увереността ѝ в гърбицата с форма на сърце беше на привършване. Но кой друг освен нея можеше да му даде урок колко важно е да поставя приятелката си винаги на първо място?

Ами приятелките ѝ? Тя вярваше твърдо, че досега те щяха да се върнат при нея, и затова не бе казала на Teen Vogue, че не им достигат два модела и един стилист. Снимките бяха само след четири дни и необходимостта да си признае ставаше неотложна. На карта бяха заложили професионалните връзки на Клео плюс доверието на баща ѝ. Ако сега си признаеше, от списанието щяха да имат достатъчно време да намерят заместници. Но в самия ден на снимките? Дали изобщо щяха да пожелаят да го направят?

Клео отново провери телефона си. Все още никакви съобщения. Наистина ли приятелките ѝ се забавляваха без нея? Как изобщо беше възможно това?

И все пак Клео не спираше да се надява.

Bun!

Добре че бяха постоянните новини от Бека за операция ЛОВ, иначе телефонът ѝ щеше да умре от самота.

До: КЛЕО

10 октомври, 16:03

БЕКА: Чисто е!

* * *

Една ръка в розова гумена ръкавица се подаде и издърпа Клео в компютърната зала.

— Побързай! — рече настойчиво Хейли и затвори вратата зад тях, а после спусна щорите на прозореца. Тоалетът ѝ за работа под прикритие — оранжева жилетка и клин на сиви и лилави райета — нямаше да може да привлече повече внимание, дори да грееше в неонов светлини и да дънеше до дупка метъл.

— Здравсти — обади се Бека от третата редица с компютри. Тя вече чаткаше по клавишите, но спря да помахаше със синята си гумена

ръкавица. — Става по-лесно, отколкото си мислех. Само след минута ще съм готова.

Клео трепна и замаха с ръка пред носа си в спарения въздух. Миришеше на самолет, в който си седнал до пътник, похапващ Doritos с начо сирене. Кутийки от сода и опаковки от сандвичи преливаха от коша до вратата в напразен опит да избягат от влудяващото бръмчене на машините и суровата светлина на флуоресцентни лампи.

— Ето, вземи! — Хейли бръкна в куфарчето си и извади отвътре чифт червени вълнени ръкавици. — Не пипай нищо, преди да ги сложиш.

Клео взе ръкавиците с два пръста, все едно бяха покрити с курешки.

— О, ето ти и гривна на ЛОВ! — Тя свали от ръката си жълта пресована гривна. — Претопих старата ми гривна Livestrong^[2] и ето!

— Сериозно ли?

Хайли свали надолу очилата си и погледна Клео въпросително: „Че защо да не съм сериозна?“.

— Прилича повече на дъвка.

— Чудесно — засмя се Хейли. — Нали и без това се опитваме да се залепим една за друга.

„Велики Геб! Всички нормита ли са толкова страшни?“ Клео изгаряше да каже на Хейли къде да си залепи боцкащите ръкавици и съдвжканата гривна, но точно сега не бе време да влиза в конфликт за надмощие. И защо да съсипва и без това съсипаната си неделя? ЛОВ бе само средство към целта, а целта бе съвсем близо.

— Аз какво да правя? — попита Клео, като се опитваше да не диша.

— ЗАЛЯГАЙ! — прошепна Хейли.

— Какво? — Клео се обърна.

— Скрый се и изключи звука на телефона!

Хейли притича от поста си и свали Клео на земята. Заедно двете изпъзяха по покрития с трохи мокет до края на третата редица. Колената на Клео изгаряха от болка. Тя съжаляваше за решението си да облече къса пола толкова, колкото и за участието си в тази съмнителна операция. Като познаваше Хейли, това сигурно бе тренировка на сухо.

Те притичаха под голямата маса при Бека.

— Кого видя? — прошепна Клео и намести тясната поличка от розово-черен шифон, за да скрие бельото си.

— Брет! — отвърна беззвучно Хейли. — И...

Вратата се отвори със скърцане. В стаята влязоха чифт износени туристически обувки и високи до коленете ботуши.

„Франки!“

С припрени стъпки краката седнаха на един от компютрите на първия ред.

Клео повдигна вежди: „Какво правят тези двамата тук?“.

Бека сви рамене в отговор. „Ти кажи. Това сигурно е твоя работа“, казваха изскочилите ѝ навън очи.

„Мъртви сме“, Хейли преряза с пръст гърлото си.

Клео отпрати нагоре поглед да отдаде почит на Хатор. Канеше се да поиска от нея помощ и защита, когато погледът ѝ срещна съзвездие от засъхнали сополи и размазани бонбони от вътрешната страна на масата, и тя реши да не замесва богинята в това.

— Готов ли си? — попита Франки.

Някой започна да пише, после спря за секунда и въздъхна.

— Готов — беше Брет.

— Успех!

— Без теб нямаше никога да мога да го направя. Тоест, без теб изобщо нямаше да го направя — след това се чу звук от целувка.

Очите на Бека започнаха да се пълнят със сълзи. Тя наведе глава и се скри зад вълнистата си опашка, подсмърчайки тихо.

Клео започна да изпитва съжаление към нея. Когато видя Мелъди да целува Дюс, за да си отмъсти, в продължение на цяла седмица от порите ѝ се лееше пот с аромат на смола. А и Дюс бе *нападнат*! Не можеше да си представи какво изпитва Бека, когато знае, че Брет всъщност харесва Франки. А и не мислеше да опитва. Не можеше! Бека бе врагът. Тя бе опасна, без значение колко жалък вид имаше сега.

Чу се звук. Някой започна да набира номер с включен високоговорител.

— Рос Хийли на телефона — каза мъжки глас след първото позвъняване.

— Здравсти. Брет е.

— И Франки — засмя се тя.

Бека погледна отчаяно.

— Тъкмо го пратихме — каза Брет.

Клео ахна и покри уста с ръка. „Тъкмо го пратихме? Днес? Но нали трябваше чак утре?“

Бека я стрелна с очи. Там се четеше: „Как можа да оплескаш всичко?“. Клео махна с пръст от обувката си парченце от мокета и се престори, че не забеляза.

— Ей, Брет, благодаря ти, че успя ден по-рано. Всички в телевизията умират да го видят.

— Само не забравяйте, че това е работният вариант — подсети го Брет. — Но мога да променя, каквото кажете. Само ми кажи.

— Дадено. Благодаря ти пак, Брет, човече. Ще държим връзка. Разговорът прекъсна.

— Дано да се получи — в гласа на Брет се долови напрежение.

— Всичко ще е наред — увери го Франки. — Ще видиш.

Клео мечтаеше да има някой, който и на нея да вдъхне надежда; някой, който да й каже, че не бе пропиляла най-голямата възможност в живота си и щеше да си върне приятелките обратно; някой, който да й каже, че филмът няма да промени живота ѝ такъв, какъвто го познаваше, макар вече да го бе променил. Защото този живот бе хубав. Нещата ставаха според нейната воля. Хората я слушаха. И никой...

Нечий телефон иззвъня.

— Да — каза Брет в слушалката. — Всичко наред ли е?

— Всичко е чудесно, Брет — отвърна Рос. — Само ми кажи, че това е някаква шега и че ще ми пратиш истинския филм след нула цяло и две секунди.

Бека вдигна глава.

„Има Геб на небето!“

— Какво искаш да кажеш? — попита Брет.

— Какво искам да кажа ли? Ами за какво са ми тези размазани лица? — извика Рос. — Зрителите ни ще си помислят, че имат пердета на очите. Това нещо не можем да го излъчим! Изпрати ми чистия запис.

Бека и Хейли си размениха по една стокаратова усмивка и се поздравиха. Точно това искаха те — *доказателство!* А точно от това се страхуваха РАД.

Поредната нескопосано свършена работа на Франки Щайн. Какъв шок!

„А сега какво?“ Ясният запис означава края на РАД. Самоличността на всеки от тях ще бъде разкрита. По целия свят хората ще свалят от интернет снимките им. Те ще се превърнат в мишени, опитни зайчета, изкупителни жертви. И без значение колко безобидни и чаровни са интервютата, нормитата винаги щяха да си намерят причини да се страхуват, да дискриминират другите, да мразят.

Клео искаше да се потопи в топла вана с лавандула. Искаше да гушне котетата си и да се смее с приятелките си. Искаше всяка неделя да ходи на спа, солариум и на пазар, да пише съобщения и да излиза с Дюс. Но този живот сякаш бе останал завинаги назад в миналото.

— Е, какво, ще го пратиш ли? — попита Рос.

— Уф — изпъшка Брет.

„Франки, спри го!“

— Брет?

„Франки, спри го! Не му позволявай да го направи!“

— Е, имаме ли резултат?

— Ние имаме — отвърна Франки. — Ти нямаш!

Клео прехапа долната си устна. За тенекиена глава това не бе никак зле.

— Брет? — Рос подмина отговора на Франки.

— Съжалявам. Не мога.

— Шегуваш се, нали? Това е фантастичен шанс — настоя Рос.

— Знам — въздъхна Брет, — но обещах.

— На кого си обещах?

— На приятелите ми — отвърна Брет.

Рос се захили.

— Тия мутанти са твои приятели?

— Да. И те се нуждаят от защита.

— Брет притежава почтеност — добави Франки.

— Наистина ли мислиш, че ще преуспееш с честност в този бизнес?

— Не. Ще успея с талант.

— Хайде, хлапе. Талантът няма нищо общо с успеха.

— Знам, Рос — Брет се засмя. — Разбрах го още щом те срещнах.

Линията прекъсна.

Франки и Брет мълчаха. Всичко бе свършило.

„Златно!“

Клео опита да отрази на своето лице разочарованието по лицата на Бека и Хейли, но се спря от страх да не изглежда неестествено. Цялото ѝ същество напираше да изскочи изпод масата и да даде по една целувка с аромат на горски плодове на всеки компютър в стаята. За сетен път Геб ѝ се бе притекъл на помощ. „Чудовището на нашата улица“ беше вече в историята! Нямахше да се налага никого да предаде! Нямахше престъпление! Нямахше и време! Тя издърпа червените ръкавици и ги остави да паднат на пода. Беше свободна!

— Съжалявам — обади се Франки. — Толкова труд вложи в този филм.

— Няма нищо — рече Брет мило.

— Не, не е така — Франки подсмъркна. — Пак всичко изгърмах!

— Как така? Ти обеща да не излагаш никого на риск и удържа на думата си.

Последва мълчание, а после отново се чу подсмърчане.

— Те ще останат толкова разочаровани. Как ще им кажем?

— Двамата заедно ще им кажем.

„Аууу“. Течна топлина изпълни Клео като разтопения шоколад в шоколадовото суфле на Хасина. За норми Брет бе доста свестен.

Вратата на стаята се затвори с пораженческо щракване.

Клео изскочи изпод масата и приглади полата си. Ръцете ѝ сивееха на цвят. Това беше или заради флуоресцентните лампи, или стресът бе изсмукал цвета им.

— Мислите ли, че навън е още слънчево?

Бека вдигна рамене, отри лицето си и се изправи.

— Сега какво? — Хейли попита лидера на ЛОВ, като се измъкна отдолу.

— Започваме отначало.

— Напълно съгласна — Клео праметна дънковата чанта на рамо. — Ще се видим на другия бряг. — Без повече думи тя прекоси мръсния мокет и излезе. Всяка стъпка, която отекваше в глухия коридор, я приближаваше към новото начало и доказваше, че, да, наистина има живот след смъртта.

До: РАД

10 октомври, 17:13

Франки: Ако сте участвали във филма, утре след училище има спешна среща в нашия заден двор в 15:30. Не носете одеяла. Ще свършим бързо. Ххххх

---

[1] Египетски бог, покровител на занаятите и изкуствата. — Б.пр.

↑

[2] Жълта гривна, носеща името на фондацията на колоездача Ланс Армстронг. Парите от всяка закупена гривна се даряват за борба срещу рака. — Б.ред. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

МУМИЯТА СЕ ЗАВЪРНА

Първа пристигна Клео. Тя отново последва шума на бушуващата вода през гъсталака и излезе в тайния двор на семейство Щайн. Водопадът все така се разбиваше в скалите отдолу. Поляната пак бе така мокра и подрязана. А над каменната тераса над вира мъглата пак танцуваше. Но този път Клео се чувстваше съвсем различно, защото тялото ѝ съвсем скоро бе напръскано със спрей за тен и тя потръпваше от приятна възбуда.

Бризът на късния следобед повдигна перчема ѝ към небето. Беше малко хладничко за късата бронзова рокля и черните сатенени боти с панделка отзад, но Клео бе твърде празнично настроена за нещо обикновено.

— Здравсти — изгука тя.

Франки седеше сама на терасата и си играеше с конците на китката си като коте с кълбо прежда.

— Здравсти — измрънка с наведена глава. Дори сивият ѝ анцуг изглеждаше нещастен.

— Ден за пране, а?

Франки вдигна очи. Цветът на очите ѝ, обикновено синьо-лилав, бе избледнял до скучно синьо на фона на грима ѝ.

— Какво се е случило? Да не са ти потънали гемиите? — попита Клео.

— Все едно.

Клео щеше да ѝ препоръча студени резенчета краставица, димяща чаша от съживяващия кожата еликсир от Нил на Хасина и още по-вдъхновено завръщане. Все пак, като отказа на Рос, Франки бе доказала, че е достоен боец и заслужаваше малко добрина. Но това щеше да почака, докато Клео се увери напълно, че „Чудовището на нашата улица“ няма да бъде излъчен.

— А ти какво правиш тук? — попита Франки повече изненадана, отколкото разтревожена.

— Получих съобщението ти за филма. — Клео седна. — И ако не е много късно, искам да участвам и аз.

— Ха! — изрече Франки през стиснати устни и след това вече не пожела да каже нищо. Не и преди другите да дойдат. И така двете зачакаха, потънали в мълчание.

Не след дълго поляната се огласи от развълнуваните РАД. Те се прегръщаха топло или енергично стискаха ръцете си. Вече не бяха инертното общество, обвързано единствено от своите тайни. Те бяха сила, активното крило на РАД, и бяха започнали мисия за промяна на живот и смърт. Гордостта им беше неприкрита. На всички страни около Клео разговорите като сапунени мехури се появяваха, после се пукаха и пръскаха из двора опиянение.

— От НВО направо ще го грабнат. Те обичат модните драми.

— Така ли? Според мен става повече за комедия.

— Или мюзикъл на Бродуей.

— О, а може някой писател да се опита да направи от него трилогия за тийнейджъри.

— Дали Опра ще включи книгата в своя „Клуб на книгата“ в интернет?

— Естествено. Низвергнатите са нейна любима тема.

— Хм, странно, че тя не е низвергната.

— Хм, странно, че ние сме. Но не за дълго.

— Видя ли рисунките на Джаксън? Нарисувал е всеки от нас като кукла.

— Представи си да те пъхнат в някое детско меню.

— Мммм, вкусно. Само това си представям през цялото време. Впрочем, така ли ми се струва, или някой пече филе на скара?

Клео се чувстваше изненадващо добре, макар най-близките ѝ приятелки да не я поглеждаха дори. Всъщност, чувстваше се царствено. Като хладнокръвна царица, която пази стоически знанието за надвисналата опасност над нейния народ, тя приемаше самотата като плод на мъдростта — на върха винаги е самотно. Но не за дълго. Франки вече се опитваше да въдвори ред и само след минути мехурите щяха да се пръснат. А снимките за Teen Vogue щяха да попият хаоса.

— Благодаря ви, че дойдохте — започна Франки.

Последваха бурни аплодисменти. Сред разгорещилите се страсти Лала, Блу и Клаудин не спираха да поглеждат към Клео и сигурно се

питаха защо бе дошла. Дюс ѝ намигна, но предпочете да остане при останалите от актьорската трупа. Джулия се взираше във Франки с очакване в обичайното си зомби състояние. Клод и останалите от братята се виеха триумфално. Мелъди и Джаксън стояха най-отпред и се усмихваха така широко, че зъглчетата на устните им скоро щяха да се съберат в една окръжност. Те също не знаеха какво ще последва.

Точно както и преди, Франки се покачи на каменната тераса. Но този път не спря рева на водопада. С приведени глави в края на поляната стояха Виктор и Вивека. Те вече бяха научили новините.

— Ще бъда кратка, защото повечето от нас утре имат тест по биология...

— Да, благодаря ти, Джаксън — извика Клод сърдито някъде отзад.

— Аз какво общо имам с това? — Джаксън се изчерви.

— Госпожа Джей е *твоя* майка.

— И твоя учителка. И каза, че ако не изкараш теста, догодина пак ще ти бъде учителка.

Джаксън, като същински Крис Рок^[1], разсмя всички. Това приличаше повече на отворена вечер на комедийните таланти, отколкото на понеделнишко събиране след училище.

— Ехо! — Франки пусна искри. С мрачно изражение до нея се изправи Брет. — Хайде спрете да говорите и ме чуйте.

Тълпата притихна.

— Работихме доста върху „Чудовището на нашата улица“ и...

Клод се засмя.

— Клод! — скастри го Брет. — Работата е сериозна. Втори канал няма да го излъчат.

Франки посърна най-много от всички. Хор от гласове се надигна сред РАД.

— Какво?

— Наистина ли?

— Шегуваш се, нали, Брет?

— Разбира се, че се шегува. Защо да не го излъчат?

Клео кръстоса напръсканите си със спрей за тен крака и затвори очи. Усецаше, че се потапя в гореща вана, но вместо с вода тя бе пълна със справедливост. И вместо лавандула, във водата плуваха думите: „Трябваше да се държите за мен“.

— От телевизията казаха, че ще излъчат филма само при условие че разкриете лицата си — обясни Брет.

— Не могат да направят това!

— Те ще ни унищожат!

— Ние отказахме — успокой ги Франки.

Дворът се умълча. Чуваше се само грохотът на водата. За миг Клео изпита съжаление към приятелите си. Не за изгубената слава, а за проваления опит да извоюват свободата си.

— Bravo, Франки! — провикна се някой. Били започна да ръкопляска.

Отначало вяли, аплодисментите постепенно започнаха да се усиливат, докато всички на поляната се присъединиха и запляскаха за Франки и нейния любим от ГАЩИ. Подкрепата не бе намаляла, но опиянението им се бе изпарило. Пламъкът бе угаснал в очите им. Огънят бе изтлял до тънка струйка дим.

Клео се изправи величествено. С опънати назад лъскави рамене тя прекоси поляната. Като се провираше сред плетеницата от тела, тя се почувства като призрак, тръгнал да дири изгубената си душа.

Клаудин първа я забеляза. Жълто-кафявите ѝ очи като два камъка тигрово око се впиха право в нея. Някога вдъхновение за първата колекция от бижута на Клео, сега те бяха студени и непреклонни.

— Здравейте — заекна Клео.

Клаудин побутна с лакът Лала и Блу. И трите момичета я гледаха ядно.

— Ти какво правиш тук? — попита Лала.

По брадичката ѝ имаше размазано червило, но Клео не се осмели да каже нищо.

— Дойдох да видя дали мога да помогна за филма и тогава...

— А какво стана с безценната ти кариера на модел? — изляя Клаудин.

— Отмених снимките. Вие бяхте прави. Филмът е по-важен.

Момичетата си размениха одобрителни усмивки. Клео тъкмо щеше да се разпростре върху измислената „вербална атака, дошла от Ана Уинтур, и големите надежди, които тя възлага на многообещаващата млада дизайнерка (тире) модел“, когато усети на рамото си смущаващо топъл бриз. Той миришеше на лимонен Starburst.

— Били, спри да шпионираш!

— О, извинете. Не знаех, че разговорът е интимен.

— Ако не се махнеш оттук, ще те напръскам със спрей за тен. И тогава сам ще разбереш какво значи интимен. — Клео размаха малкия си пръст. — А и всички ние.

Момичетата се разсмяха.

— До скоро — изпъшка Били и лимоненият бриз изчезна.

— Значи — каза Блу, а сините ѝ очи крещяха „Бизнес!“, — мислиш ли, че ще успееш да върнеш снимките? Сега, когато филмът се отлага.

— Не знам. Не съм мислила за това — Клео въздъхна. — Предполагам, че мога да опитам.

Клаудин нави една кестенява къдрица около пръста си. Дългите ѝ нокти бяха лакирани с кафяви и жълти линии. — Мислиш ли, че и нас ще вземат обратно? Или вече си обещала работата на новите си приятелки?

Объркана, Клео сви професионално изваяните си вежди.

— Бека и Хейли — подсети я Лала.

— Да бе, да! Никога не бих ги поканила на снимки. Обръщали ли сте внимание на структурата им? Толкова е... нормална.

Момичетата кимнаха одобрително.

— Значи все още има шанс да участваме? — попита Клаудин.

— Тоест, ако тренираме позите и си правим упражненията против бръчки?

— Предполагам — рече Клео непринудено. — Ако много искате.

Те кимнаха и писнаха, казаха, че много, много, много, много искат.

— Клаудин, мислех си — Клео се наведе и докосна къдриците ѝ, — ако искаш, можеш да сложиш обещите ми на рождения си ден — може би за една бляскава снимка за шестнайсетия ти рожден ден!

— Наистина ли? — изпищя Клаудин. — Това е чудесно!

— Това означава ли, че ми прощавате за егоизма? — попита Клео.

— А ти ще ни простиш ли за прибързаността? — отвърна Лала.

— Само ако ми простиш, че ще ти кажа да изтриеш червилото от брадичката си.

— Много благодаря — тросна се тя на Блу и Клаудин. — Защо не сте ми казали?

— Разкривената ти очна линия погълна цялото ни внимание и не сме забелязали — изкикоти се Блу.

Всички се засмяха. Дюс погледна към тях и вдигна палци във въздуха. Клео му намигна точно когато момичетата я придърпаха за групова прегръдка. С Дюс щеше да се оправя по-късно.

— Мумията се завърна! — извика Лала.

— Мумията се завърна! — усмихна се Клео.

До: Клаудин, Лала и Блу

11 октомври, 9:28

КЛЕО: Ще има снимки. И вие ще участвате! Аз ще съм там през целия ден. Списанието ще изпрати лимузина за вас. Ще ви вземат през последния час в четвъртък.
^^^^^^^^^^^^^^

До: КЛЕО

11 октомври, 9:29

Клаудин: Добре, че забравих да анулирам часа при козметика! Нямам търпение!!! Благодаря. #####

До: КЛЕО

11 октомври, 9:31

ЛАЛА: Зъб-ележително!!!!!! ;;;;;;;;;;

До: КЛЕО

11 октомври, 9:28

Блу: Шашардисана съм! @@@@ @

---

[1] Американски комедиен актьор. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ГНЕВЪТ НА РАД

Звънецът би.

Днес той трябваше да извести нещо повече от последния час за деня. Той трябваше да е сигналната тръба, която да свика РАД на оръжие. Трябваше да сложи началото на обратното броене до встъпителното обръщение на РАД за новото хилядолетие. Трябваше да покани всички на парти в бараката на Брет да отпразнуват първото разрешение за излъчване по телевизията от 1930 година насам. Но може би вместо това Франки чуваше тържествения рог на военно погребение. Мечтите ѝ бяха мъртви.

Нормитата никога нямаше да узнаят колко упорито се трудеше Клод Улф да спечели спортната стипендия. Никога нямаше да видят изумителната колекция на Дюс от 381 чифта слънчеви очила или да чуят надеждите на Блу да стане професионален сърфист.

Те никога нямаше да поплачат с Клаудин, докато излива своя ужас от активистите на Асоциацията за етично третиране на животните, техните червени спрейове и необходимостта да се къпе в съблекарните след часа по физическо. Никога нямаше да се идентифицират с борбата на Джаксън с потта или да изпитат съчувствие към липсата на контрол на Ди Джей върху собствения му живот. Отказът на Лала да се усмихва и занапред щеше да затвърждава репутацията ѝ на скромно момиче, а погледът на зомби на Джулия все така щеше да бъде приписван на липсата на интелигентност. Хит нямаше да може да излиза навън през сезоните, когато алергиите се засилват. А горкият Били никога нямаше да може да излезе на среща с момиче, което не се страхува от обвинения, че си говори само. Франки щеше да остане скрита под грима, който като гипс запушваше порите ѝ, и под подобните на палатка дрехи. А Брет и Мелъди щяха да носят тежкия товар на тайната на своите приятели от РАД.

Филмът наистина нямаше да реши всичките им проблеми, а и лицата на всички щяха да бъдат размазани, но това бе първата им

крачка — крачка, която те най-сетне бяха направили заедно. Крачка, която никой не бе правил вече осемдесет години. И крачка, която не доведе до никъде. Така е, Франки пак можеше да опита, но ѝ липсваха нови идеи. А и кой ли щеше да ѝ се довери сега? Всичко, до което се докоснеше, се превръщаше в пепел.

От тишината ставаше ясно, че и другите чуваха погребалната музика. Клаудин, Лала и Блу бяха единствените РАД, на които изгубената кауза не бе повлияла. И как ли би могла, когато всеки момент за тях щеше да пристигне черна лъскава лимузина, на чийто прозорец имаше надпис Teen Vogue? Хванати за ръце, те тичаха по коридорите така безшумно като връв със завързани на нея тенекиени кутийки и надпис „Младоженци“ по асфалтов път. Но вместо следи по пътя, те оставяха след себе си отблъскващо сладка диря от плодов лосион, парфюм от цветя и аромат на приятелство.

Неочаквано до Франки изникна задъхана Мелъди.

— Няма да повярваш! — Лицето ѝ бе зачервено, сивите очи разширени, а косата разрошена. Красотата ѝ бе неоспорима и освен това не се налагаше да носи грим. Едно зрънце завист не даваше на Франки да попита какво се бе случило. И без това какво ли толкова лошо можеше да бъде? Животът на Мелъди бе идеален.

— Кандис е болна — продължи Мелъди.

— Неприятно. — Гласът ѝ бе глух и Франки почувства това. — Дано да се оправи скоро. — Тя затвори шкафчето и сложи чантата на рамо.

— Е, тя се преструва — продължи Мелъди. — Но все едно, докато гледала телевизия, видяла реклама на „Чудовището на нашата улица“. Ще го излъчат по Втори канал!

Франки тръгна към изхода. Мелъди като кученце подтичваше до нея.

— Сигурно е грешка — реши Франки, като отказваше да повярва. — Иначе някой щеше да ни се обади.

— Не е грешка. Кандис се обадила в телевизията. Ще го пуснат!

— Сигурна ли си?

Мелъди кимна.

НАЕЛЕКТРИЗИРАЩО!

Франки се спря на средата на коридора и без да обръща никакво внимание на случайните побутвания от минаващите ученици, прати

съобщение на Брет. Само след няколко секунди той изникна до тях.

— Сигурни ли сте?

Мельди му разказа за новините от Кандис.

— Защо тогава Рос не ми се е обадил?

Момичетата вдигнаха рамене.

— Какво може да го е накарало да промени решението си?

— Може да се е почувствал виновен — предположи Мельди.

— Но нали искаха да покажат на зрителите и предаване на живо от студиото.

— Обади му се — подкани го Франки.

Четири пъти Брет набра номера на Рос, без пръстите му с черен лак да могат да сдържат вълнението си, и всеки път се включваше гласовата поща. Но Брет бе твърде въодушевен, за да се отчая.

— Все тая. Хайде да си направим парти пред телевизора. Можете ли до пет и половина да съберете всички в бараката? Аз ще подготвя мястото и ще поръчам пица.

Те се разделиха с ново усещане за посока. Франки повдигна краищата на внушителната си пола, които метяха пода, и забърза надолу по стълбите да разнесе неочакваната добра новина.

* * *

След малко повече от час Брет беше превърнал своя музей на чудовищата в уютна стая за прожекции. Той окачи на стената телевизор с плосък екран, нареди четири реда със столове и сложи на масата кутии с пица, сода и купички с бонбони. Остави вратата отворена да не би Джаксън да прегрее. Донесе пожарогасител за Хит, написа на три от кутиите за домино „Месоядни“ за братята Улф и дори взе един радиатор да му е под ръка, ако случайно Лала намине след фотосесията. Вазата със зелените лалета бе за Франки.

Стаята бързо започна да се пълни с хора, които обсъждаха обратата на съдбата. И поне петима от тях казаха на Франки каква късметлийка е, че е с Брет. Но не Брет нормито, или Брет от ГАЩИ, нито дори Брет, бившият на Бека. Етикетите бяха свалени. Границите бяха почти заличени. Той вече не се отличаваше от тях и беше просто Брет. Това

бе добър знак. Ако тази групичка можеше да се обедини, то тогава всички можеха да го направят.

— Започва. — Той усили звука на телевизора.

Разговорите и дъвченето замряха. Всички се настаниха с нетърпеливо очакване. Брет се изправи до телевизора, без да може да сдържа вълнението си. Франки си спомни как преди две седмици тя самата стоеше с нос, буквално залепен за телевизора, докато гледаше Брет от болницата. Непредсказуемостта на живота я накара да се усмихне. В един миг главата ѝ пада, а в следващия дава сърцето си на друг. Франки Щайн най-сетне живееше!

Всички викнаха дружно, когато на екрана се появи Рос. Той стоеше пред сградата, където бе изписано името на училището. Момчешките му черти идеално допълваха филма, който разказваше какво е да съдят за теб по външния ти вид. С гладкото си лице, кафяви очи и трапчинките той повече приличаше на продавач на сладолед, отколкото на репортер.

— Трябва ли да показва училището ни? — попита Дюс.

Никой не отговори. Всички чакаха със затаен дъх, за да видят накъде водеше това. Джулия нервно побутна нагоре очилата си.

— Тази седмица е посветена на Орегон и нашето мото „Истината е само на Втори канал“ едва ли някога е било по-вярно — засмя се той. — Преди две седмици наши източници разкриха, че тук, в Салем, живеят чудовища... да, чудовища. — Той отиде до другия край на табелата с името на училището. Буквите бяха разместени и там пишеше „Монстър Хай“. — Най-страшният кошмар на всички се сбъдва... а може би не?

— „Кошмар“ ли каза той? — попита Клод и изскърца със зъби.

— Шшшшт — зашъткаха всички.

— Това, което предстои да видите, са събрани от мен интервюта с чудовища. Някои от тях ще ви разсмеят. Други ще ви разплачат. Но всички те ще ви разкажат и последното нещо, което трябва да знаете за „Чудовището на нашата улица“.

От заглавието на шоуто се стичаха кървавочервени капки, то се завъртя на екрана и запулсира под основния музикален мотив от „Психо“^[1].

— Какво е станало с моите графики? — извика Джаксън.

Трррът.

— Съжалявам — каза Хит, когато една огнена струя изхвърча от стола му. — Пицата с наденичките беше много пикантна.

Изведнъж бараката се превърна в сауна. Но никой не обърна внимание, защото на екрана се беше появила Бека. В бяла натруфена рокля и с твърде много руж по лицето, Бека седеше на нещо, което приличаше на църковна скамейка. Всички ахнаха.

— Какво прави тя там? — попита Брет телевизора.

Мелъди се наведе напред и прошепна:

— Какво става?

Франки задърпа конците на врата си.

— Нямам никаква идея.

Камерата показва лицето с лунички на Бека отблизо. Тя започна разказа си:

— Здравейте, аз съм Бека Мадън. Филмът, който ще видите, е правен от приятеля ми Брет Рединг, но под принуда. Съществата в този филм са го обсебили. Те са го превърнали в зомбиран пропагандатор и са го заставили да заснеме филма, за да спечелят доверието ви. А щом това стане, те ще откраднат душите ви и ще изпият умовете ви. Но място за паника няма. Трябва да се действа. Спрете ги, преди те да са ви спрели. А ти, Брет, ако гледаш сега, обичам те. Сега можеш да се върнеш при мен. Аз ще те пазя.

Как се бе случило това? Защо се бе случило? Кой бе позволил да се случи?

Веднага след това започна предаването и първото интервю с Джаксън. Образът бе кристалночист.

Мелъди отвори уста.

— Брет, какво правят тези? — изкрещя Джаксън.

— Нямам представа!

— Измамили са ни! — извика Клод и запрати парче пица по екрана на телевизора. То се залепи, после бавно се спусна надолу и падна звучно на пода.

— Сега всички ще разберат къде живеем!

— Никога няма да ни пуснат обратно в училище!

— Какво ще стане със стипендията ми?

— Къде ще се скрием сега?

— И как ще стигнем до там?

— Нашите ще ме убият!

— Аз вече съм мъртва, ама моите пак ще ме убият.
— Сега никога няма да мога да изиграя Жулиета.
— Утре трябваше да се явя на шофьорски изпит!
— В мен живее зубър! — изкрещя Ди Джей с лице обляно в пот.
— Мама защо не ми е казала? Защо никой от вас не ми е казал? — Той изблъска гъстите редици със столове и излетя навън.
— Ди Джей! Чакай! — извика след него Дюс. Но бе късно. Той бе изчезнал.
— Аз съм виновен. — Хит се изчерви.
— Ди Джей е прав. Трябва да се омитаме оттук!
— Боже, как да спрем всичко това? — попита Мелъди сред растящия хаос.
— Не знам. — Франки трепереше.
Телефонът й звънна. От ръцете й изскачаха мълнии и тя пусна високоговорителя, за да не причини късо съединение.
— Това истина ли е? — изджафка Клаудин.
Франки отвори уста, но ни звук не излезе оттам.
— Клео сигурно знае нещо — продължи Клаудин. — Вече две седмици е първа приятелка с Бека. Сигурно и тя е била замесена.
— И защо й е да ни причинява всичко това? — извика Лала.
— Ти за какво се тревожиш толкова? — изкрещя Блу. — На теб поне никой не може да види лицето ти.
Стомахът на Франки се обърна.
— Вие на снимачната площадка ли сте? — попита тя, без да знае какво друго да каже.
— В лимузината. Тъкмо отивахме натам, когато видяхме филма на телевизора в колата. До края на живота си не искам да виждам повече нито Клео, нито камери! Обръщаме и си идваме. Ако шофьорът не ни убие преди това. Непрестанно гледа в огледалото и пита защо не вижда Лала. Мисли си, че му правим номера, за да замъглим разсъдъка му. Кълна се, сигурно кара с двеста и четирийсет. Били сме луди да се доверим на Клео. Надявам се на камилата да й стане толкова горещо... НАМАЛИ! — извика тя. — Няма да те нараним, спокойно. Франки, трябва да наблюдаваш Брет и Мелъди. Вероятно са измислили плана заедно с Бека.
Мелъди зяпна в почуда.
— Това не е вярно! — изкрещя тя в слушалката.

— О, наистина ли? Защото всичко ни беше наред, преди ти да се появиш.

— Клаудин, аз никога не бих...

— Не я слушай, Франки. Измъкни се оттам колкото се може побързо. Скоро ще се приберем. Ако този маниак не ни убие преди това. Казах ти да НАМАЛИШ!

Връзката прекъсна.

Франки стоеше объркана. Дали Клаудин бе надушила нещо? Теорията ѝ звучеше правдоподобно. Брет и Бека... вечната двойка. Той бе млад, обещаващ режисьор, който се опитваше да пробие... и на пътя му се изпречва историята на века. Те замислят плана... изпращат Брет и Мелъди да се внедрят сред тях... да спечелят доверието и сърцето ѝ. Бараката му е снимачната площадка... плакатите с лика на дядо ѝ са декор... заплетена схема, преследваща една-едничка цел... да стане известен... по целия свят... Холивуд.

— Как можа да ни го причиниш? — изкрещя Франки в лицето на Мелъди.

— Франки, не разбирам за какво говориш.

Нерешителният ѝ отговор не заслужаваше и секунда повече вниманието на Франки. Мелъди не беше нищо повече от едно красиво лице, употребено (като всички нас) да подпомогне Брет и Бека в търсенето им на безсмъртие. По ирония на съдбата безсмъртието бе нещо, което за много от РАД се случваше съвсем естествено. Но Брет и Бека трябваше да го постигнат по пътя на нормитата — като продадат душите си за слава.

— Ти ме излъга! — изкрещя Франки. Но думите ѝ се удавиха сред залпа от храна, обиди и заплахи, изстреляни по Брет. Но тя продължи да пищи. Брет стоеше неподвижен до телевизора и безмълвно приемаше наказанието си.

— Бягайте! — извика Дюс. — Той няма да остане вкаменен завинаги.

РАД се спуснаха вкупом навън и се разпиляха по улицата на различни посоки. Чувството на единство бе изчезнало. За пореден път те бягаха, за да оцелеят. Франки не можеше да реши дали да се втурне след тях, да бутне Брет на земята, или да се обади на родителите си и да ги накара да приготвят куфарите.

Накрая хукна навън.

Тя тичаше и тичаше, и тичаше без ясна посока, хълцаше и пускаше искри надолу по улица „Бейкър“ и се питаше дали Клео нямаше право. Може би Виктор трябваше да я разглоби. Защото ако той не го направеше, друг щеше да го стори.

---

[1] Американски трилър (1960), един от най-известните филми в жанра, на режисьора Алфред Хичкок. — Б.ред. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

СИРЕНАТА КАЗА

— Ди Джей? — извика Мелъди, докато завиваше по „Пайпър Лейн“. — Джак-сънн?

Мълчание. Мелъди продължи да тича и да вика под дърветата и улица след улица, след улица все така тичаше и викаше, като се пазеше от колите и прекъсваше тук-там игрите на уличен футбол.

— Ди Джей? Джаксън? — повика го тя на „Дюи Кресънт“.

— Ди Джей? Джаксън? — извика тя на Уилоу Уей.

— Ди Джей? Джаксън? — извика го отново на Нероу Пайн Роуд.

Пак никакъв отговор.

Половин час след масовото изселване от бараката тя не спираше да тича и да вика. И нито веднъж не се наложи да използва инхалатора. Можеше така още дълго да продължи, но тичането с нищо не помагаше. В тази ужасно облачна вечер трябваше да измисли нещо друго.

Прилошаваше ѝ, щом помислеше за сценария на Брет и Бека. Нанесените вреди на обществото на РАД бяха много сериозни, да не говорим за нейното място сред тях. И за какво беше всичко това? Заради гордостта на Бека? За кариерата на Брет? За тръпката?

Мелъди спря да тича. Цялото това тичане никъде нямаше да я отведе. Въпросът бе какво да прави. Да продължи да търси Ди Джей и Джаксън? Да опита да убеди Франки, че няма нищо общо с шоуто по телевизията? Да скрие РАД в тяхната къща? Да накара баща си да извае нормита от тях? Да намери Бека и Брет, да ги смели на сос за пържоли и да ги остави пред вратата на семейство си? Да, да, да и пак да!

Но можеше да се изправи и срещу човека, с когото всички отказваха да говорят. Онзи, който сигурно знаеше отговора. Онзи, който се нуждаеше от Мелъди и от когото Мелъди също се нуждаеше, без значение дали разбираше това.

Тя седна на тротоара и набра Кандис. Червената буква Д, която Джаксън бе написал отпред на черните ѝ маратонки, се бе размазала и бе започнала да избледнява. „Това знак ли е? Аз нужна ли съм му? Това ли е правилният избор? Ами ако...“

— Ап-чихуу! — *Подсмрък.* — Ало? Мел? О, бозе, видя ли шоуто? Ту’а не може да е на добре. Ап-чихуу!

— Знам, че се преструваш, Кан. Можеш да говориш нормално.

— Добре, какво искаш?

— Имаш дълг към ГАЩИ. Трябва ми шофьор.

Мелъди прехапа устни и зачака с ужас острия смях на Кандис в стил „Ти майтапиш ли се с мен?“.

— Къде? Кога? Какво да облека?

— Идваш? — Мелъди не очакваше Кандис да се съгласи толкова бързо. — Ами, на ъгъла на „Форест“ и „Клиф“. Още сега. Нещо просто. О, и донеси и на мен нещо да се преоблека. Малко съм потна. Побързай!

— Кандис изчезва!

Докато чакаше, Мелъди набра номера на Джаксън, но всеки път обажданията ѝ се прехвърляха към гласовата поща. Същото стана, когато опита да се свърже с Франки. Мелъди се изправи, опъна крака и се облегна на едно дърво. После пак набра номера. И отново, и отново. „Ами ако са конфискували телефоните им? Ако сега натоварени в някоя полицейска кола ги отвеждаха към Алкатрас^[1]? Ако...“

Виуууууу, виуууууу, виуууууу.

Чу се приближаваща полицейска сирена. Мислите на Мелъди замръзнаха в кръгове от страх и паника. Арестите бяха започнали.

Виуууууу, виуууууу, виуууууу.

Тя стоеше.

Виуууууу, виуууууу, виуууууу.

Сърцето ѝ бе слязло в петите. Ръцете ѝ се тресяха от страх, краката ѝ играеха, готови да побегнат.

Виуууууу, виуууууу, виуууууу.

Тъмнозелен джип БМВ издаде остър звук на завоя с „Клиф“. Сирените виеха още по-силно, но от полицейската кола нямаше и помен.

— Здравсти! — извика Кандис над воя на сирените в колата. Тънички плитки се виждаха тук и там сред разрошените ѝ руси

къдрици. Беше сложила къса жълта копринена рокля без презрамки, гердан от паунови пера и тюркоазни боти с връзки. Беше поръсила тялото си с искряща бронзова пудра, а количеството парфюм можеше спокойно да пробие втора дупка в озоновия слой. — Скачай!

— Какво е *това*? — изкрещя Мелъди и запуши уши.

— Звуков ефект „полицейска сирена“. Свалих го от интернет. Като шофьор на ГАЩИ си помислих, че може да свърши работа някой ден. Не мисли за 99-те цента. Не се облагат с данъци.

— Може ли да го намалиш? — Мелъди скочи на предната седалка до нея. — Точно сега си имам достатъчно шумове в главата.

— Добре — Кандис сви рамене. — Сирената изчезва.

И те потеглиха.

---

[1] Легендарен американски затвор на малък остров в залива на Сан Франциско. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

СПАСЕНА ОТ МЕЛ

Разположена в сгъваемия си трон от дърво и черен брезент, Клео съзерцаваше изгледа вън от палатката, а всеки детайл ѝ носеше пълнотата на усещането за египетска царица. Забързани работници като пчели кръжаха около нея, опъваха жици, почистваха обективите на камерите и правеха опити да бутат по пясъка щендери за дрехи на колелца.

Като царицата от древния свят, тя съзерцаваше златните дюни и се дивеше на напоения със смола бриз, който като художник придаваше различни форми на пейзажа с един замах на деликатната си четка. Сякаш самият Ра бе поръчал на вятъра да нарисува тази красива картина само за нея.

В отминалите времена биха увековечили такъв момент върху прашни стени чрез недодялани рисунки на лешояди, крака без тялото им и зигзагообразни линии. Времената, за щастие, се бяха променили. Веднъж приятелките ѝ да дойдат, и Колин ван Вербентенгарден щеше да фотографира Клео, а снимките щяха да се появят в Teen Vogue. Да можеше само списанието да намери пътя към вечния живот. Тогава леля Нефертити доста щеше да бъде надвита.

След три часа проби на бижута и тоалети, два часа фризиране и макияж, фантастичен пилинг на краката със сол от Мъртво море, маникюр и педикюр Клео бе готова за снимките: за портретните снимки и за тези в цял ръст, за чувствените и за тези в действие, за царствените и за онези на камилата; за снимките, които щяха да я изстрелят нагоре, да ѝ помогнат да си създаде име в света на бижутерския дизайн, където конкуренцията бе много силна. Рисунките и мострите ѝ чакаха търпеливо своя ред, заключени в сейфа в бентлиото на Ману. И той щеше да дойде, веднъж Клео да впечатли редакторите със своя професионализъм и добре овладян репертоар от пози.

Суха стажантка спря едно ATV пред палатката.

— Някакви новини? — попита тя. Косата ѝ бе пристегната назад с шал, а на главата ѝ за допълнителна сигурност имаше и чифт очила Gucci с бели рамки. Съвсем прост потник се издуваше над тесните ѝ дънки.

„Хм, кой е моделът тук?“

— Джейдра не желае да чака повече. Ще изпуснем светлината.

„Къде сте?“

Клео наведе глава и погледна отново телефона си. Имаше обхват и заряд в батерията. Но не и нови съобщения. Мънистата на украшението на главата ѝ извънтяха сигурно за последно и по-добре беше Клаудин, Блу и Лала най-сетне да се появят.

— Трябваше да са пристигнали още преди два часа. Нищо не разбирам — успя да изграчи тя пресипнало, въпреки топката косми, която сякаш бе заседнала на гърлото ѝ. — Ами ако е станала катастрофа?

— Тогава имаш три минути да ги изстържеш от асфалта, или снимките се отменят — отвърна ѝ грубо стажантката, после натисна газта и отпраши сред рева на мотора.

Клео можеше да прати ново съобщение, но имаше ли смисъл? Вече бе пратила единайсет с различен тон всяко, а досега не бе получила дори един отговор. В друг случай Клео би се зачудила дали приятелките ѝ не са полудели? Но не и днес. През последния час в училище те не спряха да ѝ пишат и брояха минутите, нетърпеливи да дойдат при нея на снимачната площадка.

Клео погледна фолиото, увито около краката ѝ да предпази педикюра. После се заклати на пети към своя плешив спасител.

— Намери ли ги?

Ману стоеше в дъното на палатката с четирима гардове, наети да охраняват съкровището. Той провери едновременно трите мобилни телефона, вдигна тъмните си очи и се усмихна широко.

— Точно сега паркират.

— Благодаря ти, Геб! — Клео протегна ръце за прегръдка, но виртуална, от страх да не би да разроши перата на бюстието си.

— Благодарностите към Геб са съвсем на място. — Той отвърна на прегръдката.

— Събирайте се — извика Джейдра, редакторката, която всяваше страх.

Тя скочи от ATV-то на стажантката и събра екипа си. Късата ѝ изрусена коса, бялата като кисело мляко кожа и коктейла от крещящи пръстени на всеки пръст донесоха на Клео дълго желана утеха. Конкуренцията в бизнеса с бижутата очевидно не бе така силна, както тя смяташе.

— Момичетата са тук и са великолепни! Трябва само малко да ги пооправим и да сменят дрехите. Ако не успеем да нагодим нещо сега, после ще го оправяме на фотошопа. Хайде, размърдайте се! Слънцето залязва. Мракът се спуска над нас.

„Великолепни ли каза тя?“

Клео винаги бе знаела, че Блу и Клаудин изглеждат добре. Привлекателни? Да. Интригуващи? Напълно. Екзотични? Сто процента. Но великолепни? По стандартите за красота на нормитата? Хмм, може би светът наистина бе готов за промяна.

— Клео!

Тя се обърна радостна. За първи път през целия ден някой се обръщаше към нея с името ѝ, а не с „Египтянката“.

Беше Мелъди Карвър. В рокля от шифон с леопардова шарка.

„Светът напълно ли е полудял?“

— Ти какво правиш тук? — попита Клео и погледна над рамото ѝ с надеждата да види другите зад нея. Но там, освен една блондинка с жълта рокля, която се препъваше по пясъка на токчета, друг нямаше.

— Къде са момичетата?

— Наистина ли очакваш да се появят след онова, което направи?

— Присвити, сивите очи на Мелъди я гледаха обвинително.

— Моля? — Златното украшение на главата на Клео издрънча отново. — На мен ми казаха, че са дошли.

— Грешно са ти казали — Мелъди повдигна на рамото си падналата презрамка.

— Ще ми кажеш ли, моля те, какво става тук? И започни от там защо си облякла евтина имитация на роклята на Roberto Cavalli?

Блондинката пристъпи напред.

— Първо, не е имитация. Моделът е от '89-а. И второ, пригответи се ти да ни дадеш обяснения.

— Ти коя си? — рязко я скастри Клео, като внимаваше да не развали прическата си. — Барби?

— Това е Кандис, сестра ми — каза Мелъди. — Тук сме като представители на ГАЩИ да разберем защо съвсем умишлено се опитваш да разгромиш приятелите си. Бих очаквала това от Бека, но от теб? Имаш ли някаква представа какво направи? Всички са...

— О, Джейдра има право — прехласна се слаб като карфица мъж с червени прилепнали дънки, бял потник с Тутанкамон на него и три мюсюлмански шала. — Аз съм Джофри. Една дума. А вие, момичета, сте великолепни. Сигурно сте от Ел Ей. И двете сте втори размер, нали?

— Аз съм S в ханша, а горе съм XL — намигна му Кандис.

— Трябва да оправя някои неща. Ще се върна по-бързо, отколкото можете да кажете „смърцофаг“.

— Казва се *саркофаг* — поправи го Клео, може би за стотен път.

— О, боже, мо-зъ-чен срив — изпя той, докато се отдалечаваше.

— Мели, ти не ми каза, че ще участваме във фотосесия! — Кандис сияеше и се усмихваше на добре сложения фотограф.

— Няма да участваме! — срязва я Мелъди. — Тук сме, за да научим истината.

— Истината за какво? — попита Клео. Всичко наоколо се движеше толкова бързо. Жужащи асистенти. Липсващи приятелки. Великолепни нормита. Лъжливи обвинения. — Кълна се в Геб, нищо не разбирам.

— „Чудовището на нашата улица“? Интервютата с кристалните образи? Не се прави, че не знаеш.

— Не се правя! — изкрещя Клео. Нуждаеше се отчаяно от още блясък.

— Излъчиха го! Излъчиха интервютата, но не с размазаните образи.

— Чакай... *Какво?* — Тя се вцепени. — Как е възможно? — обезумяла попита Клео. — Аз бях там, когато...

— Аха! — Мелъди плесна с ръце. — Значи все пак знаеш нещо.

— И за миг не съм искала това глупаво шоу да се излъчи, дори когато лицата бяха размазани. Знаех, че е опасно. Защо бих поискала да го излъчат, без да са размазани? — Клео потърка пулсиращите си слепоочия. Умът ѝ се опитваше да осмисли случилото се и защо приятелките ѝ не бяха дошли. Питаше се как се бе стигнало до тази катастрофа. Всичките ѝ приятели щяха да бъдат разкрити!

Стажантката спря ATV-то, допря ръце до устата си и се провикна:

— Джофри! Джейдра искаше момичетата облечени и на камилата още преди осем минути.

— Някой тогава да ми беше казал това преди девет! — изпуфтя той, докато буташе закачалките по щендера. — Хайде, момичета, идвайте тук отзад при мен — повика ги той.

— Идваме! — Кандис тръгна с несигурни стъпки към закачалките.

— Стой! — нареди Мелъди. Сестра ѝ мигновено спря. — Не сме дошли тук заради снимките.

— Напротив, затова сте тук — примоли им се Клео. — Моля ви, направете го. Моля ви. Ще ти кажа всичко, което знам. Кълна се в Ра. — Тя вдигна лице към залязващото слънце. — Трябва да свършим с това, няма да отнеме много време. Дори ще ви дам няколко мостри от новата ми колекция бижута веднага щом я пуснем.

— Обещаваш ли? — попита Мелъди.

— Разбира се. Какво предпочиташ — повече чисто злато или скъпоценни камъни?

— Не! Обещаваш ли да ми кажеш какво знаеш за телевизионното шоу?

— Заклевам се и в деветте живота на всичките ми котки.

Докато сестрите Карвър се преобличаха, Клео се опита да сглоби цялата картина на случилото се. Шоуто е било излъчено... с ясни образи... но как? Не можеше да си представи, че това бе дело на Брет зад гърба на Франки. Той изглеждаше твърде честен, за да постъпи така. Нищо че бе излизал с Бека, Клео все още не можеше да повярва в това. Какво би могъл някой като него да види в... *о, боже! Бека!*

Първа се показа Мелъди. С черна перука тя досущ приличаше на маскирана за Хелоуин Клео, но без дързостта. Роклята бе направена от напластена бяла коприна с преплетени златни нишки в нея, без ръкави и с дълбоко остро деколте и сега, на лекия вечерен бриз, се издуваше като платната на кораб. Сивите ѝ очи бяха силно очертани с тюркоозна очна линия; носеше златни изкуствени мигли. Дори без накитите, които момичетата щяха да сложат в последния момент от съображения за сигурност, тя отговаряше на описанието „Когато кутюрът на Кайро среща красавицата от Вавилон“.

— Ей — каза Клео полуусмихната. — Изглеждаш добре.

Мельди се усмихна.

„Най-накрая“

— Марк Антоний, Марк Антоний, где си ти, Марк Антоний? — извика Кандис с ръка на отчаяното си сърце. Перуката ѝ бе същата като на сестра ѝ, но роклята ѝ беше златна, очната линия бе черна, а също и изкуствените мигли. Джейдра бе права: сестрите Карвър несъмнено бяха великолепни. Но Клео изпитваше твърде много благодарност, за да изпита и ревност. Освен това нейната коса беше естествена! А това не бе малко.

— След мен — стажантката ги поведе през палатката, покрай изпълнените с възхищение очи на екипа. Но дори и да ги нямаше тези погледи, Клео знаеше, че триото бе достойно за Vogue.

— По-добре казвай какво знаеш — каза Мельди, като внимаваше някой да не ги чуе. — Защото иначе свалям перуката и си тръгвам.

— Добре. — Клео изпусна въздишка и си призна за плана да изтрие филма. Кое то сега ѝ се стори лудост. Трудно бе за вярване, че почти беше сторила нещо толкова недостойно само да бъде тук, с цяла тумба презаредени с кофеин и недохранени нормита, които цял ден я наричаха „Египтянката“.

— Значи, ти казваш, че нищо не си направила?

— Нямахме нужда. От телевизията отхвърлиха шоуто.

— Тогава как...

— Бека — прекъсна я Клео. — Сигурно е хакнала компютъра на Брет, след като си тръгнах.

— Казах ти да не ѝ се доверяваш — напомни ѝ Мельди.

— Не съм. Но имах нужда от помощта ѝ.

Мельди кимна бавно, като се постави на мястото на Клео, без да я съди.

— Какво да правим сега?

— Не знам. Да се усмихнем? — саркастично изрече тя, когато стъпиха на площадката.

— Иха — възкликна Кандис. — Чувствам се, сякаш съм попаднала в една от онези бутилки, които продават на летищата, и в които има плаж и море.

Клео се засмя. Кандис имаше право. Пясъкът бе оцветен в розово, жълто и оранжево и отляво бе струпан по-нависоко, отколкото

отдясно, сякаш някой го бе изсипвал там. В по-ниския край с крака, свити под телата им, седяха три камили, преживяха бавно и въздишаха.

— Невероятно. Това е точно както съм го намислил — изрече мускулест мъж с черен потник, камуфлажни шорти и руса опашка. — Аз съм Колин ван Вербентенгарден — той подаде ръка на Кандис. — Но повечето хора ми казват само Ван Вербентенгарден.

— Кандис. Но повечето хора ми казват само Невероятната.

Клео и Мелъди се засмяха.

— Ще добавя бутилката и корка след това — обясни Ван Вербентенгарден. — Концепцията е следната: вие трите сте египетски царици, изхвърлени на брега в тази бутилка, и...

— И сме дошли на мисия в Америка да споделим с днешните тийнейджъри тези скъпоценности? — довърши Кандис мисълта му.

— Съвсем точно! — възкликна Ван Вербентенгарден.

— Да — кимна Кандис. — Виждам всичко.

— А аз виждам как след снимките двамата с теб трябва да излезем и да поговорим. — Той ѝ намигна.

— Зависи — пошегува се Кандис.

— От какво?

— Как ще изляза на снимките.

Кандис си я биваше.

— Това е най-малката ми грижа — Ван Вербентенгарден намигна отново, докато един асистент преметна през рамото му фотоапарата като Калашников, а после насочи вниманието си към куфар с различни обективи.

Над главите им блестяха светлини с формата на звезди и хвърляха вълшебен отблясък по разноцветния пясък. Всичко беше съвършено. Скъпоценностите на леля Нефертити щяха да се влюбят в обстановката.

— Никога нямаше да ми хрумне, че това трябва да прилича на бутилка — призна си Клео.

— Нито пък на мен — обади се и Мелъди.

— Нито пък на мен — каза Кандис. — Прочетох това на клипборда на Джофри.

Клео се разсмя.

Мелъди погледна, сякаш искаше да каже: „Какво друго може да се очаква от Кандис?“.

— Така, момичета, хайде да се качвате на камилите — подкани ги стажантката.

Сестрите се погледнаха тревожно. Но не и Клео. Тя се бе качвала на камила в зоологическата градина в Занзибар, когато беше на седем. И доколкото си спомняше, не бе много по-различно от това да яздиш тромав бавен кон — нещо, което тя също беше опитвала в Занзибар.

— Стойте на пътеката, за да не развалите пясъка. Всяка камила си има стикер на гърбицата с вашето име и нейното. Моля ви, идете при вашата камила и чакайте да дойде каубоя и да ви помогне да ги вдигнете.

— Ние можем и сами — засмя се Клео.

— Добре ти се получи — рече Кандис.

Колкото по-близо отиваха до камилите, толкова повече миризмата на мокро сено и котешко сандъче ставаше нетърпима.

Кандис се намръщи.

— Пфу, какво е това?

— Камилски задник — засмя се Мельди.

— Мисля, че на моя му стана зле — Клео запуши нос и се наведе да прочете името на гърбицата. — Не се бой, Найлс — изгука тя и извади от деколтето си малко шишенце парфюм. — Това трябва да свърши работа. — Тя обиколи камилата, като пръскаше от парфюма със смола из вонящия въздух. Найлс кихна. Тя пръсна. Той кихна. Тя пръсна.

— Може ли и аз да пръсна малко от това? — попита Кандис.

Клео ѝ подметна парфюма.

— Ех, Хъмфри, с момчетата вече не сте сами — Кандис натисна пулверизатора. — Пред вас стоят модели. Трябва да ухаеете прилично.

Тя хвърли шишенцето на Мельди. След първото пръскане, Луксор кихна, скочи на крака и побягна. Найлс и Хъмфри го последваха.

— О, божичко, къде е каубоят? — извика Джейдра, докато камилите кихаха, бягаха панически и ритаха красиво оцветения пясък. — Къде е?

— Тук е! — изтрещя гласът на една набита брюнетка в каубойски дрехи и черни ръкавици. — Какво става?

— Декорите ми! — извика Ван Вербентенгарден. — Направи нещо, каубой!

— Казвам се *Кора*! — каза тя, докато приготвяше ласото на дънките си. — Исусе, как може някой с име като Ван Вербентенгарден да не може да запомни *Кора*!

— Само ги върни, слънцето скоро ще...

— Да, знам, ще залезе — тя се качи на едно ATV, натисна газта и потегли към стадото. Но ревът на двигателя още повече уплаши камилите.

Клео и Кандис склучиха ръце една до друга, за да се предпазят от хвърчащия пясък. Но за разлика от останалата част от паникьосания екип, те отказаха да се приютят в палатката. Ситуацията, въпреки хаоса, бе доста комична.

— Започвай да снимаш, Ван Вербентенгарден! — извика Джейдра. — Не ти плащам да лапаш мухите.

— И какво по-точно да снимам? — изкрещя Ван Вербентенгарден на свой ред. — Нямам модели, нямам бижута, нямам видимост.

— Тогава се гръмни! — изрева Джейдра и насочи пръст към него.

— Ти се гръмни — изсумтя той.

— Овес? — провикна се Кора и хвърли храна, докато минаваше покрай животните. — Кой иска овес? — тя хвана ласото и се приготви да го хвърли. Но камилите не се подкупваха лесно с храна, нещо, което Кора като камиларка трябваше да знае.

— Найлс, Хъмфри, Луксор? — провикна се някой от върха на пъстроцветната дюна. — Найлс, Хъмфри, Луксор? — Имаше музика в този глас. Той бе тъй чист, ясен, ангелски.

— Мели? — Кандис затаи дъх, щом видя сестра си цяла в злато от залязващото слънце, а дрехата ѝ се вееше на вятъра. Приличаше на небесна богиня.

— Найлс, Хъмфри, Луксор? — пееше тя.

Джейдра и Ван Вербентенгарден прекратиха свадата си.

Звукът не приличаше на нищо, което Клео бе чувала досега, но си представяше, че сигурно съществува в отвъдното.

— Найлс, Хъмфрии, Луксор? — Извивките на Мелъди бяха като на славей.

Целият екип застина. Дори Кандис притихна.

— Найлс, Хъмфрииии, Луксор? — Неустоимият напевен глас бе като коприна, която се разстилаше върху смрачаващите се дюни. Ако Клаудин бе тук, би легнала по гръб и мирно би се предала.

Кора спря ATV-то.

— Найлс, Хъмфри, Луксор, в безопасност сте. Найлс, Хъмфри, Луксор, не се страхувайте. Върнете се.

Камилите спряха да тичат. Спряха да кихат, да реват и да хвърлят къчове.

— Найлс, Хъмфри, Луксор, върнете се.

И една по една те се върнаха.

Кора отиде при тях, завърза на вратовете им поводите и ги върна обратно към ремаркетата.

— Край на снимките — извика Джейдра и ритна една торба с овес, а после с отсечени стъпки се отдалечи. Цялото ѝ излъчване казваше: не искам да знам за рисунките ти. И Клео не можеше да я вини. Снимките бяха пълна катастрофа. Но беше забавно.

Мелъди скочи от дюната и затича към тях, без да се смути от вълнуващото изпълнение.

— Как го направи? — Кандис бе поразена.

Хората от екипа приближиха да видят отблизо момичето с божествения глас. Но приближаха ли, изведнъж ставаха неуверени и напрегнати, без да знаят какво да правят: дали да ѝ благодарят, или да отправят молитва към нея. Затова повечето просто продължаваха нататък.

— Мисля, че гласът ти се е върнал! — Кандис силно прегърна сестра си. Когато се разделиха, перуките и на двете се бяха килнали рошави на една страна.

— Странна работа, а? — Мелъди свъси вежди. — Само повиках камилите. Не знаех изобщо какво ще излезе навън от устата ми. Но беше нещо като пеене.

— Трябва да се обадя на мама и татко. Те ще полудеят от радост. — Кандис забърза към масата, върху която имаше камера.

— Защо отиваш там да се обадиш? — попита Мелъди.

— Защото после ще попитам Ван Вербентенгарден дали прави снимки за годишници — призна Кандис и виновно се подсмихна.

Мелъди се засмя.

— Може ли да се преоблечем вече? Развивам синдром на раздялата с горницето си с качулка.

Клео кимна. След това, което чу, би направила всичко, което Мелъди пожелае. Мелодорк беше нещо като повелител на камилите! Клео изгаряше от нетърпение да се сдобри с Дюс и да му разкаже всичко.

— Изумително — посрещна ги Ману в палатката. Очите му бяха насълзени. — Това беше просто изумително.

— Благодаря — отвърна скромно Мелъди.

— Майка ти тук ли е? — попита той.

— Не, дойдох със сестра ми.

— Ех — той въздъхна като човек, който си припомня скъп спомен. — Предай на Марина много поздрави от Ману. Беше толкова отдавна — нежна усмивка се застоя на лицето му за кратко, а после Ману се обърна към Клео. — Ще опаковам скъпоценностите. Ще те чакам при колата.

— Мисля, че ме объркахте с някого — каза Мелъди.

— О, не — засмя се той. — Този глас не може да се сбърка. Точно като на майка ти. Марина можеше да накара всички да направят, каквото пожелаеше. Толкова бе опияняващ.

— Съжалявам, но мама се казва Глори. Глори Карвър. От Калифорния.

— Сигурна ли си?

— Ману, не ставай глупав — сопна се Клео. — Как може да не знае коя е майка ѝ.

Той се вглеждаше в лицето на Мелъди, така че Клео доста би се поуплашила, ако не го познаваше.

— Ману!

Той поклати глава.

— Права си. Мисля за друг.

Мелъди му прости с усмивка.

— Помня, че бях чул, че дъщерята на Марина имала незабравим нос, който приличал много на гърбицата на камила. — Той се засмя. — А твоят е съвършен. Грешката е моя. Съжалявам.

Той се обърна и си тръгна.

— Съжалявам, Мелъди — каза ѝ Клео. — Той обикновено не се държи така странно.

Мелъди не отговори.

— И също съжалявам, че не ти се доверих — добави с усмивка.

— Ще ми простиш ли?

Мелъди се взираше напред с празен поглед.

— Ще спра да те наричам Мелодорк. — Клео запърха игриво с мигли. — Ей — викна тя рязко, — слушаш ли ме?

Но Мелъди мълчеше. Тя стоеше там, взираше се в минаващите камили и стискаше носа си.

Ако Клео не бе така нетърпелива да се сдобри с приятелките си и да остави цялото това изпитание зад гърба си, тя сигурно щеше да попита новото си попълнение какво се е случило. Но вместо това, тя скочи в лимузината и тръгна обратно към Салем. Бе отсъствала от града само няколко часа, но ѝ се струваше, че бе изминала цяла вечност.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ГЕНИТЕ НА МАМА

— Дългът на ГАЩИ е изпълнен! — Кандис потегли от тъмния паркинг и вдигна ръка във въздуха в очакване на триумфално плясване от сестра си.

— Дръж волана! — каза Мелъди.

Кандис направи, каквото ѝ се каза.

— Това беше просто невероятно по всички възможни критерии за невероятност!

Bun!

До: Мелъди

14 октомври, 20:19

МАМА: Кандис ми каза, че гласът ти се връща!!!!!!

Нямам търпение да те чуя. Обичам те!

Без да отговори, Мелъди пхна телефона в джоба на горнището си.

— Кан? Какво ще кажеш — старият ми нос приличаше ли на камилска гърбица? — попита тя, докато се взираше в отражението си в страничното огледало.

— Да — Кандис се засмя. — Приличаше. Ей, ти знаеше ли, че камилите могат да тичат така? Аз не предполагах дори. Можеш ли да си представиш какво щеше да стане, ако бяхме отгоре им? Със сигурност тази камиларка нямаше да ни спаси. Беше толкова шантава, мисля, че миризмата идваше от нея, не от Хъмфри. Жалко, че Ван Вербентенгарден не може да направи никакви снимки. Каза, че не искал да си напълни фотоапаратите с пясък, и може би така е по-добре, защото през пролетта ще ме снима за годишника на класа. Ей, той може да стане официалният фотограф на ГАЩИ. Може да идва с нас

на мисии и да документира битките ни. Жалко, че не те снима как измъкна истината от Клео. Момичето ми хареса много и всичко останало също, наистина, но тя сериозно ли е искала да изтрие филма? И това само за да докара приятелките си тук, на снимките? О, божичко, това дори аз не бих го направила. Ами Джофри? Мислиш ли, че са го родили без фамилно име? — тя спря за стотна от секундата. — Жалко, че Ван Вербентенгарден не...

Мелъди се стараеше да кима на правилните места, да се съгласява, когато Кандис изразяваше мнение, да се усмихва на чаровните места. Но всичко излизаше като сумтене. Тя помисли дали да не попита Кандис дали някога е чувала за Марина, жена с глас така опияняващ, че „можеше да накара всички да направят, каквото пожелаеше“. Но може би Ману се бе объркал. Може би Марина беше някоя далечна леля, или старата ѝ бавачка или майката на друго момиче с нос като камилска гърбица и божествен глас. Защото майката на Мелъди се казваше Глори Карвър и тя бе сигурна в това... поне досега.

— Добре, ето каква е теорията ми за Джейдра. Като начало, най-вероятно истинското ѝ име е Джейн Дрейк или нещо подобно. Джейн Дрейк се обличала направо ужасно, докато един ден не си намерила работа в магазин за дрехи, вероятно с помощта на някой близък. Но не в някой хубав магазин. Той бил хубав по нейните стандарти. След няколко месеца започнала да получава отстъпки и си купила някои дрешки. Копирала стила на другите продавачки, докато един ден, по време на обедната почивка, някой от хранителния щанд ѝ направил комплимент. И това променило живота ѝ. Тази нощ тя сменила името си от Джейн Дрейк на Джейдра и...

Мелъди въздъхна. Искаше ѝ се никога да не бе срещала Ману. Бе спечелила уважението на Клео и вече нямаше да има разделение. РАД и ГАЩИ най-сетне можеха да се обединят в една сила. И това се налагаше сега повече отвсякога. Бе получила всичко, за което се беше борила.

Всичко, без истината.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.